

**Stowarzyszenie Elektryków Polskich
Oddział Krakowski**

**Słownik biograficzny
zasłużonych elektryków
krakowskich**

Część druga

Kraków 2019

Stowarzyszenie Elektryków Polskich
Oddział Krakowski

Słownik biograficzny zasłużonych elektryków krakowskich

Część druga

Kraków 2019

© Copyrights by Stowarzyszenie Elektryków Polskich, Oddział Krakowski

Zebrał i opracował merytorycznie zespół redakcyjny w składzie: Jan Strzałka (przewodniczący), Magdalena Czyhak, Zbigniew Porada i Katarzyna Strzałka-Gofuska.

Opracowanie graficzne: Wojciech Marcinek

ISBN 978-83-61702-13-9

Wydawca:

Oddział Krakowski Stowarzyszenia Elektryków Polskich

ul. Straszewskiego 28/8, 31-113 Kraków

tel. (12) 422-58-04

e-mail: biuro@sep.krakow.pl

www.sep.krakow.pl

Skład komputerowy: KON Tekst, Kraków

Druk i oprawa: Eikon Plus, Kraków

Nakład: 300 egz.

*„Umarłych wieczność dotąd trwa,
dokąd Pamięcią się im płaci”*

Wisława Szymborska

Szanowni Czytelnicy!

Realizując Uchwałę Walnego Zgromadzenia Delegatów Oddziału Krakowskiego Stowarzyszenia Elektryków Polskich z marca 2018 roku przedstawiamy Wam i przekazujemy w Wasze ręce drugą część „Słownika biograficznego zasłużonych elektryków krakowskich”.

Publikacja przygotowana i wydana została z okazji Jubileuszu 100-lecia Oddziału Krakowskiego SEP, jednego z współzałożycieli Stowarzyszenia. Stanowi ona kontynuację wydanej w 2009 r. z okazji 90-lecia Oddziału pierwszej części „Słownika”, a jej głównym celem jest ocalenie od zapomnienia sylwetek Koleżanek i Kolegów, którzy wnieśli istotny wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP i przyczynili się do wysokiej pozycji Oddziału w skali Stowarzyszenia.

Ta część „Słownika” zawiera biogramy sześćdziesięciu jeden nieżyjących działaczy Oddziału, z których większość odeszła do wiecznego spoczynku w ostatnich dziesięciu latach. Biogramy tej grupy działaczy uzupełniono biogramami dziewięciu Kolegów zmarłych przed rokiem 2009, których wspomnień nie udało się zamieścić w pierwszej części „Słownika”. Pragniemy podkreślić, że w tej grupie znajduje się trzech Prezesów Oddziału Krakowskiego pełniących te funkcje w latach trzydziestych ubiegłego wieku.

Niestety, w odniesieniu do kilku z prezentowanych sylwetek, pomimo usilnych starań nie udało się pozyskać fotografii przypominającej i utrwalającej w pamięci daną osobę.

Godnym podkreślenia jest fakt, że wśród zaprezentowanych w tej części „Słownika” sylwetek, znajdują się przedstawiciele większości specjalności związanych z elektryką.

Opracowanie tej części „Słownika biograficznego zasłużonych elektryków krakowskich” było możliwe dzięki zaangażowaniu koleżanek i kolegów z Zespołu Redakcyjnego oraz merytorycznej pomocy kolegów z Komisji Historycznej kierowanej w ostatnich dwóch kadencjach przez kol. prof. Zbigniewa Poradę, który pełnił też funkcję członka Centralnej Komisji Historycznej

SEP i osobiście przygotował znaczną część biogramów. Wszystkim, którzy przyczynili się do powstania „Słownika”, a w szczególności członkom rodzin Koleżanek i Kolegów prezentowanych w wydawnictwie i kolegom z kół stowarzyszeniowych SEP, którzy pomogli w zebraniu danych niezbędnych do opracowania biogramów, serdecznie dziękuję.

Zdaję sobie sprawę, że wskutek braku lub niepełnej informacji o poszczególnych osobach, biogramy mogą zawierać pewne nieścisłości lub wymagać uzupełnienia. Liczymy, że uważni Czytelnicy wskażą nam na konieczne zmiany, które będzie można zamieścić w następnym wydaniu „Słownika”. Jestem pewny, że za kilkanaście lat takie wydawnictwo zostanie opracowane i rozpozszerechnione. Doświadczenie innych Oddziałów Stowarzyszenia wskazuje bowiem, że istnieje potrzeba dokumentowania dokonań Kolegów, którzy odeszli, a których długoletnia działalność zawodowa i stowarzyszeniowa jest szczególnie znacząca i godna podkreślenia.

Jeszcze raz serdecznie dziękuję wszystkim Autorom biogramów i całemu Zespołowi Redakcyjnemu.

Jan Strzałka

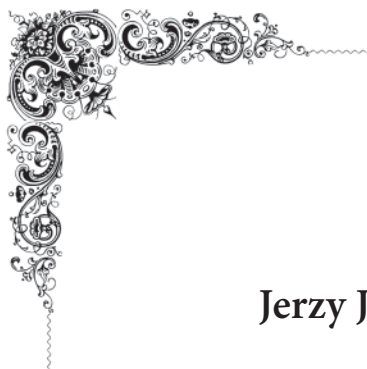
Prezes Oddziału Krakowskiego SEP

Kraków, 31 marca 2019 r.

Wykaz biogramów

Jerzy Jakub Bierlit	7
Kazimierz Bisztyga	9
Jan Bogunia	15
Marian Chruszczyk	19
Michał Cież	22
Józef Curyło	24
Józef Czajkowski	27
Józef Czekał	31
Henryk Dubeltowicz	33
Zygmunt Dulbas	34
Józef Gaczorek	37
Adam Giemza	39
Piotr Głowacki	41
Zygryd Głowacz	43
Jerzy Gołdasz	45
Marian Zbigniew Grudziecki	47
Henryk Kaczmarczyk	49
Czesław Kapołka	54
Stanisław Kreczmer	59
Janusz Krzystofowicz	63
Jerzy Kulczycki	65
Aleksy Kurbiel	71
Jerzy Ladra	75
Józef Łuszczek	76
Kazimierz Łysak	80
Krzysztof Majda	81
Wiktor Manista	83

Jan Kanty Markielowski	85
Tadeusz Mejer	88
Kazimierz Misiak	91
Marian Noga	94
Stanisław Nowak	97
Kazimierz Olearski	100
Stanisław Orszulak	102
Tadeusz Stefan Orzechowski	104
Jerzy Pasternak	107
Antoni Józef Piezga	110
Adam Polaczek	112
Maryan Andrzej Porębski	113
Wiesław Prochwicz	115
Mieczysław Prokoppek	117
Jerzy Prus	119
Józef Ryś	121
Michał Skrobacz	124
Stefan Skrzekut	127
Jan Sokołowski	129
Tadeusz Stasicki	131
Jan Andrzej Strojny	136
Zdzisław Tochowicz	140
Maciej Stanisław Tondos	142
Józef Twardosz	145
Maksymilian Tworzydło	147
Andrzej Wendorff	149
Józefa Wojcieszak-Poprawa	152
Marian Wojtak	156
Edmund Woźniak	158
Tadeusz Wurst	161
Tadeusz Wybrański	164
Stanisław Zbroja	166
Leonard Zgliński	169
Henryk Zygmont	171

Jerzy Jakub BIERLIT (1929 – 2017)

Inż. Jerzy Jakub Bierlit urodził się w Krakowie w dniu 16 marca 1929 r. Po ukończeniu szkoły podstawowej i średniej w 1950 r. rozpoczął pracę zawodową w Krakowskiej Fabryce Kabli, gdzie pracował 3 lata, do 1953 r. Równocześnie podjął studia na ówczesnym Wydziale Elektromaszynowym AGH. Po ukończeniu studiów uzyskał dyplom inżyniera elektryka w 1954 r. Po zakończeniu pracy w KF Kabli w latach 1953-1957 pracował w Energo-projekcie Kraków, gdzie nabywał doświadczenie w zakresie projektowania. W latach 1957-1962 pracował w PRE Elektromontaż Nowa Huta, a następnie przeniósł się do Biura Projektów Budownictwa Komunalnego w Krakowie, Plac Na Stawach, gdzie pracował 32 lata, aż do przejścia na emeryturę w 2003 r. Zajmował kolejno stanowiska asystenta projektanta, projektanta, starszego projektanta oraz kierownika pracowni projektowej. W tym okresie zajmował się projektowaniem elektroenergetyki obiektów szeroko rozumianego budownictwa komunalnego, głównie na terenie Polski Południowej, ale również na terenie Czechosłowacji, Niemiec i Iraku. Do najważniejszych opracowań projektowych wykonanych przy udziale inż. Jerzego Bierlita należą projekty:

- ujęć i stacji uzdatniania wody oraz przesyłu wody do Krakowa ze zbiornika Dobczyckiego Raba I i Raba II,
- oczyszczalni ścieków dla dzielnic Nowa Huta oraz dla Huty Tadeusza Sendzimira „Kujawy”,
- wysypiska odpadów komunalnych dla M. Krakowa.

Zespół projektantów pod kierownictwem inż. J. Bierlita opracował również koncepcję i projekty sieci wodociągowych, gazowniczych i systemów kanalizacyjnych miast i wsi w Polsce Południowej.

Inż. Jerzy Bierlit posiadał uprawnienia do projektowania sieci oraz instalacji elektrycznych i energetycznych. Był też rzeczoznawcą ds. bhp posiadającym uprawnienia Głównego Inspektora Pracy.

W 1975 r. inż. Jerzy Bierlit ukończył dwusemestralne Studia Podyplomowe na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH w zakresie „Sieci i urządzeń elektrycznych w elektroenergetyce”. Za zaangażowanie w pracę zawodową inż. Jerzy Bierlit w 1959 r. uzyskał tytuł „Przewodnika Pracy” nadany przez MBiPM Bud. a w 1975 r. tytuł „Zasłużonego Pracownika Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska” nadany przez MAGTiO Środ.

Inż. Jerzy Bierlit był też aktywnym długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1964 r. Był założycielem i przez sześć kadencji, aż do roku 1980 pełnił funkcję prezesa Koła SEP nr 38 przy Biurze Projektów Budownictwa Komunalnego, przekształconego w 1994 r. w BIPROKOM-KRAKÓW S.A. W kadencji 1997-2001 pełnił funkcję członka zarządu i skarbnika Koła SEP nr 38 przy BIPROKOM.

Po przejściu na emeryturę był aktywnym członkiem Koła Seniorów SEP nr 7 przy Oddziale Krakowskim SEP. Koło SEP nr 38 przy BPB Kom. za czasów prezesury Kol. J. Bierlita zajmowało przez szereg lat czołowe miejsca w oddziałowym współzawodnictwie „Na Najaktywniejsze Koło SEP”.

Za pełną zaangażowania działalność stowarzyszeniową inż. Jerzy Bierlit został wyróżniony Srebrną (1979 r.) i Złotą (1986 r.) Odznaką Honorową SEP, Srebrną Odznaką Honorową NOT (1998 r.) i Godnością Zasłużonego Seniora SEP (2006 r.).

Inż. Jerzy Bierlit zmarł w Krakowie w dniu 13 listopada 2017 r. Pozostawił żonę Zofię absolwentkę Wydziału Chemii UJ oraz dwie córki: Elżbietę absolwentkę Wydziału Turystyki AWF Kraków i Jadwigę absolwentkę Wydziału Informatyki AE Kraków i kierunku Informatyka na Wydziale EAiE AGH.

Pozostał w naszej Pamięci jako wybitny elektroenergetyk-projektant specjalizujący się w zakresie projektowania obiektów komunalnych, a równocześnie Człowiek uczciwy i serdeczny.

Jan Strzałka

Źródła:

1. „Who is who” Wydziału EAiE, AGH, Kraków, 2002.
2. Materiały historyczne 35-lecia Koła SEP nr 38.

Kazimierz BISZTYGA (1922 – 2010)

Prof. dr hab. inż. Kazimierz Bisztyga urodził się 22 stycznia 1922 roku w królewskim mieście Myślenicach jako piąty spośród dziewięciu, potomek znakomitego rodu kowalskiego Bisztygów, gdzie do tradycji należało przekazywanie myśli i ducha w materialne przedmioty przydatne w życiu i cieszące oko wytwornością formy.

W latach 1934-1940 był wychowankiem sławnego gimnazjum i liceum myślenickiego o kierunku humanistycznym, gdzie oprócz wykształcenia zdobył umiłowanie i biegłość w posługiwaniu się łaciną oraz piękno i klarowność języka polskiego. Podczas okupacji niemieckiej, w roku 1941 podjął naukę w Państwowej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki, uzyskując w roku 1943 dyplom technika elektryka. Bezpośrednio po egzaminie końcowym, w maju 1943 r., rozpoczął pracę w Krakowskim Oddziale Firmy Siemens na stanowisku technika w warsztatach remontowych maszyn elektrycznych. Za działalność w ruchu oporu, związanym z Armią Krajową, został w czerwcu 1944 r. aresztowany przez gestapo i osadzony w obozie w Płaszowie, a później w więzieniu „Montelupich” w Krakowie, gdzie spędził trzy miesiące.

Po wyzwoleniu, w czerwcu 1945 r. rozpoczął studia wyższe na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej, która w drodze ze Lwowa do Gliwic zatrzymała się na pół roku przy Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie.

Tam to, słuchając wykładów takich uczonych przedwojennej Politechniki Lwowskiej, jak profesorowie: S. Fryze, T. Malarski, W. Burzyński, S. Ochęduszek, W. Kołek przejął szacunek dla rzetelnej wiedzy i pracy dydaktycznej.

W roku 1948 został zaangażowany przez prof. Z. Gogolewskiego do pracy w Centralnym Biurze Konstrukcyjnym Maszyn Elektrycznych w Katowicach uzyskując równocześnie urlop na ukończenie studiów.

Studia wyższe ukończył w roku 1950, na podstawie obrony pracy dyplomowej pt.: „Projekt generatora 1500 kW dla maszyny wyciągowej”, wykonanej

pod kierunkiem profesora Zygmunta Gogolewskiego i rozpoczął pracę twórczą w Centralnym Biurze Konstrukcyjnym Maszyn Elektrycznych w Katowicach, jako utalentowany konstruktor, a następnie kierownik Zespołu Maszyn Elektrycznych Specjalnych. Zajmował się między innymi zagadnieniami projektowania specjalnych maszyn prądu stałego, takich jak: spawarki, prądnice galwanizacyjne czy wzmacniacze elektromaszynowe. Wówczas powstała Jego pierwsza praca o charakterze badawczym, dotycząca strat dodatkowych w uzwojeniach z przeplecionymi prętami. Jej wyniki wykorzystywane były przez długi czas w CBKME przy projektowaniu nowych modeli maszyn.

Do roku 1952 Kazimierz Bisztyga opracował nowe typy maszyn, w tym: silnik 1500 kW, 50 obr./min dla maszyny wyciągowej, serię prądnic galwanizacyjnych od 500 do 2000 amperów oraz serię silników dźwigowych dla wind okrętowych. Maszyny te badał na stacji prób oraz na miejscu u użytkowników. Badania te ukierunkowały Jego zainteresowania na problemy eksploatacji i regulacji maszyn elektrycznych. Zdobyte tam doświadczenia wykorzystał potem znakomicie przy rozwiązywaniu teoretycznych, konstrukcyjnych i eksploatacyjnych problemów związanych z napędami elektrycznymi.

W tym czasie, w roku 1950, wstąpił w Krakowie w związek małżeński z Genowefą z domu Rusek, z którą ma 2 córki. Podjął też działalność dydaktyczną w Krakowskim Technikum Energetycznym przy ulicy Loretańskiej, jako wykładowca teorii i budowy maszyn elektrycznych.

Kiedy w roku 1952 został utworzony na Akademii Górniczo-Hutniczej Wydział Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej, ze względów rodzinnych przeniósł się do Krakowa i podjął pracę w Katedrze Elektrotechniki Hutniczej, kierowanej przez profesora Jana Manitusa, jako asystent, a od roku 1956 – adiunkt. Tu rozwijał już działalność w dziedzinie napędów elektrycznych oraz ich automatyki. Dobra znajomość teorii maszyn elektrycznych, nabyta jeszcze w czasie pracy u „Siemensa” i pogłębiona w CBKME, pozwoliła Mu na szybkie wejście w bardzo pokrewną problematykę napędową.

Dobre rozeznanie zalet, jak i wad silników prądu przemiennego było bezpośrednią zachętą do zajęcia się niezwykle racjonalnym sposobem regulacji ich prędkości obrotowej, mianowicie regulacją częstotliwościową. Rezultatem była rozprawa doktorska na temat właściwości napędowych silnika indukcyjnego przy częstotliwościach poniżej 10 herców, wykonana pod kierunkiem prof. J. Manitusa i obroniona w 1961 r. Oryginalna metoda znajdowania miejsc geometrycznych prądu silnika przy częstotliwościach bliskich zeru mogła służyć do wyznaczenia obciążeń przetwornicy zasilającej; w tym głównie jej napięcia. Wyniki pracy opublikowane zostały w Rozprawach Elektrotechnicznych i streszczone w *Elektrotechnische Zeitschrift, Ausgabe A*, z roku 1965.

W czasie pięciomiesięcznego (1964/65) pobytu w Leningradzkim Instytucie Elektrotechniki oraz w Moskiewskim Instytucie Energetyki przygotował rozprawę habilitacyjną na temat wpływu nieliniowości prostownika na charakterystyki asynchronicznej kaskady zaworowej, na podstawie której dopuszczony został do kolokwium, a w roku 1967 uzyskał stopień doktora habilitowanego.

Jako docent, kierownik Zakładu Automatyki Napędu, prowadził działalność dydaktyczną i naukową w zakresie sterowania i regulacji układów napędowych, czego efektem było kilkanaście publikacji i patentów oraz trzy rozprawy doktorskie pod Jego kierunkiem w latach 1967-72, z których dwie zostały wyróżnione. Coraz szersze zastosowanie napędów przekształtnikowych wymagało zajęcia się problemem ich oddziaływania na system energetyczny. Prowadzone przez Niego dwie rozprawy doktorskie poświęcone były problemom wykorzystania silników synchronicznych do kompensacji szybkozmiennych mocy biernych oraz problemom filtrów wyższych harmonicznych niezbędnych w systemach z prostownikami. Wdrożone do eksploatacji i wnikliwie teoretycznie rozpracowane układy kompensacji mocy biernej, symetryzacji obciążeń i filtracji wyższych harmonicznych były tematami następnych rozpraw doktorskich i habilitacyjnych. Eksploatacja zainstalowanych w Kopalni Ziemowit układów współpracujących z maszyną wyciągową oraz w Hucie Zabrze z piecem łukowym potwierdziły w pełni zakładane i teoretycznie obliczone efekty. Duże zainteresowanie wzbudziły wygłoszone na ten temat referaty na Światowym Kongresie Elektrotechniki w Moskwie w roku 1977 (K. Bisztyga, S. Piróg), na Międzynarodowym Kolokwium w Dreźnie 1978 roku (K. Bisztyga) oraz na Międzynarodowej Konferencji Energetyki w Bukareszcie w roku 1978 (K. Bisztyga, S. Piróg).

W roku 1974 Kazimierz Bisztyga uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w roku 1985 profesora zwyczajnego.

Profesor K. Bisztyga był twórcą i organizatorem nowoczesnego Laboratorium Elektrycznych Napędów Hutniczych, w którym uruchomił szereg oryginalnych układów maszyn elektrycznych i ich sterowania. Brał udział w szeregu prac badawczych i ekspertyzach dla przemysłu, z których należy wymienić:

- usunięcie niestabilności pracy napędu walcarki trio w Hucie Będzin,
- wykrycie i usunięcie błędu strukturalnego w unikalnym układzie Scherbiusa kaskady asynchronicznej dużej mocy z przetwornicami komutatorowymi prądu przemiennego, zainstalowanej jeszcze przed wojną przez francuską firmę w walcowni Huty Zawiercie, które umożliwiło osiągnięcie przez ten napęd pełnego zakresu regulacji prędkości i kompensacji mocy biernej,
- udział (w roku 1959) w rozruchu napędów i automatyki 5-klatkowej walcarki blach na zimno w Hucie im. T. Sendzimira (wówczas zwanej Hutą im. Lenina),

- badania serii amplidyn oraz nowoczesnych silników prądu stałego z klejonymi uzwojeniami wirnika dla uzyskania dużej przeciążalności prądowej oraz szerokiego zakresu regulacji prędkości przez osłabianie strumienia magnetycznego,
- automatyczną regulację mocy biernej przez sterowanie wzbudzeniem silników synchronicznych,
- nadążne tyrystorowe układy kompensacji mocy biernej,
- jak również wiele, wiele innych.

Zdobywane doświadczenie, podbudowywane rozważaniami teoretycznymi przenośli na teren Katedry wygłaszając cykl wykładów na seminariach.

Zespołowo, pod Jego redakcją, przygotowana publikacja książkowa na temat syntezy układów napędowych ukazała się w serii monografii Komitetu Elektrotechniki PAN.

W ramach działalności dydaktycznej Profesor prowadził do roku 1991 ponad 370 prac dyplomowych, wśród których było wiele obronionych z wyróżnieniem.

W latach 1969-1972 prof. K. Bisztyga pełnił funkcję prodziekana, a przez następne sześć lat (1972-1978) – dziekana Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH. Przez trzy kadencje był przewodniczącym Zespołu Dydaktyczno-Wychowawczego Elektrotechniki Studiów dla Pracujących Ministerstwa Edukacji Narodowej oraz trzy kadencje zastępcą przewodniczącego Zespołu dla Studiów Dziennych.

Dydaktyka i wychowanie były Mu zawsze bliskie. Prof. K. Bisztyga prowadził wykład monograficzny z wybranych problemów napędu elektrycznego, w którym dużą wagę przykładał do wyrobienia u przyszłego inżyniera umiejętności korzystania z nowoczesnych metod i technik: do opisu, analizy i syntezy układów przy zachowaniu pełnej interpretacji zjawisk fizycznych. Inżynier winien pamiętać, że abstrakcja ma służyć technice, a nie ją zastępować. Sprawom dydaktyki, a w szczególności metodyce nauczania, prowadzenia laboratoriów i prac dyplomowych poświęcił wiele uwagi – jako współautor skryptów i podręczników oraz organizator i uczestnik konferencji metodycznych. Do problemów wychowania przywiązywał szczególną wagę, uznając za skuteczną jedyną wypróbowaną metodę, którą jest osobisty przykład i bezpośrednie oddziaływanie pracownika nauki zarówno na studenta, jak i na młodszego kolegę w Katedrze.

Recenzował 50 rozpraw doktorskich, 13 habilitacyjnych oraz 11 wniosków do CK na tytuły naukowe.

W ramach współpracy z przemysłem prowadził konsultacje naukowo-techniczne dla Huty Bobrek, Huty Batory, Huty im. T. Sendzimira i Biprostalu oraz Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Przemysłu Maszyn Elektrycznych w Katowicach. Ta w miarę ścisła współpraca z rozwijającym się przemysłem umożliwiła Mu wzbogacenie treści wykładów o aktualne problemy techniczne.

Był promotorem 11 przewodów doktorskich, w tym trzech wyróżnionych. Opublikował 42 prace z teorii układów napędowych. Jest autorem monografii na temat sterowania i regulacji silników elektrycznych, współautorem dwóch podręczników oraz 4 skryptów uczelnianych. W latach 1981-92 pełnił funkcję dyrektora Instytutu Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych zabiegając o rozwój kadry oraz stworzenie warunków dla doskonalenia procesu dydaktycznego i prowadzenia prac naukowych. Jest współuczestnikiem dwóch nagród państwowych zespołowych II stopnia w latach 1966 i 1976 za opracowanie i wdrożenie nowoczesnych napędów przekształtnikowych.

W latach 1964-89 otrzymał 2 nagrody indywidualne MEN oraz 7 zespołowych i kilkadziesiąt nagród J.M. Rektora AGH – za prace naukowe, szkolenie młodej kadry naukowej i dydaktykę. Pracował w wielu komisjach senackich, w radach naukowych instytutów oraz w organizacjach związkowych.

Za szczególne zaangażowanie w działalność zawodową i organizacyjną prof. K. Bisztyga został odznaczony Krzyżami Zasługi – Srebrnym i Złotym, Krzyżami Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Dyplomem Zasłużony Nauczyciel oraz wieloma odznaczeniami regionalnymi i branżowymi.

Dwukrotny stypendysta DAAD (1979 i 1986) oraz visiting professor w 1983 roku, nawiązał koleżeńskie kontakty z wybitnymi specjalistami z dziedziny napędów elektrycznych i energoelektroniki przenosząc zdobyte doświadczenia na teren Instytutu Automatyki Napędu. Przez szereg lat pełnił funkcję zastępcy przewodniczącego Konwentu Seniorów AGH i reprezentował go w Senacie służąc swoim wieloletnim doświadczeniem.

Jego indywidualność, umiejętność kierowania zespołami ludzkimi, inicjatywa i talent dydaktyczny wywarły ogromny wpływ na rozwój Instytutu, a następnie Katedry Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych, jak również Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki AGH.

Prof. K. Bisztyga był długoletnim aktywnym członkiem i działaczem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, w którym został wyróżniony Godnością Członka Honorowego.

Prof. Kazimierz Bisztyga był niezwykle aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1950 r. Przez szereg lat był aktywny w Kole SEP nr 16 przy AGH, pełniąc przez kilka kadencji funkcję przewodniczącego Komisji Rewizyjnej Koła. W latach 1978-1994 prof. K. Bisztyga pełnił funkcję przewodniczącego Rady najpierw Oddziałowej Grupy Rzeczoznawców, a następnie Ośrodka Rzeczoznawstwa SEP w Krakowie. W następnej kadencji w latach 1994-1997 był zastępcą przewodniczącego Rady Ośrodka Rzeczoznawstwa SEP w Krakowie.

Równolegle w latach 1984-1986 prof. K. Bisztyga pełnił funkcję członka Głównej Komisji Rewizyjnej SEP, w której przez następne dwie kadencje do 1994 r. pełnił funkcję wiceprzewodniczącego. Od połowy lat sześćdziesiątych ubiegłego wieku, aż do roku 2009 prof. K. Bisztyga był zaangażowany w organizację Konkursu Na Najlepszą Pracę Dyplomową Absolwentów Wydziału EAIiE AGH, pełniąc funkcję przewodniczącego Jury Konkursu. W latach 80-tych i 90-tych prof. K. Bisztyga przewodniczył obradom kilku Walnych Zgromadzeń Delegatów O/Kr SEP oraz dwóm Walnym Zjazdom Delegatów SEP.

Za zaangażowanie w działalność stowarzyszeniową prof. K. Bisztyga był wielokrotnie wyróżniany odznakami i medalami stowarzyszeniowymi. Prof. K. Bisztyga wyróżniony został m. in. Srebrną (1975 r.) i Złotą (1982 r.) Odznaką Honorową SEP, Złotą Odznaką Honorową NOT (1978 r.), Medalem im. prof. M. Pożaryskiego (1984 r.), Medalem im. prof. J. Groszkowskiego (1990 r.) i Medalem im. St. Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP” (1990 r.)

W 1992 r. kol. prof. K. Bisztyga został wyróżniony Godnością Zasłużonego Seniora SEP, a w 1998 r. w trakcie XXIX Walnego Zjazdu Delegatów SEP najwyższą godnością stowarzyszeniową – tytułem Członka Honorowego SEP.

Prof. K. Bisztyga zmarł po długiej chorobie w Krakowie w dniu 8 stycznia 2010 r. w wieku 88 lat.

Uroczystą Mszę Św. za Profesora odprawił Ksiądz Kardynał Franciszek Macharski w Kościele ss. Norbertanek, po czym liczne grono współpracowników i wychowanków odprowadziło Zmarłego na Cmentarz Salwatorski, gdzie został pochowany w asyście sztandarów AGH oraz SEP.

Był wybitnym uczonym, człowiekiem o wyjątkowej dobroci i prawości, pełnym życzliwości i chęci pomagania innym. Pozostał w naszej pamięci jako Wybitny Elektryk oraz Serdeczny Przyjaciel i Kolega.

Jan Strzałka, Henryk Zygmunt

Źródła:

1. H. Zygmunt: Wybitni elektrycy – Profesor dr hab. inż. Kazimierz Bisztyga, „Jakość i Użytkowanie Energii Elektrycznej” maj 1997 r. str. 89-91.
2. Who is Who Wydziału EAIiE AGH, Kraków, 2002 r.
3. Materiały archiwalne Oddziału Krakowskiego SEP.

Jan BOGUNIA (1940 – 2018)

Mgr inż. Jan Bogunia urodził się w Krakowie 26 listopada 1940 r. w rodzinie Jana i Anny z domu Paczyńska.

W latach 1947-1952 Jan Bogunia uczęszczał do szkoły podstawowej w Krakowie a w latach 1952-1954 do Szkoły Ogólnokształcącej Stopnia Podstawowego im. Jana Śniadeckiego nr 16 w Krakowie. Następnie podjął naukę w Technikum Łączności, ul. Łobzowska 22 w Krakowie (1954-1958), uzyskując w roku 1958 tytuł technika teletransmisji.

Studia wyższe podjął w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie (1959-1965) na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej. W roku 1965 uzyskał tytuł magistra inżyniera elektryka. Pracę magisterską przygotował na temat „Oceny możliwości oznaczania koncentracji żelaza w piaskach żelazistych przy pomocy rozproszonego promieniowania gamma”.

Kolejnym etapem edukacji były studia podyplomowe (1982-1983) podjęte w ramach Studium Doskonalenia Kadr Kierowniczych Akademii Ekonomicznej w Krakowie w zakresie „Organizacji i zarządzania przedsiębiorstwem w warunkach reformy gospodarczej”.

Pracę zawodową rozpoczął bezpośrednio po studiach w Radzie Okręgowej Zrzeszenia Studentów Polskich w Krakowie w Klubie „Pod Jaszczurami”. W latach 1966-1968 pracował w Fabryce Supertomasyny „Bonarka” w Krakowie, jako inżynier stażysta, mistrz, starszy mistrz i kierownik warsztatów elektrycznych. Kolejną pracę podjął w Zakładzie Energetycznym Kraków-Miasto, ul. Dajwór 27 (1968-1974), gdzie kolejno zajmował stanowiska inspektora nadzoru robót elektrycznych i teletechnicznych, kierownika sekcji nadzoru, kierownika działu przygotowywania inwestycji oraz kierownika Oddziału Planowania Sprawozdawczości i Rozliczeń.

W dniu 1 października 1974 roku został powołany przez Ministra Górnictwa i Energetyki na stanowisko Dyrektora Inwestycji w Przedsiębiorstwie

Budownictwa Elektroenergetycznego ELBUD w Krakowie przy ulicy Wadowickiej 12. W tym czasie realizował tak poważne inwestycje, jak Zakład Prefabrykatów Żelbetowych w Przemysłu czy rozbudowę zakładów ELBUD w Wieluniu i Rawiczu wykazując się kompetencjami inżynierskimi i organizatorskimi. Stanowisko to piastował do lutego 1982 roku. Od 15 lutego 1982 roku do lipca 1991 był Dyrektorem Zakładu Budowy Sieci Elektrycznych ELBUD w Krakowie przy ul. płk. Dąbka 8. Od stycznia 1991 r. do lipca 1994 pełnił funkcję Dyrektora Przedsiębiorstwa Elektroenergetycznego ELBUD w Krakowie przy ul. płk. Dąbka 8. Od sierpnia 1994 r. Prezes Zarządu oraz Dyrektor Naczelny Jednoosobowej Spółki Skarbu Państwa ELBUD Kraków.

Po przekształceniach własnościowych od początku roku 1998 mgr inż. Jan Bogunia zajmował stanowisko wiceprezesa Segmentu Transmisji i Dystrybucji Energii Koncernu ABB Polska, a od początku roku 1999 pełnił funkcję Dyrektora Regionalnego Biura Sprzedaży Segmentu Transmisji i Dystrybucji Energii ABB Polska w Katowicach i Krakowie.

Mgr inż. Jan Bogunia posiada wiele osiągnięć zawodowych w branży energetycznej. Organizował i uczestniczył w realizacji obiektów elektroenergetycznych najwyższych napięć w tym również obiektów prototypowych i o szczególnym znaczeniu dla gospodarki kraju i energetyki, jak:

- linia 750kV Widelka – do granicy państwa,
- linie 400kV Skawina-Tarnów, Dobrzeń-Pasikurowice, Połaniec-Kielce, Krosno – granica państwa,
- linie i stacje elektroenergetyczne dla zasilania trakcji PKP,
- stacje 400/200/110/15kV Krosno, Kielce, Siersza, Buczyna, Bujaków,
- trakty światłowodowe na liniach elektroenergetycznych 400, 220 i 110 kV.

Mgr inż. Jan Bogunia był pełnomocnikiem Rządu ds. Wykorzystania Energii Jądrowej oraz Inspektorem Ochrony Radiologicznej I Stopnia. Posiadał dyplom członka Rad Nadzorczych w Spółkach Skarbu Państwa nadany w 1994 r. przez Ministerstwo Przekształceń Własnościowych oraz tytuł Dyrektora Energetyki I Stopnia nadany przez Ministerstwo Górnictwa i Energetyki. Był członkiem zwyczajnym Towarzystwa Projektowo-Wykonawczego Budownictwa Elektroenergetycznego w Warszawie oraz był członkiem zwyczajnym Polskiego Komitetu Wielkich Sieci Elektrycznych CIGR.

Mgr inż. Jan Bogunia ukończył różne kursy organizowane przez Fundację Krakowskiego Towarzystwa Przemysłowego, Instytut Przemysłowo-Handlowy im. Mirosława Dzielskiego, kurs ochrony radiologicznej w Centralnym Laboratorium Ochrony Radiologicznej w Warszawie, uzyskał certyfikat ABB Management Development Center na podstawie ukończonego szkolenia „Program Rozwojowy dla Dyrektorów Regionalnych Biur Handlowych”, kurs „Sprzedaż z elementami zarządzania” oraz „Zarządzania finansami w przedsiębiorstwie”,

„Bezpieczeństwo pracy i ergonomii dla kadry kierowniczej”; „Nowe prawo budowlane. Zamówienia publiczne”.

Ważnym aspektem pracy zawodowej mgr inż. Jana Bogunia była także praca pedagogiczna. Bardzo cenił i lubił uczyć. Praca dydaktyczna dostarczała mu wiele satysfakcji. W latach 1969-1976 pracował jako nauczyciel przedmiotów zawodowych takich jak elektrotechnika, urządzenia elektryczne, fizyka czy bhp w Zespole Szkół Ministerstwa Górnictwa i Energetyki oraz Technikum Energetycznym im. Tadeusza Kościuszki przy ul. Loretańskiej 16 w Krakowie.

Za osiągnięcia w działalności zawodowej na rzecz elektroenergetyki polskiej mgr inż. Jan Bogunia był wielokrotnie wyróżniany odznaczeniami resortowymi, regionalnymi i państwowymi. M.in. był uhonorowany Srebrnym (1977 r.) i Złotym (1982 r.) Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1989 r.), Brązowym (1979 r.) i Srebrnym (1986 r.) Krzyżem Za Zasługi dla Obronności Kraju, Złotą Odznaką Zasłużonego dla Energetyki (1985 r.), Odznaką Zasłużonego dla Górnictwa Naftowego i Gazownictwa, Odznaką Zasłużony dla Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych. Złotą Odznaką za Pracę Społeczną dla Miasta Krakowa.

W 1969 r. zawarł związek małżeński z Krystyną z domu Magrel, z którą miał dwie córki: Małgorzatę i Joannę. Starsza córka Małgorzata jest pracownikiem naukowym Instytutu Socjologii Uniwersytetu Jagiellońskiego. Natomiast młodszą córką Joanna pracuje od 15 lat w energetyce. Obecnie w Tauron Dystrybucji. Cieszył się również z dwóch wnuków: Kamila i Jakuba, którym poświęcał sporo czasu kształtując ich charaktery i dbając o ich wykształcenie.

Mgr inż. Jan Bogunia był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1972 r. Był aktywnym członkiem Koła SEP nr 8 przy PBE „ELBUD”, a po przejściu na emeryturę w 2001 r. Koła Seniorów SEP nr 7. W latach 70-tych i 80-tych był członkiem Komisji Egzaminacyjnej funkcjonującej w ramach Oddziału Krakowskiego SEP. Jako długoletni Prezes ELBUDU wspierał działalność Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

Za działalność stowarzyszeniową mgr inż. Jan Bogunia został wyróżniony Medalem Pamiątkowym im. Stanisława Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP (1993 r.) oraz Złotą Honorową Odznaką SEP (2012 r.)

Wielką pasją mgr inż. Jana Bogunia było miasto Kraków. Wiedział o nim wszystko. Fascynował się zarówno jego historią i przeszłością, jak i przyszłością. Wielokrotnie brał udział w podejmowaniu strategicznych decyzji, co do kierunku rozwoju Krakowa. Był kibicem klubu piłkarskiego Cracovii oraz drużyny hokejowej Cracovii.

Mgr inż. Jan Bogunia zmarł 22 czerwca 2018 roku w wieku 77 lat. W dniu 29 czerwca 2018 roku został pochowany w Alei Zasłużonych na Cmentarzu

Rakowickim w Krakowie, żegnany przez Rodzinę oraz licznie przybyłych współpracowników, Kolegów i Przyjaciół. Pożegnaliśmy wybitnego elektroenergetyka – praktyka, współtwórcę znaczących obiektów elektroenergetycznych w Polsce, który całe życie zawodowe związał z tą branżą, odnosząc duże sukcesy.

Mgr inż. Jan Bogunia pozostanie w naszej pamięci jako człowiek trzech etosów: wiedzy, pracy i wartości. W ramach etosu wiedzy i nauki cały czas się kształcił i rozwijał. Przygotowanie merytoryczne i ciekawość świata były dla niego bardzo ważne. Całe życie pogłębiał wiedzę z różnych dziedzin. ramach etosu pracy podejmował z pełną odpowiedzialnością wielkie profesjonalne zadania. Był niezwykle pracowitym człowiekiem. Jeśli chodzi o etos wartości to ceniał fundamentalne zasady w życiu społecznym i zawodowym, takie jak odpowiedzialność, lojalność, uczciwość, życzliwość wobec innych. Można było na nim polegać. Był lojalnym kolegą i oddanym przyjacielem. Szanował ludzi i dbał o relacje zawodowe, przyjacielskie i rodzinne.

Pozostał w naszej pamięci jako serdeczny kolega i przyjaciel, ale jednocześnie człowiek skromny, uczynny i życzliwy.

Małgorzata Bogunia-Borowska, Jan Strzałka

Źródła:

1. Biogram opracowany przez córkę Małgorzatę Bogunię-Borowską.
2. Archiwum O/Kr SEP.

Marian CHRUSZCZYK (1931 – 2010)

Kol. inż. Marian Chruszczyk urodził się 3 maja 1931 r. na Kolonii Terpiu, w pow. Radziechów, woj. Tarnopol, gdzie mieszkali Jego rodzice Stanisław i Maria z domu Kotlarska, którzy prowadzili 10 hektarowe gospodarstwo rolne. Do 1939 r. ukończył 2 klasy Szkoły Podstawowej w pobliskim miasteczku Chołojów. W lutym 1940 r. wraz z rodzicami oraz młodszymi braćmi: Grzegorzem (ur. 1933 r.) i Bolesławem (ur. 1937 r.) został deportowany, pod strażą do obozu w Dżabrynce, w okolicach Archangielska, gdzie znaleźli lokum, wraz z innymi rodzinami w drewnianym baraku. Rodzice zatrudnieni byli przy pracach leśnych i rozbudowie obozu, natomiast dzieci pozostawały pod opieką osób starszych, niezdolnych do pracy. Z powodu wycieńczenia i ciężkiej pracy Ojciec Mariana Chruszczyka zmarł w lutym 1941 r., a we wrześniu matka z dziećmi została wywieziona do Południowego Kazachstanu, do kołchozu Kazach Deżchan.

W kołchozie matka pracowała na roli a dzieci zajmowały się wypasem bydła i pracami w ogrodzie. Na przełomie kwietnia i maja 1946 r. rodzina Chruszczyków transportem kolejowym została przetransportowana do Urzędu Repatriacyjnego w Jeleniej Górze. Marian Chruszczyk znalazł zatrudnienie w charakterze gońca w Państwowej Centrali Handlowej w Jeleniej Górze, gdzie uczęszczał jednocześnie do Wieczorowej Szkoły Podstawowej, którą ukończył w 1948 r. W 1948 r. zdał egzamin wstępny do Technikum Energetycznego w Legnicy, które ukończył w 1952 r. uzyskując tytuł technika energetyka.

Po ukończeniu Technikum zdał egzamin na Wydział Elektryczny Politechniki Wrocławskiej, którą ukończył w 1956 r., uzyskując tytuł inżyniera elektryka w zakresie elektrowni cieplnych.

Po ukończeniu studiów w 1956 r. inż. Marian Chruszczyk otrzymał nakaz pracy do Elektrowni Jaworzno II, gdzie po odbyciu ok. rocznego stażu na stanowisku pracownika fizycznego na własną prośbę został w 1957 r. przeniesiony do Elektrowni Skawina w Budowie.

W Skawinie otrzymał mieszkanie na Osiedlu Awaryjnym, gdzie zamieszkał wraz z matką i dwoma braćmi, zatrudnionymi później również w tej elektrowni. W 1962 r. zawarł związek małżeński z Wandą Krystyną Stein, w 1963 r. urodził się im syn Marek, który wraz z matką w 1976 r. wyjechał do Niemiec, gdzie przebywają na stałe. Tak więc los w tym względzie nie był dla inż. M. Chruszczyka zbyt łaskawy.

W Elektrowni w Skawinie pracował ok. 14 lat na stanowiskach: mistrz ds. remontu urządzeń elektrycznych, z-ca kierownika Oddziału ds. remontu urządzeń elektrycznych, z-ca Kierownika Oddziału ds. remontu urządzeń kotłowych i Kierownika Oddziału Przygotowania Remontów.

W 1971 r. zaproponowano inż. M. Chruszczykowi pracę w Zespole Elektrociepłowni Kraków – Łęg w budowie, gdzie pracował przez ok. 9 lat na stanowiskach: Kierownika Wydziału Remontów, Kierownika Kontroli Eksploatacji i Kierownika Wydziału Planowania. W okresie pracy w Elektrociepłowni Kraków – Łęg został wyróżniony Złotą Odznaką „Zasłużonego dla Energetyki”. W wyniku nabawienia się stanu przedzawałowego zmuszony został zmienić pracę na mniej nerwową i niestety gorzej płatną i od grudnia 1979 r. przeniósł do Okręgowego Inspektoratu Gospodarki Energetycznej w Krakowie, gdzie pracował do maja 1991 r., tj. ok. 11,5 lat na stanowiskach: specjalista, st. specjalista, a przed przejściem na emeryturę jako główny specjalista ds. paliw stałych i ciekłych.

Z racji ukończenia 60 lat życia i przepracowania ok. 22 lat w elektrowniach na stanowiskach zaliczonych do pierwszej kategorii zatrudnienia przeszedł z dniem 03 maja 1991 r. na wcześniejszą emeryturę.

Po ukończeniu Studium Wojskowego na Politechnice Wrocławskiej otrzymał stopień chorążego, a następnie po przeszkoleniu – podporucznika rezerwy.

W okresie pracy w Okręgowym Inspektoracie Gospodarki Energetycznej w Krakowie otrzymał w 1983 r. Srebrny Krzyż Zasługi, a w 1984 r. Medal 40-lecia Polski Ludowej.

Był zweryfikowanym członkiem Związku Sybiraków, Oddział w Krakowie, nr leg. 40368 wydanej przez Centralę w Warszawie w dniu 29 maja 1990 r. W 2005 r. został wyróżniony Krzyżem Zesłańców Sybiru.

Kol. inż. Marian Chruszczyk był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1997 r. W latach 1957-1971 pełnił funkcję prezesa Koła SEP nr 12 przy Elektrowni Skawina. W latach 1958-1961 był przewodniczącym Sekcji Propagandowej O/Kr SEP, a w latach 1960-62 członkiem Oddziałowej Sekcji Energetycznej.

W latach 1933-2004 pełnił funkcję członka i z-cy przewodniczącego Komisji Egzaminacyjnej/Kwalifikacyjnej SEP a w latach 1994-1998 prezesa Koła SEP nr 90 przy OIGE Kraków.

Za długoletnie zaangażowaniem w działalność stowarzyszeniową w ramach SEP kol. inż. M. Chruszczyk był wyróżniony Srebrną (1982 r.) i Złotą (1995 r.) Odznaką Honorową SEP oraz Srebrną (1994 r.) i Złotą (2001 r.) Odznaką Honorową NOT. W 2007 r. otrzymał Godność Zasłużonego Seniora SEP.

W latach 1981-86 był zaangażowany jak wykładowca Ośrodka Doskonalenia Kadr SIMP O/Kraków.

Kol. inż. Marian Chruszczyk zmarł w Krakowie 17 lutego 2010 r. Został pochowany na Parafialnym Cmentarzu w Skawinie, żegnany przez grono Kolegów i Współpracowników, w tym licznie przybyłych członków SEP i byłych pracowników OIGE.

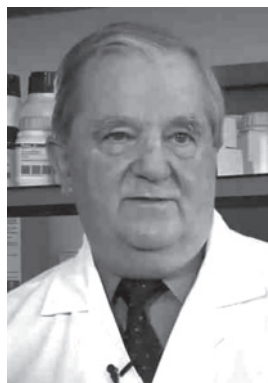
Był w gronie energetyków praktykiem o bardzo dużym doświadczeniu zawodowym w zakresie urządzeń energetycznych ciepłych i gospodarki energetycznej, człowiekiem życzliwym, serdecznym kolegą i przyjacielem.

Władysław Baracz, Jan Strzałka

Źródła:

1. Materiały archiwalne O/Kr SEP.
2. Materiały archiwalne Koła Seniorów nr 7.

Michał CIEŻ (1940 – 2013)

Dr inż. Michał Cieź urodził się 25 października 1940 r. w miejscowości Sidzina k/Jordanowa w dzisiejszym województwie małopolskim. W latach 1947-1964 uczęszczał do Szkoły Podstawowej w Sidzinie. Dalszą naukę kontynuował w Liceum Ogólnokształcącym w Jordanowie, gdzie zdał egzamin maturalny w roku 1958. Po maturze podjął studia na Wydziale Łączności Politechniki Wrocławskiej i studiował tam w latach 1958-1964. W roku 1964 obronił pracę magisterską pt. „Numeryczny miernik tolerancji” uzyskując dyplom mgr inż. elektronika.

Zaraz po ukończeniu studiów w dniu 1 lipca 1964 r. rozpoczął pracę w Krakowskich Zakładach Elektronicznych (KZE) Unitra-Telpod na stanowisku konstruktora i szybko awansował kolejno obejmując stanowiska: starszego konstruktora, kierownika sekcji.

W dniu 1 sierpnia 1971 r. objął stanowisko Głównego Konstruktora w KZE Telpod. Funkcję tę sprawował do 15 grudnia 1975 r. Następnie przeszedł do pracy w Oddziale Krakowskim Przemysłowego Instytutu Elektroniki (PIE), gdzie objął stanowisko adiunkta Kierownika Zakładu Konstrukcji.

Po przekształceniu Oddziału Krakowskiego PIE w Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Mikroelektroniki Hybrydowej i Rezystorów UNITRA TELPOD został kolejno Kierownikiem Zespołu Zakładów Mikroelektroniki Hybrydowej a po kolejnej reorganizacji od 1.08.1981 r. sprawował funkcje Kierownika Zakładu Mikroelektroniki Hybrydowej i funkcję tę pełnił do 24 października 1989 r. W dniu 25 października 1989 r. awansował na stanowisko Zastępcy Dyrektora Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Mikroelektroniki Hybrydowej i Rezystorów. Na tym stanowisku pracował do 31 marca 2002 r.

Po włączeniu Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Mikroelektroniki Hybrydowej i Rezystorów w strukturę Instytutu Technologii Elektronowej w Warszawie objął funkcję Kierownika Zakładu Mikroelektroniki Z6. Funkcję tę pełnił aż do swej śmierci.

Sprawując funkcje kierownicze nie ograniczał się do działalności czysto administracyjnej, prowadząc również badania naukowe i różnego rodzaju prace konstrukcyjne. Ta jego działalność zaowocowała tym, że stał się autorem i współautorem ok. 200 publikacji naukowych i naukowo-technicznych, w tym kilkunastu patentów i dwóch monografii.

W swej działalności naukowej nie skupiał się jedynie na publikowaniu wyników swych prac, ale też prowadził badania w celu uzyskania stopnia naukowego. W roku 2006 na Wydziale Elektroniki, Automatyki i Elektrotechniki Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie obronił Pracę Doktorską pt. „Wpływ czynników konstrukcyjno-technologicznych na luminancję i procesy starzeniowe w strukturach elektroluminescencyjnych z grubą warstwą luminoforu” i uzyskał stopień Doktora Nauk Technicznych.

Był również aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich od roku 1973 i przynależał do Koła Nr 77 w Oddziale Krakowskim.

W roku 1982 został współzałożycielem ISHM/IMAPS Poland Chapter (Międzynarodowe Stowarzyszenie Technik Mikroelektronicznych – Oddział Polski) i pełnił tam funkcję prezesa IMAPS-Poland Chapter w kadencjach: 1991/92 i 1994/95 oraz wiceprzewodniczącego w latach 1983, 1984, 1985, 2001-2003, 2003-2005 i 2005-2007. Ponadto był także członkiem Komitetu Wykonawczego Zarządu w kadencjach: 1995/97, 1997/99, 1999-2001, 2007-2009, 2009-2011, 2011-2013. Wcześniej jednak, bo w roku 1980 był współorganizatorem pierwszej w Polsce konferencji ISHM, która wkrótce zaowocowała utworzeniem Polskiego Oddziału (Poland Chapter) tego stowarzyszenia.

W 2005 roku został uhonorowany przez Międzynarodowe Stowarzyszenie Technik Mikroelektronicznych IMAPS wyróżnieniem „Fellows of the Society”. Był wybitnym specjalistą w dziedzinie elektronicznych technologii grubowarstwowych.

Dr inż. Michał Cież zmarł po długiej chorobie w Krakowie dnia 15 lipca 2013 r. i został pochowany na Cmentarzu Prądnik Czerwony.

Był odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Srebrnym Krzyżem Zasługi oraz innymi licznymi odznaczeniami i wyróżnieniami krajowymi i zagranicznymi.

Zbigniew Porada, Wiesław Zaraska

Źródła:

1. Materiały archiwalne IPE – Oddział Kraków.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Józef CURYŁO

(1931 – 2013)

Mgr inż. Józef Curyło urodził się 21 października 1931 r. w Sosnowcu w rodzinie robotniczej. W Sosnowcu mieszkał i uczył się przez wiele trudnych lat przedwojennych i wojennych. W bardzo młodym wieku Józef Curyło wraz z rodzeństwem zostali sierotami wojennymi, ich rodzice Stefan i Bronisława zginęli w Oświęcimiu.

Sporo czasu Józef Curyło wraz z młodszym bratem spędzili w niemieckim lagrze w Beneszowie, nieopodal Cieszyna, skąd zostali wyciągnięci dzięki staraniom babci, która przejęła opiekę nad wnukami. Młody Józef Curyło pomimo trudnych wojennych doświadczeń nie zaniedbywał edukacji. W latach 1945-1949 odbył naukę w 4-letnim Gimnazjum Elektrycznym, a następnie w 2-letnim Liceum Energetycznym im. W. Dyląga w Sosnowcu na Wydziale Energetyczno-Wytwórczym, gdzie w 1951 r. uzyskał dyplom technika energetyka.

Pracę zawodową rozpoczął 1 sierpnia 1951 r. w Zjednoczeniu Energetycznym Okręgu Górnośląskiego, początkowo w Elektrowni Cieszyn a następnie w latach 1952-1958 w Zakładzie Zbytu Energii Sosnowiec, a po połączeniu z Zakładem Sieci Energetycznych Sosnowiec w 1958 r. został przeniesiony do Zakładu Energetycznego w Częstochowie, gdzie do marca 1967 r. pełnił szereg funkcji, w tym kierownika technicznej obsługi odbiorów i zastępcy dyrektora ds. ekonomicznych.

W latach 1953-1957 Józef Curyło studiował zaocznie na Politechnice Śląskiej im. Wincentego Pstrowskiego w Gliwicach, gdzie w 1957 r. uzyskał dyplom inżyniera energetyka. W latach 70-tych ubiegłego wieku w Krakowie uzupełnił studia o magisterium.

Od 1 kwietnia 1967 r. decyzją resortu został przeniesiony do Zakładu Energetycznego Kraków-Miasto na stanowisku dyrektora naczelnego. W 1976 r. w wyniku połączenia Zakładów Energetycznych Kraków- Miasto i Kraków-Teren powstał Zakład Energetyczny Kraków, którego dyrektorem naczelnym

nym został inż. Józef Curyło. Funkcję tą pełnił do początku stanu wojennego w 1981 r., kiedy został odwołany z powodów „politycznych” wraz z czterema innymi dyrektorami Zakładów Energetycznych. Po półrocznym przymusowym odpoczynku od 1 kwietnia 1982 r. powrócił do ZEn Kraków, gdzie do 30 czerwca 1982 r. pełnił funkcję głównego specjalisty. W połowie 1982 r. otrzymał propozycję współtworzenia w Krakowie zakładów remontowych na wzór podobnego przedsiębiorstwa z Katowic. Od 1 lipca 1982 r. do 30.06.1987 r. w Zakładzie Remontowym Energetyki Kraków pełnił funkcję zastępcy dyrektora ds. ekonomiczno-pracowniczych.

Od 1 lipca 1987 r. w ramach firmy REMAK Opole pracował „na kontrakcie” w NRD, gdzie przez 2 lata pełnił funkcję zastępcy kierownika budowy, a następnie w Pardubicach, w Czechosłowacji, gdzie pracował przy remoncie elektrowni.

Po powrocie do kraju, już w nowej rzeczywistości politycznej i gospodarczej podjął ponownie pracę w ZRE Kraków, ale w krótkim czasie dostał wypowiedzenie i w 1990 r. przeszedł na wcześniejszą emeryturę.

W 1992 r. stanął do konkursu na stanowisko dyrektora w Zakładzie Energetycznym Kraków. Zajął drugie miejsce i w okresie od 1993 r. do 1997 r. ponownie pracował w Zakładzie Energetycznym Kraków, na stanowisku członka zarządu, dyrektora handlowego.

Od lutego 1997 r. mgr inż. Józef Curyło przeszedł na emeryturę. Wynika z tego, że z energetyką zawodową mgr inż. Józef Curyło związany był ponad 40 lat.

Cały ten okres pracy zawodowej obfitował w wiele znaczących przedsięwzięć, w których mgr inż. Józef Curyło brał aktywny udział i z pełnym zaangażowaniem oraz odpowiedzialnością kierował nimi, szczególnie w okresie wielu zmian i transformacji w energetyce. Pracując uzupełniał wiedzę zawodową na kursach i studiach podyplomowych.

Za zasługi dla energetyki mgr inż. Józef Curyło był wielokrotnie odznaczany. Otrzymał m.in.: Złotą Odznakę Za pracę społeczną dla Miasta Krakowa, Srebrny Krzyż Zasługi (1969 r.), Złoty Krzyż Zasługi (1975 r.), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1980 r.) i Medal 40-lecia Polski Ludowej (1985 r.).

Kol. mgr inż. Józef Curyło był długoletnim, aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1958 r. W latach 60-tych pełnił funkcję członka Zarządu Koła SEP nr 13 przy ZEn Kraków, a następnie w latach 1970-1977 członka Zarządu Oddziału Krakowskiego SEP. W latach 1971-1974 pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Współpracy. Jako działacz O/Kr SEP uczestniczył w pracach przygotowawczych do VII Kongresu Techników Polskich, który miał odbyć się w Krakowie, pełniąc odpowiedzial-

ną funkcję przewodniczącego Zespołu VI KTP „Surowce, materiały, zaopatrzenie w energię”.

W latach 1978-1980 mgr inż. J. Curyło pełnił funkcję członka Oddziałowego Sądu Koleżeńskiego, a w latach 1981-1989 wiceprzewodniczącego Komisji Egzaminacyjnej Oddziału Krakowskiego SEP nr 7-0-KR.

Za długoletnią aktywną działalność stowarzyszeniową w ramach SEP i NOT mgr inż. Józef Curyło był wielokrotnie odznaczany i wyróżniany. Otrzymał m.in.: Srebrną (1972 r.) i Złotą (1978 r.) Odznakę Honorową SEP, Srebrną (1966 r.) i Złotą (1975 r.) Odznakę Honorową NOT, Medal im. St. Bielińskiego (1993 r.), „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP”, Medal Pamiątkowy im. Prof. M. Pożaryskiego (2009 r.) oraz Godność „Zasłużonego Seniora SEP” (2010 r.).

W trakcie zebrania Koła Seniorów SEP nr 7, którego aktywnym członkiem był po przejściu na emeryturę mgr inż. J. Curyło. 20 czerwca 2013 r. został wyróżniony dyplomem 50-letniej aktywnej działalności SEP.

Trzy tygodnie później mgr inż. J. Curyło niespodziewanie odszedł w wieku niespełna 82 lat. Pozostawił w głębokim smutku żonę Annę, syna Andrzeja – elektryka o kilkudziesięcioletniej praktyce w energetyce przemysłowej i zawodowej z żoną i dwójką dzieci oraz syna Michała z rodziną.

Urna z Jego prochami złożona została na Cmentarzu Rakowickim, a Zmarłego żegnali licznie zebrani współpracownicy i wychowankowie z energetyki zawodowej i przedstawiciele O/Kr SEP.

Józef Curyło pozostał w pamięci współpracowników i wychowanków, jako osoba o niezwykle dużych kompetencjach, wiedzy i umiejętnościach zawodowych. Był długoletnim i szczególnie zasłużonym pracownikiem energetyki krakowskiej, serdecznym kolegą i przyjacielem.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Energetyka krakowska 1905-2005, Kraków 2005 r.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.
3. Materiały archiwalne TAURON Dystrybucja S.A. Oddział w Krakowie.
4. Wywiad Dariusza Wojtali z mgr inż. Józefem Curyłą pt. „Wszystko się zmienia”, Pracodawca, grudzień 2009 r.

Józef CZAJKOWSKI (1935 – 2011)

Prof. Józef Czajkowski urodził się 4 lutego 1935 r. w miejscowości Bachórzec woj. podkarpackie. Jego rodzice – Rozalia i Franciszek prowadzili gospodarstwo rolne. Ukończył Szkołę Podstawową w Bachórcu w 1950 r., zaś Liceum Ogólnokształcące – w 1953 r. w Dubiecku. W sierpniu 1954 r. rozpoczął studia na Wydziale Wojsk Lotniczych w Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie. W 1956 r. przeniósł się na Wydział Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH w Krakowie, który ukończył 23 lutego 1961 r. uzyskując dyplom Nr 281/V/61 magistra inżyniera elektryka.

Bezpośrednio po zakończeniu studiów rozpoczął pracę na stanowisku asystenta a następnie starszego asystenta w Zakładzie Pomiarów Elektrycznych, Katedry Maszyn i Pomiarów Elektrycznych AGH w Krakowie. Główne zainteresowania naukowe w pierwszych latach pracy w Katedrze skupiał na zagadnieniach pomiarów wielkości nieelektrycznych metodami elektrycznymi, przy czym szczególnie interesowały Go błędy przetwarzania przetworników pomiarowych oraz dokładność pomiarów wielkości nieelektrycznych. W dniu 26 września 1969 r. Rada Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej nadała mgr inż. Józefowi Czajkowskiemu stopień naukowy doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Wpływ parametrów jednorodnej linii pomiarowej na dokładność pomiaru w przypadku pomiarów tensometrycznych”. Na etat adiunkta został powołany od 1 października 1969 r. Po reorganizacji Wydziału EGiH w 1970 r. przeniósł się do Zakładu Dynamiki Maszyn Elektrycznych Katedry Maszyn Elektrycznych, kierowanej przez Prof. Władysława Kołka, gdzie pracował aż do przejścia na emeryturę w 2005 r.

Zainteresowania naukowe dr inż. Józefa Czajkowskiego dotyczyły problematyki maszyn i napędów elektrycznych, w szczególności identyfikacji i estymacji parametrów modeli matematycznych, diagnostyki technicznej oraz niezawodności maszyn i urządzeń elektrycznych.

Po przedstawieniu rozprawy habilitacyjnej pt. „Estymacja parametrów dynamicznych modeli maszyn elektrycznych” w dniu 16.10.1980 r. Rada Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH nadała dr inż. J. Czajkowskiemu stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie pomiarów maszyn elektrycznych. W dniu 1 października 1980 r. otrzymał nominację na stanowisko docenta a od 1992 r. na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Instytucie Maszyn i Sterowania Układów Elektroenergetycznych AGH.

W latach 1976-1981 a następnie w latach 1989-94 oprócz pracy na AGH był zatrudniony na ½ etatu w Instytucie Problemów Techniki Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, gdzie pełnił funkcję najpierw kierownika Zakładu Elektrotechniki i Automatyki a następnie kierownika Zakładu Metrologii.

Prowadził w interesujący sposób wykłady z miernictwa elektrycznego, miernictwa wielkości nieelektrycznych metodami elektrycznymi, dynamiki maszyn elektrycznych, pomiarów maszyn i przetwarzania sygnałów pomiarowych, niezawodności konstrukcji i eksploatacji systemów elektromechanicznych na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH oraz wykład Elektrotechniki z elementami napędów na Wydziale Inżynierii Mechanicznej i Robotyki AGH.

Działalność naukowo-badawcza prof. Józefa Czajkowskiego była związana z przemysłem górniczym, hutniczym i elektromaszynowym. Był współwykonawcą około 80 prac naukowo-badawczych i ekspertyz, których tematyka dotyczyła głównie dynamiki układów elektromechanicznych oraz estymacji parametrów modeli matematycznych tych układów. Prace dla przemysłu były podstawą do uzyskania 4 patentów, których był współautorem.

Wyniki swoich prac naukowych prof. J. Czajkowski wielokrotnie prezentował na krajowych i międzynarodowych sympozjach i konferencjach naukowo – technicznych. W latach 1981-83 był konsultantem naukowym z zakresu automatyki napędu w Kombinacie Metalurgicznym „Huta Katowice” Od 1984 r. był członkiem Sekcji Elektrometrologii Komitetu Elektrotechniki PAN, a od 1990 r. był członkiem Rady Naukowej Ośrodka Badawczo Rozwojowego Elektrotechniki i Automatyki Górniczej „EMAG” w Katowicach.

W latach 1981-84 był zastępcą przewodniczącego Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów AGH. W kadencji od 01.09.1984 r. do 31.08.1987 r. pełnił funkcję Prodziekana a od 01.09.1987 r. do 30.11.1990 r. funkcję Dziekana Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH. Należy zwrócić uwagę, że zbiegło się to w czasie z trudnymi latami transformacji ustrojowej.

Prof. Józef Czajkowski był promotorem 1 zakończonego przewodu doktorskiego. Ponadto recenzował 1 rozprawę habilitacyjną, 6 rozpraw doktor-

skich, 1 książkę, opracował 3 recenzje wydawnicze rozpraw habilitacyjnych oraz wiele artykułów i opracowań naukowych.

Prof. J. Czajkowski był współautorem pięciu skryptów uczelnianych, w tym skryptów „Miernictwo wielkości nieelektrycznych” i „Laboratoryjne pomiary maszyn elektrycznych. Cz. I. Pomiary podstawowe”.

Za działalność naukowo-badawczą, dydaktyczną oraz organizacyjną prof. J. Czajkowski został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi i Medalem Edukacji Narodowej. Otrzymał też ponad 30 nagród Rektora Akademii Górniczo-Hutniczej oraz jedną nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Przez szereg lat prof. J. Czajkowski w ramach działalności pozanaukowej był aktywnym członkiem Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych w Krakowie.

Prof. Józef Czajkowski był aktywnym długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1970 r. W latach 1972-89 był aktywnym członkiem Oddziałowej Sekcji Automatyki i Pomiarów, w której w latach 1975-1983 pełnił funkcję przewodniczącego Kolegium. W kadencji 1984-87 pełnił funkcję członka Zarządu Oddziału Krakowskiego SEP, w którym sprawował funkcję Przewodniczącego Komisji Jakości. W latach 1984-86 był wiceprzewodniczącym Zespołu ds. Specjalizacji Zawodowej Inżynierów działającego przy Oddziale Krakowskim SEP, natomiast w kadencji 1990-1994 był członkiem Komitetu ds. Polityki Naukowo-Technicznej Rady FSNT NOT w Krakowie. Był od 1976 r. rzeczoznawcą SEP i SITPH.

Za długoletnie zaangażowanie w działalność stowarzyszeniową w ramach SEP prof. Józef Czajkowski był wyróżniony: Srebrną (1981 r.) i Złotą (1987 r.) Odznaką Honorową SEP, Srebrną (1984 r.) i Złotą (1994 r.) Odznaką Honorową NOT, Medalem im. St. Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP” (1991 r.), Medalem Pamiątkowym im. M. Pożaryskiego (1994 r.), Medalem Pamiątkowym im. J. Groszkowskiego (2007 r.). Otrzymał również Srebrną Odznakę „Za pracę społeczną dla Miasta Krakowa” (1987 r.) i Złotą Odznakę Zasłużonego dla Przemysłu Maszynowego (1989 r.).

W połowie lat dziewięćdziesiątych prof. J. Czajkowski był inicjatorem i współzałożycielem Stowarzyszenia Absolwentów Elitarnego Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki AGH. Na Zjeździe Założycielskim zorganizowanym w 1997 r. został wybrany Pierwszym Prezydentem Stowarzyszenia, którą to funkcję pełnił aż do 2009 r. Po przejściu na emeryturę angażował się silnie w rozwój Stowarzyszenia. Z Jego inicjatywy Stowarzyszenie podjęło przyznawanie zapomóg dla studentów Wydziału EAIiE będących w trudnej sytuacji materialnej. W tę akcję prof. J. Czajkowski był osobiście zaangażowany.

Coraz bardziej dawała jednak o sobie znać choroba, jaka nie ominęła Profesora. Częste pobyty w szpitalu spowodowały złożenie rezygnacji z pełnienia funkcji Prezydenta Stowarzyszenia. W tej sytuacji Nadzwyczajny Walny Zjazd Stowarzyszenia obradujący w czerwcu 2009 r. podjął Uchwałę, w której wyraził podziękowania za długoletnie zaangażowanie w kierowanie Stowarzyszeniem i nadał prof. Józefowi Czajkowskiemu Godność Honorowego Prezydenta Stowarzyszenia.

Prof. Józef Czajkowski zmarł w wieku 76 lat 27 maja 2011 r. Na Cmentarzu Rakowickim żegnało Go liczne grono współpracowników i wychowanków. Pozostawił żonę Grażynę, absolwentkę Akademii Ekonomicznej w Krakowie, długoletnią nauczycielkę Zespołu Szkół Ekonomicznych oraz syna Grzegorza, informatyka po studiach na Wydziale EAIe AGH i doktoracie w Cornell University USA i córkę Magdalenę – absolwentkę prawa i studiów doktoranckich na UJ.

Prof. Józef Czajkowski pozostał w naszej pamięci jako wielce ceniony i wymagający Nauczyciel i wychowawca wielu pokoleń młodzieży akademickiej, wybitny specjalista w zakresie diagnostyki i pomiarów maszyn elektrycznych, bardzo dobry organizator, zaangażowany w działalność społeczną a jednocześnie, jako człowiek uczciwy, skromny i obiektywny.

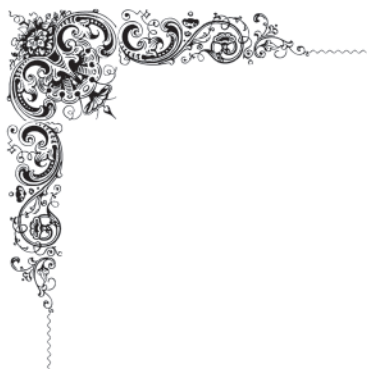
Był wspaniałym człowiekiem, przyjacielem i doradcą.

Jerzy Skwarczyński, Jan Strzałka

Źródła:

1. Who is Who Wydziału EAIe AGH, Kraków 2002 r.
2. Autobiografia J. Czajkowskiego z 10.05.1996 r.
3. Materiały archiwalne Oddziału Krakowskiego SEP.

Józef CZEKAJ
(1932 – 2008)

Mgr inż. Józef Czekaj urodził się 24 maja 1932 r. w Łączycy k/Bochni. Ukończył studia na Wydziale Łączności na Politechnice Warszawskiej.

W 1967 roku rozpoczął pracę w Zjednoczonych Zakładach Urządzeń Jądrowych POLON – w Zakładzie Urządzeń Przemysłowych POLON w Krakowie, przy ul. Dzierżyńskiego 124.

Zakład specjalizował się w produkcji mechaniki dla aparatury elektronicznej oraz komputerowych systemów elektronicznych takich jak CAMAC, MULTIBUS VME, wykonując jednocześnie szeroki asortyment wyrobów stanowiących wyposażenie dla tej mechaniki. W zakresie tej specjalności znaczącym osiągnięciem jest wprowadzenie do produkcji nowoczesnej mechaniki i zasilaczy wg światowego standardu wymiarowego EUROCARD, stosowanego powszechnie w budowie aparatury i nowoczesnych systemów na całym świecie. Wysoka jakość tych wyrobów pozwalała na eksportowanie ich do państw Europy Zachodniej, Chińskiej Republiki Ludowej oraz do krajów ówczesnej RWPG.

Kolejną specjalnością Zakładu były wyroby z zakresy ochrony osób przed promieniowaniem jonizującym, takie jak pojemniki transportowo-robocze na źródła radioizotopowe, elementy ścian osłonnych z szerokim ich wyposażeniem przeznaczone do budowy komór, w których dokonywane są operacje technologiczne z zastosowaniem źródeł.

Mgr inż. Józef Czekaj prowadził w POLON-ie sprawy wynalazczości i racjonalizacji, a równocześnie był Rzecznikiem Patentowym posiadającym uprawnienia Urzędu Patentowego do przygotowywania wniosków w sprawie patentów i wzorów użytkowych, dla wyrobów, które powstawały w Zakładzie.

Po zakończeniu pracy w POLON-ie w 1989 r. mgr inż. Józef Czekaj nadal funkcjonował jako Rzecznik Patentowy.

Kolega mgr inż. Józef Czekaj był aktywnym, długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1968 r. (Nr leg. 14881). Był członkiem Koła SEP nr 50 przy ZUP POLON, w którym od 1970 r. przez kilka kolejnych kadencji pełnił funkcję Prezesa Zarządu Koła. Pod Jego kierownictwem Koło SEP nr 50 osiągnęło znaczne sukcesy, będąc jednym z najaktywniejszych kół w Oddziale Krakowskim SEP. Od początku lat 70-tych Koło kierowane przez kol. Józefa Czekaja zdobywało czołowe lokaty we współzawodnictwie na szczeblu O/Kr SEP a w latach 1979÷1987 – II lub III miejsca w grupie kół o liczebności od 26 do 50 osób na szczeblu ogólnopolskim.

Mgr inż. Józef Czekaj był również aktywny na szczeblu Oddziału Krakowskiego. W latach 1969-72 pełnił funkcję członka Zarządu O/Kr SEP a w latach 1971-1972 przewodniczącego Oddziałowego Kolegium Sekcji Elektroniki. Później pełnił funkcję członka Zarządu Oddziału i przewodniczącego Komisji Kół w latach 1984÷1994, będąc w tym okresie członkiem Centralnej Komisji Kół SEP.

W latach 1988÷1994 mgr inż. Józef Czekaj był również członkiem Zespołu Kwalifikacyjnego ds. Specjalizacji Zawodowej Inżynierów oraz Zespołu Kwalifikacyjnego ds. Specjalizacji Zawodowej Techników, istniejących w Oddziale Krakowskim SEP.

Za długoletnią wyróżniającą się działalność stowarzyszeniową mgr inż. Józef Czekaj był wielokrotnie wyróżniony i odznaczony.

Otrzymał m.in.: Srebrną (1975 r.) i Złotą (1983 r.) Odznakę Honorową SEP, Srebrną (1979 r.) i Złotą (1984 r.) Odznakę Honorową NOT, Medal 40-lecia Polski Ludowej (1985 r.), Medal Pamiątkowy im. M. Pożaryskiego (1989 r.) i Medal Pamiątkowy im. St. Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP” (1990 r.)

Kol. mgr inż. Józef Czekaj zmarł w Krakowie w 2008 r. w wieku 76 lat.

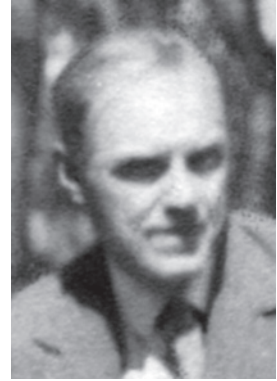
Był aktywnym promotorem rozwoju myśli technicznej w zakresie elektroniki a jednocześnie człowiekiem skromnym i uczciwym. Pozostał w naszej pamięci jako serdeczny przyjaciel i kolega.

Jerzy Piętka, Jan Strzałka

Źródła:

1. Materiały archiwalne ZUP POLON.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Henryk DUBELTOWICZ (1874 – 1938)

Henryk Dubeltowicz urodził się 15 lipca 1874 r. w Warszawie, w rodzinie Walentego i Pauliny z domu Dubus. Po zdaniu egzaminu maturalnego studiował na Uniwersytecie w Liege (Belgia), a po ukończeniu studiów powrócił do kraju i zamieszkał w Krakowie. Tam w roku 1905 zatrudnił się w nowopowstałej Krakowskiej Elektrowni Miejskiej. W tym okresie związał się ze środowiskiem krakowskich elektryków, będąc w roku 1914 współzałożycielem Sekcji Elektrotechnicznej przy Krakowskim Towarzystwie Technicznym, a od roku 1920 działał w Kole, później w Oddziale Krakowskim SEP.

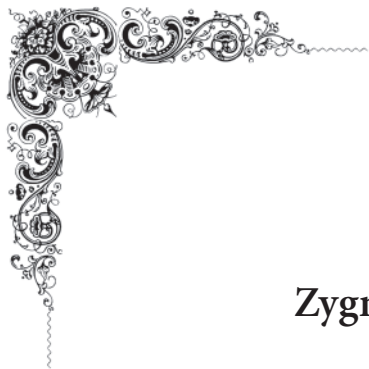
Po przejściu na emeryturę dyrektora elektrowni krakowskiej inż. Stanisława Bielińskiego, Henryk Dubeltowicz objął, jako jego następcą, funkcję dyrektora Krakowskiej Elektrowni Miejskiej. Jako dyrektor elektrowni brał udział w pracach Związku Elektrowni Polskich, będąc prezesem tego Związku w roku 1933 oraz wiceprezesem w 1934 r. Ponadto w latach 1933-1934 inż. Henryk Dubeltowicz kierował, jako prezes, pracami Oddziału Krakowskiego SEP. Inż. H. Dubeltowicz miał też swoje zainteresowania pozazawodowe i przez wiele lat działał w Krakowie w Związku Opieki nad Zwierzętami, pełniąc tam przez pewien okres funkcję prezesa.

Inż. Henryk Dubeltowicz zmarł nagle 17 sierpnia 1938 r. i został pochowany w grobie rodzinnym na warszawskim cmentarzu Stare Powązki (kwatery 68, rząd 4, miejsce 14, 15). Inż. Henryk Dubeltowicz był żonaty i z żoną Ludwiką miał córkę Anielę Marię.

Zbigniew Porada

Źródła:

1. J. Kubiатовski, Sylwetki zasłużonych energetyków polskich. Energetyka 1971, z. 2.
2. Z. Porada, J. Strzałka, Elektrycy krakowscy i krakowskie elektrownie do roku 1939, Maszyny Elektryczne, Zeszyty Problemowe Nr. 116; 4/2017.
3. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Zygmunt DULBAS (1930 – 2011)

Mgr inż. Zygmunt Dulbas urodził się 6 lipca 1930 r. w miejscowości Olszowiec koło Lublina. W latach 1952-1956 studiował na Politechnice Wrocławskiej, specjalizując się w zakresie zabezpieczeń przekaźnikowych i automatyki elektroenergetycznej. W okresie od 01.10.1955 r. do 31.08.1956 r. był zatrudniony na stanowisku asystenta na Politechnice Wrocławskiej. Po ukończeniu studiów z nakazem pracy skierowany został do Zakładu Energetycznego Gliwice, w którym był zatrudniony na stanowiskach Inżyniera i kierownika Działu Inspekcji Technicznej. W 1964 r. został powołany na stanowisko kierownika Rejonu Energetycznego Bytom, gdzie pracował do roku 1969.

Od 1 maja 1969 r. przeniósł się do Krakowa, gdzie podjął pracę w Zakładzie Energetycznym Kraków – Miasto na stanowisku głównego inżyniera. Od 16 maja 1973 r. mgr inż. Z. Dulbas był głównym inżynierem w Zakładzie Energetycznym Kraków – Teren, a po połączeniu obu zakładów i utworzeniu Zakładu Energetycznego Kraków w 1975 r. pełnił najpierw funkcję głównego inżyniera a od 23 grudnia 1981 r. do 30 września 1993 r. funkcję Dyrektora Naczelnego tego Zakładu.

Zakład Energetyczny Kraków po reformie terenowej energetyki obsługiwał ówczesne województwo miejskie krakowskie i nowosądeckie. W okresie pełnienia kierowniczych funkcji w ZE Kraków przez mgr inż. Zygmunta Dulbasa miała miejsce istotna rozbudowa i modernizacja sieci i stacji. Tylko w okresie od 1976 r. do 1993 r. wybudowano bądź zmodernizowano łącznie 24 stacje 110 kV/ŚN tzw. GPZ-ty oraz systematycznie rozbudowano i zmodernizowano zaplecze większości siedzib rejonów i posterunków energetycznych.

Po utworzeniu Spółki Zakład Energetyczny Kraków od 1 października 1993 r. mgr inż. Z. Dulbas został członkiem Zarządu Spółki a od 1 kwietnia 1994 r. Dyrektorem ds. Rozwoju. 31 października 1995 r. mgr inż. Z. Dulbas przeszedł na emeryturę, jako Członek Zarządu – Dyktor ds. Rozwoju.

Cały okres aktywności zawodowej dyr. Z. Dulbasa w ZEK obfitował w wiele znaczących przedsięwzięć, w których mgr inż. Z. Dulbas brał aktywny udział i z pełnym zaangażowaniem i odpowiedzialnością kierował nimi, szczególnie w okresie wielu zmian i transformacji w energetyce.

Po przejściu na emeryturę w latach 1995-1996 mgr inż. Zygmunt Dulbas pełnił funkcję Głównego Specjalisty ds. gospodarki energetycznej w Okręgowej Dyrekcji Gospodarki Wodnej w Krakowie oraz przewodniczącego Rady Nadzorczej Elektrowni Skawina, na którą został powołany przez Ministra Przemysłu i Handlu w 1996 r. i którą to funkcję pełnił do 1998 r.

Po upływie kadencji przewodniczącego RN El. Skawina mgr inż. Z. Dulbas przez pewien czas pełnił funkcję Dyrektora Biura Federacji Związków Zawodowych Energetyki.

Należy podkreślić, że mgr inż. Zygmunt Dulbas nieustannie podnosił swoje kwalifikacje zawodowe. I tak w latach 1975-76 uczestniczył w studiach podyplomowych organizowanych przez AGH nt. Dynamika Systemów Elektroenergetycznych, które ukończył z wynikiem bardzo dobrym, natomiast w 1983 r. ukończył 2-letnie Studium Doskonalenia Kadr Kierowniczych zorganizowane przez Akademię Ekonomiczną w Krakowie. Z kolei w 1995 r. po odbytych szkoleniu uzyskał dyplom Członka Rady Nadzorczej nr 2537/95.

Za zaangażowanie w prace dla energetyki mgr inż. Z. Dulbas był wielokrotnie odznaczany. Otrzymał m.in. Złoty Krzyż Zasługi (1970 r.), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1986 r.), Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1990 r.) oraz Złotą Odznakę „Zasłużony dla Energetyki” (2004 r.).

Mgr inż. Zygmunt Dulbas był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich do którego wstąpił w 1954 r. a więc jeszcze w okresie studiów na Politechnice Wrocławskiej. W latach 1978-1988 pełnił funkcję członka Prezydium Zarządu Oddziału Krakowskiego SEP, przewodniczącego Komisji Kół Zakładowych.

W latach 1984-1986 i następnie 1986-1989 był wiceprzewodniczącym Rady Nadzorczej ds. Szkolenia, której przewodniczył w latach 1990-1991.

W kadencji 1989-1994 pełnił ponownie funkcję członka Zarządu Oddziału Krakowskiego SEP, będąc jednocześnie członkiem Prezydium i przewodniczącym Komisji Współpracy, przewodniczącym Klubu Członków Zbiorowych w latach 1989-90 i przewodniczącym Rady Nadzorczej ds. Komisji Egzaminacyjnych w latach 1991-94.

Od kilkudziesięciu lat mgr inż. Z. Dulbas pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Egzaminacyjnej najpierw Komisji nr 5-0-KR a później Komisji nr 2-OKR. Od 1998 r. pełnił funkcję członka Komisji Kwalifikacyjnej nr 130.

Za szczególne zaangażowanie w pracę stowarzyszeniową mgr inż. Z. Dulbas był wyróżniony: Srebrną (1972 r.) i Złotą (1978 r.) Odznaką Honorową

SEP, Srebrną (1979 r.) i Złotą (1985 r.) Odznaką Honorową NOT, Medalem im. M. Pożarskiego (1989 r.), Medalem Pamiątkowym im. St. Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP” (1990 r.) i Godnością Zasłużonego Seniora SEP (2001 r.)

Mgr inż. Zygmunt Dulbas zmarł w Krakowie w wieku 80 lat 28 kwietnia 2011 r. Został pochowany na Cmentarzu Salwatorskim w Krakowie 6 maja 2011 r. W pogrzebie uczestniczyło liczne grono energetyków z Krakowa i przedstawiciele firm energetycznych z całego kraju.

Odszedł od nas człowiek o bardzo dużych kompetencjach, wiedzy i umiejętnościach zawodowych, zasłużony elektroenergetyk, który wniósł bardzo duży wkład w rozwój energetyki nie tylko Krakowa i Małopolski ale całej energetyki krajowej.

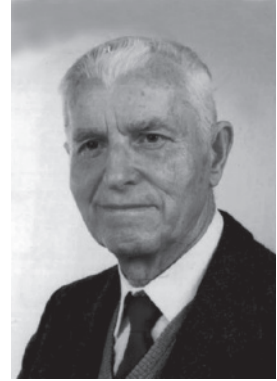
Pozostał w naszej pamięci jako serdeczny Kolega i przyjaciel, umiejętny organizator i wyrozumiały przełożony a zarazem osoba niezwykle dowcipna, umiejąca posługiwać się specyficzną gwarą śląską z akcentem i wymową z Lubelszczyzny.

Stefan Jasek, Jan Strzałka

Źródła:

1. Energetyka krakowska 1905-2005, Kraków 2005.
2. Materiały archiwalne ZEK S.A.
3. Materiały archiwalne Oddziału Krakowskiego SEP.

Józef GACZOREK (1928 – 2017)

Inż. Józef Gaczorek syn Franciszka urodził się 14 sierpnia 1928 r. w miejscowości Brody.

Już w czerwcu 1949 r. po uzyskaniu tytułu technika elektryka rozpoczął pracę zawodową w Przedsiębiorstwie Budownictwa Elektroenergetycznego „ELBUD” w Krakowie, ul. płk. Dąbka 8, w którym przepracował aż do przejścia na emeryturę w czerwcu 1994 r.

Przez ponad 20 lat pracował na budowach sieci i stacji elektroenergetycznych wysokich i najwyższych napięć jako technik budowy, kierownik budowy oraz kierownik grupy robót. Od połowy lat 70-tych pracował w ELBUDZIE, jako Główny Specjalista ds. Nadzoru Budów i Kierownik Działu Wykonawstwa. W latach 80-tych pełnił funkcję kierownika budowy linii napowietrznej 132kV w Iraku.

Na początku lat 50-tych uzyskał tytuł inżyniera elektryka po studiach na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej.

Za długoletnią działalność zawodową inż. Józef Gaczorek był wyróżniony Srebrnym Krzyżem Zasługi (1956 r.), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1971 r.), Medalem 40-lecia Polski Ludowej (1984 r.), Złotą Odznaką „Zasłużonego dla Energetyki” (1977 r.), Złotą Odznaką „Za pracę społeczną dla M. Krakowa” (1989 r.), i Odznaką „Zasłużonego Pracownika ELBUD” (1982 r.).

Inż. Józef Gaczorek był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego należał z przerwami od 1951 r. Początkowo należał do Koła SEP nr 53 przy PBE „ELBUD” Kraków, w którym w latach 70-tych i 80-tych był członkiem Zarządu Koła, a po przejściu na emeryturę był aktywnym członkiem Koła Seniorów SEP nr 7 przy Oddziale Krakowskim SEP. Za działalność stowarzyszeniową w ramach SEP był wyróżniony Srebrną Odznaką Honorową SEP (1989 r.) i Medalem Pamiątkowym im. A. Hoffmanna (2012 r.).

Inż. Józef Gaczorek zmarł w wieku 89 lat w Krakowie w listopadzie 2017 r. Pochowany został na Cmentarzu Rakowickim żegnany przez Rodzinę oraz grono współpracowników z ELBUDU i Kolegów z Koła Seniorów SEP.

Pozostanie w naszej pamięci jako wybitny elektroenergetyk-praktyk, budowniczy licznych obiektów sieciowych, a zarazem serdeczny Kolega i Przyjaciel.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Adam GIEMZA (1933 – 2017)

Mgr inż. Adam Giemza syn Jana urodził się 22 grudnia 1933 r. w Kawęczynie.

Całe życie zawodowe związał z Przedsiębiorstwem Budownictwa Elektroenergetycznego „ELBUD” w Krakowie, w którym pracował na różnych stanowiskach.

Do ważniejszych obiektów, przy których pracował mgr inż. Adam Giemza należy zaliczyć:

- budowę linii 220 kV Jaworzno-Skawina,
- budowę linii 400 kV Turów-Częstochowa,
- budowę rozdzielni 220 kV Grzybów,
- budowę stacji 110/15 kV w Suchej Beskidzkiej, Dobczycach, Busku Zdroju, Pińczowie, Myszkowie, Mysłowicach i Katowicach.

Na niektórych z wymienionych budów mgr inż. A. Giemza pełnił funkcję inżyniera budowy lub kierownika robót.

Za zasługi w działalności zawodowej dla rozwoju elektroenergetyki krajowej mgr inż. Adam Giemza został wyróżniony Srebrnym Krzyżem Zasługi (1964 r.), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1985 r.) oraz Odznaką Za Zasługi dla Energetyki (1994 r.).

Mgr inż. Adam Giemza był aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1962 r. Początkowo był członkiem Koła SEP nr 53 przy Przedsiębiorstwie Budownictwa Elektroenergetycznego „ELBUD” a po przejściu na emeryturę został członkiem Koła Seniorów SEP nr 7. W całym okresie członkostwa wykazywał aktywność, choć nie pełnił funkcji w zarządach Kół.

Kol. mgr inż. Adam Giemza zmarł w wieku 84 lat 1 listopada 2017 r. w Krakowie. Pochowany został na Cmentarzu Rakowickim.

Pozostał w naszej pamięci jako zasłużony elektroenergetyk, budowniczy ważnych obiektów sieciowych, a jednocześnie Człowiek skromny i uczciwy, przyjaźnie nastawiony do otoczenia.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Piotr GŁOWACKI (1947 – 2013)

Mgr inż. Piotr Głowacki urodził się 8 czerwca 1947 roku w Łodzi, jako syn Jadwigi i Kazimierza Głowackich. W roku 1972, po ukończeniu studiów na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej i uzyskaniu tytułu mgr inż. elektryka, został zatrudniony w Dziale Głównego Technologa Krakowskiej Fabryki Kabli i Maszyn Kablowych. Po krótkim okresie pracy w tym dziale został przeniesiony na stanowisko kierownika fabrycznej kotłowni, którą to funkcję pełnił przez 3 lata. W roku 1974 został ponownie przeniesiony na stanowisko Kierownika Oddziału Elektrycznego w Dziale Głównego Energetyka, które zajmował do 1985 roku.

W latach 1975-1976 był uczestnikiem Krajowego Korespondencyjnego Kursu dla Kierownictwa i Dozoru nad eksploatacją urządzeń energetycznych zorganizowanego przez Zakład Szkolenia SEP w Warszawie. W latach siedemdziesiątych mgr inż. P. Głowacki zgłosił 29 przyjętych i wdrożonych projektów racjonalizatorskich i jeden wynalazek. W 1977 r. otrzymał nagrodę III stopnia w krajowym Konkursie racjonalizacji w zakresie BHP.

W 1982 r. uzyskał uprawnienia do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie w zakresie projektowania oraz kierowania budowaniami i robotami w zakresie instalacji elektrycznych.

W 1985 roku wyjechał wraz z Budimexem na 3-letni kontrakt do Iraku, gdzie pracował na stanowisku starszego mistrza utrzymania ruchu elektrycznego. Po powrocie w 1987 roku został zatrudniony na stanowisku specjalisty – konstruktora instalacji elektrycznych w Biurze Konstrukcyjnym Krakowskiej Fabryki Kabli gdzie pracował do 1989 roku, a następnie ponownie objął stanowisko kierownika Oddziału Elektrycznego w Dziale Głównego Energetyka. Po przekształceniach własnościowych w 1999 roku zwolnił się z Krakowskiej Fabryki Kabli i założył własną działalność gospodarczą w dziedzinie instalacji elektrycznych, którą prowadził przez kilka lat. W wyniku znacznego pogorsze-

nia stanu zdrowia został zmuszony do zakończenia tej działalności i przejścia na rentę.

Kolega mgr inż. Piotr Głowacki jako inżynier elektryk był również długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich O/Krakowskiego. Działalność Stowarzyszeniową rozpoczął w 1975 r. w Kole SEP nr 18 w Krakowskiej Fabryce Kabli, a od 1987 r. przeniósł się do Koła Seniorów SEP nr 7 O/Krakowskiego. Ponadto był Rzecznikiem w Izbie Rzeczników SEP w Krakowie oraz członkiem Państwowej Komisji Egzaminacyjnej nr 130 i członkiem Małopolskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa. Mimo bardzo ciężkiej choroby, znajdował czas na regularne uczestnictwo w cotygodniowych sesjach egzaminacyjnych na kwalifikacje zawodowe energetyków w SEP-owskiej komisji egzaminacyjnej O/Krakowskiego.

Ponadto był zafascynowany żeglarsstwem i związaną z tym twórczością Josepha Conrada. Miał liczne grono przyjaciół w Krakowskim Okręgowym Związku Żeglarskim, którego był członkiem.

Kolega mgr inż. Piotr Głowacki zmarł 5 listopada 2013 r. po długiej i ciężkiej chorobie. Został pochowany na Cmentarzu Komunalnym Prądnik Czerwony w Krakowie.

Pozostał w pamięci jako człowiek wesoły, dowcipny, szczerzy i przyjacielski, serdeczny i zawsze pełen optymizmu na przekór bardzo ciężkiej kilkuletniej chorobie.

Jerzy Żurek

Źródła:

1. Materiały archiwalne Krakowskiej Fabryki Kabli i Maszyn Kablowych.
2. Materiały archiwalne O/Krakowskiego SEP i MOIIB.

Zygfryd GŁOWACZ (1949 – 2018)

Zygfryd Głowacz urodził się 5 lipca 1949 r. w miejscowości Nienadowa, powiat Przemysł, w rodzinie Stanisława i Władysławy z domu Szczepanik.

Po zdaniu egzaminu maturalnego rozpoczął studia na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej na AGH w Krakowie, które ukończył z wyróżnieniem w roku 1973. Bezpośrednio po studiach został zatrudniony w Instytucie Maszyn i Sterowania Układów Elektroenergetycznych AGH, początkowo jako asystent stażysta, następnie jako asystent i starszy asystent.

W roku 1979 uzyskał stopień doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy zatytułowanej „Symulacja elektromechanicznych układów z tyrystorami”, której promotorem był prof. dr inż. Władysław Kołek.

W okresie swej pracy naukowej na AGH zajmował się głównie zagadnieniami związanymi z analizą procesów elektromagnetycznych w maszynach elektrycznych, a od roku 1980 również prowadził badania dotyczące diagnostyki maszyn elektrycznych i układów elektromechanicznych z elementami półprzewodnikowymi.

W roku 1998 uzyskał stopień doktora habilitowanego na podstawie rozprawy o tytule „Modele matematyczne układów elektromechanicznych z elementami półprzewodnikowymi dla analizy stanów awaryjnych” oraz na podstawie dorobku publikacyjnego dotyczącego podobnych zagadnień.

W okresie swego zatrudnienia na AGH dr hab. inż. Zygfryd Głowacz opublikował około 100 artykułów naukowych, w tym ponad 40 w czasopiśmie zagranicznych. Brał też czynny udział w wielu konferencjach naukowych, w tym w kilkunastu konferencjach międzynarodowych m.in. w Wiedniu, Manchesterze, Istambule, Helsinkach, Adelajdzie, Helsinkach i Innsbrucku.

W latach 1993-1995 był też jednym z głównych wykonawców grantu KBN Nr 8 S502 073 05 o tytule „Komputerowa implementacja algorytmów i programów metody elementów skończonych na superkomputerze CONVEX C3210

dla potrzeb wspomagania diagnostyki maszyn elektrycznych prądu przemiennego”, a w latach 1999-2001 brał udział w realizacji grantu KBN Nr 8 T 10A 031 17 o tytule ”Przełączalne silniki elektryczne”.

W maju 2001 r. dr hab. inż. Zygfryd Głowacz został mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego AGH w Katedrze Maszyn Elektrycznych.

Za swoją działalność naukową otrzymał nagrody Rektora AGH, indywidualne II stopnia w latach 1989 i 1999 oraz nagrodę zespołową II stopnia w 1991 r., a także nagrodę zespołową za osiągnięcia dydaktyczne – II stopnia w 2001 r.

Był ponadto członkiem The Institute of Electrical and Electronics Engineers, Inc. w USA oraz Sekcji Cybernetyki w Górnictwie Komitetu Górnictwa Polskiej Akademii Nauk.

Dr hab. inż. Zygfryd Głowacz był również promotorem dwóch rozpraw doktorskich.

W trakcie swej pracy na AGH Zygfryd Głowacz prowadził też różnorodne zajęcia dydaktyczne ze studentami, przy czym początkowo były to ćwiczenia audytoryjne i laboratoryjne, a później ćwiczenia projektowe, seminaria oraz wykłady. Był również opiekunem praktyk studenckich, a ponadto opiekunem wielu prac inżynierskich dyplomowych i magisterskich.

Prof. dr hab. inż. Zygfryd Głowacz zmarł nagle, będąc w pełni swych sił twórczych, 18 lutego 2018 r. w Krakowie i został pochowany na Cmentarzu Salwatorskim.

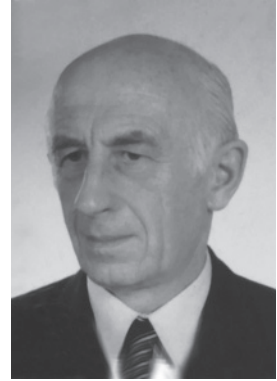
Zygfryd Głowacz był żonaty i miał trzech synów: Andrzeja, Witolda i Adama, a w chwili swej śmierci był wdowcem.

Zbigniew Porada

Źródła:

1. Materiały archiwalne AGH zteczki osobowej Zygfryda Głowacza.

Jerzy GOŁDASZ (1938 – 2017)

Mgr inż. Jerzy Gołdasz urodził się 26 stycznia 1938 r. w Jarosławiu jako syn Henryki z d. Majlich oraz Jana Gołdasza, kapitana WP. Ojciec Jerzego Gołdasza w czasie kampanii wrześniowej 1939 r. brał udział w walkach koło Piotrkowa Trybunalskiego, a następnie był zaangażowany w działalność konspiracyjną w rejonie Jarosławia i Przemyśla zwieńczoną mianowaniem go w 1942 r. na komendanta obwodu AK w Przemyślu. Po aresztowaniu go przez Niemców w 1943 r. i śmiertelnym pobiciu przez gestapo, został on pogrzebany w nieznanym miejscu.

Jerzy Gołdasz w rodzinnym Jarosławiu ukończył szkołę podstawową oraz Liceum Ogólnokształcące. W 1955 r. rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach, po ukończeniu których w 1962 r. uzyskał tytuł mgr inż. elektryka.

W 1963 r. rozpoczął pracę w Biurze Studiów i Projektów Budownictwa Wiejskiego w Krakowie, kolejno na stanowiskach asystenta, projektanta i starszego projektanta.

W 1968 r. uzyskał uprawnienia budowlane w zakresie instalacji i urządzeń elektrycznych. W 1974 r. mgr inż. J. Gołdasz przeniósł się do Biura Projektów Budownictwa Ogólnego „Miastoprojekt” w Krakowie, z którym związał się na blisko 30 lat.

Równocześnie w latach 1979-1995 zatrudniony był jako sprawdzający w Biurze Rozwoju Krakowa. W latach 1991-1993 prowadził własną działalność gospodarczą, jako projektant elektryk. W 1993 r. powrócił do „Miastoprojektu” Kraków, gdzie był zatrudniony, aż do przejścia na emeryturę w 2003 r.

Za długoletnią pełną zaangażowania działalność zawodową w zakresie projektowania mgr inż. Jerzy Gołdasz został odznaczony Srebrną i Złotą Odznaką Honorową „Zasłużony dla Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych”.

Mgr inż. Jerzy Gołdasz był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1964 r. Był członkiem Zarządu Koła SEP nr 11 przy „Miastoprojekcie” oraz długoletnim aktywnym członkiem Oddziałowego Kolegium Sekcji Instalacji i Urządzeń Elektrycznych. Był współorganizatorem sympozjów i konferencji naukowo-technicznych organizowanych przez Oddział Krakowski SEP w latach 80-tych i 90-tych ubiegłego wieku. Za długoletnią aktywną pracę w ramach SEP mgr inż. Jerzy Gołdasz był wyróżniony Srebrną (1986 r.) i Złotą (1994 r.) Odznaką Honorową SEP oraz Srebrną (1990 r.) i Złotą (1996 r.) Odznaką Honorową NOT.

Mgr inż. Jerzy Gołdasz zmarł po długiej i ciężkiej chorobie w dniu 5 stycznia 2017 r. w wieku 78 lat. Został pochowany na Cmentarzu Rakowickim żegnany przez rodzinę oraz grono byłych współpracowników i kolegów.

Pozostał w naszej pamięci jako wybitny fachowiec – projektant elektryk i jednocześnie człowiek niezwykle uczciwy, solidny i przyjaźnie nastawiony do otoczenia.

Jacek Gołdasz, Jan Strzałka

Źródła:

1. Materiały z archiwum rodzinnego A. i J. Gołdaszów.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Marian Zbigniew GRUDZIECKI (1935 – 2009)

Marian Zbigniew Grudziecki urodził się 22 października 1935 r. w Wilnie, jako syn Stanisława i Leokadii z domu Herman. W 1942 r. rozpoczął naukę w ramach tajnego nauczania w zakresie szkoły podstawowej w Wilnie. Po zakończeniu wojny w 1945 r. Marian Z. Grudziecki wraz z rodziną został przesiedlony do Krakowa, gdzie w 1949 r. ukończył Szkołę Podstawową. Następnie kontynuował edukację w Technikum Energetycznym przy ul. Loretańskiej w Krakowie, które ukończył z tytułem technika elektryka w 1953 r. Bezpośrednio po ukończeniu szkoły średniej M. Z. Grudziecki rozpoczął pracę w Przedsiębiorstwie Budownictwa Elektroenergetycznego „ELBUD”, późniejszego ELCON ELBUD. Zatrudniony był kolejno na stanowiskach: technika budowy, projektanta, starszego projektanta, kierownika służby BHP, kierownika działu ochrony pracy i kierownika działu zarządzania kadrami. W okresie od 07.11.1955 r. do 05.12.1956 r. odbył obowiązkową służbę wojskową. W trakcie pracy zawodowej w ELBUDZIE podjął studia na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH, po których ukończeniu uzyskał w 1968 r. tytuł inżyniera elektryka w specjalności elektroenergetyka (nr dyplomu 590/E/68).

W dniu 02.04.1971 r. inż. M. Z. Grudziecki uzyskał uprawnienia budowlane w zakresie instalacji i urządzeń elektrycznych uprawniające do kierowania robotami budowlanymi w zakresie budowy wszelkiego rodzaju instalacji i urządzeń elektrycznych budownictwa powszechnego. Również w dniu 08.02.1990 r. uzyskał uprawnienia do sporządzania projektów sieci elektrycznych obejmujących napowietrzne i kablowe linie energetyczne, stacje i urządzenia elektroenergetyczne. W Krakowie zamieszkiwał przy ul. Rzeźniczej. Był żonaty z Iwoną Łuszczki pochodzącą z Wadowic. Byli małżeństwem bezdzietnym.

Kol. Marian Zbigniew Grudziecki był aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1971 r. Początkowo należał do Koła SEP nr 53 przy Przedsiębiorstwie Budowy Sieci Elektroenergetycznych

„ELBUD”, a od 2001 r. do Koła SEP przy PILE ELBUD Sp. z o.o., w którym pełnił do 2008 r. funkcję Prezesa Zarządu Koła. W listopadzie 2008 r. złożył rezygnację z funkcji prezesa Koła ze względów zdrowotnych.

Za aktywną działalność stowarzyszeniową w ramach SEP został wyróżniony Srebrną Odznaką Honorową SEP (2007 r.) i Srebrną Odznaką Honorową NOT (2008 r.)

Inż. Marian Grudziecki był uczestnikiem szeregu wycieczek techniczno – turystycznych organizowanych przez Oddział Krakowski SEP.

Zmarł w Krakowie 22 sierpnia 2009 r. Pozostał w naszej pamięci jako elektroenergetyk o dużym doświadczeniu praktycznym i aktywny działacz stowarzyszeniowy, a jednocześnie człowiek życzliwy i uczynny, serdeczny przyjaciel i kolega.

Jan Strzałka, Władysław Waga

Źródła:

1. Materiały archiwalne ELBUD Kraków.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Henryk KACZMARCZYK (1929 – 2011)

Mgr inż. Henryk Kaczmarczyk urodził się 14 maja 1929 r. w Sosnowcu w rodzinie Piotra i Anny. Ze względu na trudną sytuację materialną rodziny po ukończeniu szkoły powszechnej, mając 14 lat, Henryk Kaczmarczyk rozpoczął pracę zawodową w okupowanej Polsce w 1943 r. Po wyzwoleniu w lutym 1945 r. podjął pracę w Sosnowskich Odlewniach Staliwa w Sosnowcu jako ślusarz, a następnie tokarz. We wrześniu 1945 r. z tego zakładu został skierowany do podjęcia nauki w Gimnazjum w Śląskich Technicznych Zakładach Naukowych w Katowicach, jednej z najlepszych średnich szkół technicznych, powołanej do życia decyzją Sejmu Śląskiego z 30 marca 1931 r. Po ukończeniu Gimnazjum Henryk Kaczmarczyk od 1949 r. kontynuował naukę w Liceum Energetycznym w Sosnowcu, będącym szkołą zawodową przy Elektrowni Będzin. Po ukończeniu Liceum w 1951 r. został skierowany na studia w Moskiewskim Instytucie Energetycznym (MEI), co stanowiło w tym czasie duże wyróżnienie. W latach 1951-1957 odbył studia w zakresie specjalności elektrownie i systemy energetyczne na Wydziale Energetycznym MEI, gdzie uzyskał tytuł magistra inżyniera energetyka.

Po ukończeniu studiów i powrocie do kraju został skierowany do Elektrowni Jaworzno II, gdzie w latach 1957-1960 zatrudniony był na stanowisku mistrza zmianowego. Następnie w latach 1960-1963 pracował na stanowisku inspektora nadzoru w Elektrowni Łągisza w Budowie, a w latach 1963-1966 na stanowisku głównego inżyniera w Elektrowni Będzin.

Po zdobyciu niezbędnego doświadczenia zawodowego mgr inż. Henrykowi Kaczmarczykowi powierzono funkcję dyrektora Elektrowni Szombierki w Bytomiu, gdzie pracował w latach 1966-1967, skąd po odwołaniu ówczesnego dyrektora od 1 kwietnia 1967 r. został przeniesiony do Elektrowni Skawina, w której pełnił funkcję dyrektora naczelnego w latach 1967-1974. Lata sześćdziesiąte i siedemdziesiąte ubiegłego wieku to okres, w którym Elektrownia

Skawina pełniła funkcję podstawowej elektrowni systemowej o wysokim, dochodzącym do 93% współczynniku dyspozycyjności.

Całkowita zainstalowana moc elektryczna ówczesnego zakładu wynosiła 551,6 MW, na co składały się cztery turbozespoły po 100 MW, trzy turbozespoły po 50 MW oraz hydrogenerator o mocy 1,6 MW. Należy zwrócić uwagę, że turbogenerator o mocy 100 MW został po raz pierwszy w Polsce włączony do sieci właśnie w „Skawinie” w 1958 r.

Mgr inż. Henryk Kaczmarczyk, jako kolejny czwarty dyrektor Elektrowni Skawina funkcjonującej od 1955 r. bardzo dobrze radził sobie z szeregiem problemów technicznych związanych z funkcjonowaniem Elektrowni. Przywiązywał przy tym dużą wagę do integracji załogi i podnoszenia poziomu technicznego służb eksploatacyjnych. Bezpośrednią zasługą mgr inż. H. Kaczmarczyka z tego okresu było nawiązanie współpracy z Elektrownią AJKA (Węgry), która przez szereg lat owocowała wzajemną wymianą doświadczeń pracowników obu Elektrowni.

W okresie pełnienia funkcji dyrektora Elektrowni Skawina mgr inż. Henryk Kaczmarczyk uzyskał dorobek w postaci:

- III Nagrody Zespołowej w IV Krajowym Konkursie Oszczędności Paliw i Energii za pracę na temat „Usprawnienie młynów bębnowo-kulowych” (czerwiec 1969 r.);
- Patentu nr 67249 nadanego przez Urząd Patentowy PRL na „Sposób otrzymywania frakcjonalnych kruszyw lekkich z żużli pochodzących z kotłów pyłowych i urządzenia do ich stosowania” (czerwiec 1973 r.);
- II Nagrody Zarządu Wojewódzkiego NOT w Krakowie za pracę na temat „Biologiczne zabezpieczenia przed wtórnym pyleniem i rekultywacja składowiska żużlu i popiołu w Elektrowni Skawina w latach 1970-1973” (lipiec 1974);
- IV Nagrody Zespołowej w IX Krajowym Konkursie Oszczędności Paliw i Energii za pracę na temat „Technologia przyspieszenia wymiany wywrotnicy wagonowej” (czerwiec 1976 r.).

W 1974 r. mgr inż. Henryk Kaczmarczyk został służbowo przeniesiony do Katowic, gdzie objął odpowiedzialne stanowisko dyrektora naczelnego Zakładów Energetycznych Okręgu Południowego. Na nowym stanowisku oprócz problematyki elektrownianej, w zakresie której posiadał 17-letnią praktykę mgr inż. H. Kaczmarczyk musiał zmierzyć się z problematyką sieciowo-systemową ówczesnych Zakładów Energetycznych Polski Południowo-Wschodniej zgrupowanych w ZEOPd.

W sprostaniu nowym wyzwaniom zawodowym z pewnością pomocne było podjęcie przez mgr inż. H. Kaczmarczyka w latach 1977-1980 studiów doktoranckich na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej.

Na zdjęciu dyrektorzy naczelni Elektrowni Skawina z lat 1955-2000(od lewej): Jerzy Olszowski (1955-1958), Zdzisław Łosiak (1958-1962), Franciszek Jotkiewicz (1962-1967), Henryk Kaczmarczyk (1967-1975), Wiesław Ostap (1975-1979), Władysław Baracz (1979-1981), Ireneusz Łapiński (1981-2000).

Funkcję dyrektora naczelnego ZEOPd. w Katowicach mgr inż. Henryk Kaczmarczyk pełnił do 1978 r., w którym to został na blisko dwa lata skierowany na kontrakt zagraniczny w Niemczech, gdzie w latach 1978-1979 pracował jako kierownik budowy. Po powrocie do kraju w 1979 r. otrzymał odpowiedzialne zadanie organizacji Oddziału Terenowego Okręgowego Inspektoratu Gospodarki Energetycznej w Krakowie, którym jako dyrektor kierował aż do rozwiązania OIGE w 1998 r. W latach 1994-1997 pełnił też funkcję wiceprzewodniczącego Rady Nadzorczej Zakładu Energetycznego Kraków S.A.

Po przejściu na emeryturę w latach 1999-2006 mgr inż. Henryk Kaczmarczyk pełnił funkcję dyrektora Ośrodka Rzeczoznawstwa SEP w Krakowie, gdzie był zatrudniony na pół etatu.

W 1960 r. zawarł związek małżeński z Bożeną z domu Zgorzelską, z którego urodził się syn Piotr (ur. 1962 r.) i córka Agnieszka (ur. 1966 r.). Mgr inż. Henryk Kaczmarczyk był człowiekiem niezwykle rodzinnym i niezmiernie dumnym z dwóch wnuczek i dwóch wnuków.

Mgr inż. Henryk Kaczmarczyk był długoletnim, aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1961 r. W latach 1969-1977 oraz ponownie w latach 1998-2001 pełnił funkcję wiceprezesa Zarządu Oddziału Krakowskiego SEP. W latach 1978-1980 pełnił funkcję członka Zarządu i przewodniczącego Rady Nadzorczej ds. Komisji Egzaminacyjnych. W następnej kadencji w latach 1981-1984, jako członek Zarządu Oddziału pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Realizacji Wniosków.

Równolegle w okresie od 1981-1990 r. mgr inż. Henryk Kaczmarczyk pełnił funkcję członka Zarządu Głównego SEP, a w latach 1984-1990 członka Centralnej Komisji Małej Energetyki. W latach 1994-1998 mgr inż. H. Kaczmarczyk pełnił funkcję członka Rady Nadzorczej ds. Komisji Egzaminacyjnych przy ZG SEP, a w latach 1998-2000 członka Centralnej Komisji Uprawnien Zawodowych SEP. Równolegle w latach 1994-1999 pełnił funkcję przewodniczącego Oddziałowej Rady Nadzorczej ds. Komisji Egzaminacyjnych/Kwalifikacyjnych. W okresie od 2002 r. do 2011 r. mgr inż. H. Kaczmarczyk pełnił funkcję członka Oddziałowego Sądu Koleżeńskiego.

Mgr inż. Henryk Kaczmarczyk przez szereg kadencji aktywnie pracował w Radzie Krakowskiej FSNT NOT, w której w latach 1984-90 pełnił funkcję przewodniczącego Komitetu NT ds. Energetyki, w latach 1997-2000 pełnił funkcję wiceprezesa Rady w Krakowie i przewodniczącego Komitetu NT ds. Polityki Technicznej Regionu, a w latach 2004-2007 funkcję przewodniczącego Komisji Rewizyjnej Rady.

O wysokiej pozycji jaką mgr inż. H. Kaczmarczyk zajmował w krakowskim środowisku technicznym świadczy dobitnie fakt zgłoszenia Jego, jako kandydata NOT w wyborach parlamentarnych w 1997 r. Jakkolwiek lista NOT-wska nie odniosła sukcesu, to pamiętamy rzeczowe wypowiedzi Kolegi H. Kaczmarczyka w kwestiach dotyczących nie tylko energetyki.

Mgr inż. Henryk Kaczmarczyk był zweryfikowanym, czynnym wykładowcą na kursach organizowanych przez SEP, przez kilkanaście lat pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Egzaminacyjnej SEP nr 7-0-KR, a następnie w latach 1998-2010 przewodniczącego Komisji Kwalifikacyjnej nr 130.

W latach 80-tych i 90-tych ub. wieku pełnił też funkcję przewodniczącego Komisji Egzaminacyjnej działającej przy OIGE w Krakowie.

Mgr inż. Henryk Kaczmarczyk był organizatorem szeregu konferencji i seminariów naukowo-technicznych, w trakcie których prezentował referaty z zakresu energetyki i gospodarki energetycznej, w których dzielił się swoją olbrzymią wiedzą i doświadczeniem.

Posiada również publikacje w czasopismach technicznych. Jako rzeczoznawca Izby Rzeczoznawców SEP posiada dorobek w postaci opracowań i ekspertyz opracowanych na zlecenie firm energetycznych.

Za zaangażowanie w działalność zawodową mgr inż. Henryk Kaczmarczyk został wyróżniony: Srebrnym Krzyżem Zasługi (1969 r.), Złotym Krzyżem Zasługi (1974 r.), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1981 r.) i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1989 r.). Wyróżniony też został Złotą Odznaką „Zasłużony dla Energetyki” (1977 r.) oraz „Zasłużony Pracownik Państwowy” (1984 r.) i Złotą Odznaką „Zasłużony dla Łączności”.

Za niezwykle, długoletnie zaangażowanie w działalność stowarzyszeniową w ramach SEP i NOT mgr inż. Henryk Kaczmarczyk wielokrotnie był wyróżniany odznakami i medalami stowarzyszeniowymi oraz odznakami resortowymi i regionalnymi. M.in. wyróżniony został: Srebrną (1972r.) i Złotą (1979 r.) Odznaką Honorową SEP, Srebrną (1975 r.) i Złotą (1978 r.) Odznaką Honorową NOT, Medalem im. prof. J. Groszkowskiego (1998 r.), Medalem im. prof. M. Pożaryskiego (1984 r.), Medalem im. St. Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP” (1990 r.), Godnością „Zasłużonego Seniora SEP” (2001 r.) i Medalem im. A. Hoffmanna (2002 r.)

Mgr inż. Henryk Kaczmarczyk był zamiłowanym podróżnikiem i utalentowanym rysownikiem-karykaturzystą. Kochał podróże i barwnie opowiadał o miejscach, które zwiedził wraz z rodziną. W archiwum rodzinnym pozostawił bogaty zbiór rysunków i karykatur, którym z umiłowaniem oddawał się już od lat 50-tych ubiegłego wieku.

Mgr inż. Henryk Kaczmarczyk był człowiekiem niezwykle pogodnym i rozważnym. Od 2005 r. toczył walkę z chorobą. Nawet w tym okresie angażował się w sprawy stowarzyszeniowe, uczestnicząc w życiu Oddziału i kierując działalnością Komisji Kwalifikacyjnej w trakcie jej cotygodniowych czwartkowych posiedzeń aż do połowy 2010 r.

W dniu 29 stycznia 2011 r. przegrał zmagania z ciężką długą chorobą. Uroczystości pogrzebowe odbyły się 3 lutego 2010 r. na Cmentarzu Salwatorskim w Krakowie, gdzie w grobowcu złożona została urna z prochami zmarłego.

W wieku 81 lat odszedł wybitny energetyk, bardzo dobry organizator pracy zespołów, człowiek o wysokim morale osobistym i niezwykle zaangażowaniu we wszystko, czego podejmował. Pozostał w naszej pamięci jako serdeczny kolega i przyjaciel, a równocześnie jako wzór i autorytet.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Materiały z archiwum rodzinnego B. i H. Kaczmarczyków.
2. Materiały archiwalne Oddziału Krakowskiego SEP.
3. Energetyka krakowska. 1905-2005, Kraków 2005.

Czesław KAPOŁKA (1931 – 2018)

Inż. Czesław Kapołka urodził się 27 kwietnia 1931 r. w Rudzie Kameralnej w gminie Zakliczyn n/Dunajcem w rodzinie chłopskiej, jako syn Michała i Heleny z d. Gałek.

W roku 1938 podjął naukę w Publicznej Szkole Powszechnej w Rudzie Kameralnej, w której pobierał naukę od I do IV klasy. Program V i VI klasy realizował w tajnym nauczaniu, zaś program klasy VII w Szkole Powszechnej w Zakliczynie n/Dunajcem, w roku szkolnym 1945/46. Jesienią 1946 roku wstąpił do Państwowego Gimnazjum Ogólnokształcącego w Tarnowie, odległym o 35 km od rodzinnego domu. Z konieczności zamieszkał w prywatnym internacie, gdzie trzeba było dowozić artykuły spożywcze, a także uiścić stosowną opłatę, co okazało wyzwaniem ponad możliwości finansowe Rodziców. Dlatego wspólnie podjęli decyzję, że po ukończeniu I klasy gimnazjum, podejmie pracę zarobkową.

Zatrudnienie znalazł w charakterze gońca i pomocnika geodety, na budującej się zaporze na rzece Dunajec w Czchowie, w Państwowym Przedsiębiorstwie Robót Komunikacyjnych – Kierownictwo Robót Budowy Zapory Wodnej w Czchowie.

Tu pracował tylko dwa miesiące, bowiem zaprzyjaźniony z rodzicami nauczyciel szkoły w Rudzie Kameralnej namówił ich, aby syn napisał podanie o dopuszczenie do egzaminu do nowoutworzonego Państwowego Gimnazjum Przemysłowo-Energetycznego w Krakowie, które zapewniało uczniom spoza Krakowa internat i pracę.

Zgłosił się więc do egzaminu, który zdał i w ten sposób dostał się do tego gimnazjum. Koszty związane z pobytem w internacie pokrywał pracując w warsztatach Centralnego Zjednoczenia Energetycznego Okręgu Krakowskiego przy ulicy Dajwór. Praca odbywała się w godzinach popołudniowych, a nauka w gimnazjum po południu. Wakacje dla uczniów trwały tylko 1 mie-

siąc. Drugi miesiąc uczniowie odbywali praktykę. Taką lipcową praktykę odbył więc kolejno:

- na zaporze i elektrowni wodnej w Rożnowie,
- w Zakładzie Energetycznym Rzeszów na placówce w Łąncucie przy sieciach niskiego napięcia.

Gimnazjum Energetyczne ukończył w 1950 r. i za namową mgr. inż. Gustawa Godlewskiego, dyrektora technicznego PBE ELBUD, a zarazem nauczyciela gimnazjalnego, podjął pracę w tym zakładzie. Jednocześnie podjął naukę w Technikum Energetycznym dla Pracujących przy ul. Loretańskiej w Krakowie.

Pomimo podjętej nauki, 14 września 1951 roku powołany został do służby wojskowej. Prośba o zwolnienie z służby wojskowej, wniesiona przez rodziców do ówczesnego Prezydenta RP, nie została przychylnie rozpatrzona, i w związku z tym, wcielony został do Marynarki Wojennej. Po okresie rekruckim skierowany został do Szkoły Specjalistów Morskich w Ustce, gdzie zdobył specjalność hydroakustyka. Nauka w Szkole Specjalistów Morskich trwała od 11 stycznia do 24 lipca 1952 r., a następnie na jednostkach pływających, stacjonujących w Gdyni, do 29 września 1954 r.

Jego wzorowa służba wojskowa została zauważona przez przełożonych, którzy odznaczyli Czesława Kapołkę Odznaką „Wzorowy Łącznościowiec”, nadaną przez Dowódcę Marynarki Wojennej w 1953 r.

Po trzech latach służby wojskowej wrócił do tego samego zakładu pracy, tj. PBE ELBUD w Krakowie, i jednocześnie podjął naukę w Studium Przygotowawczym Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej. W wyniku zdanych egzaminów został zakwalifikowany do przyjęcia na I rok studiów w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej przy AGH w Krakowie.

Studia ukończył w 1966 roku otrzymując tytuł inżyniera elektryka w specjalności elektrotechnika przemysłowa.

W Zakładzie Budowy Sieci Elektrycznych ELBUD Kraków pracował do końca 1977 r. pełniąc kolejno funkcje: technika budowy, na budowie rozdzielnic w Boguchwale, Rożkach, Wierzbicy i w Nowej Hucie, technika normowania, a po roku 1960 projektanta i starszego projektanta.

W 1968 r. inż. Czesław Kapołka uzyskał uprawnienia budowlane do kierowania robotami budowlanymi w zakresie budowy wszelkiego rodzaju instalacji urządzeń elektrycznych budownictwa powszechnego (upr. Nr. 191/68), natomiast w 1971 r. uprawnienia w zakresie projektowania w podanym wyżej zakresie (upr. Nr 196-Km/71). Pracując w Pracowni Projektowej ELBUD-u zajmował się m.in. projektowaniem linii ŚN i 110V. Do ważniejszych opracowań z tego okresu należy zaliczyć projekty:

- linii 110 kV Boguchwała – Jarosław,
- remontu linii 110 kV Tarnów – Rożnów,

- linii 110 kV Dębica – Jasło,
- linii 110 kV Zamość – Hrubieszów,
- linii 110 kV Bochnia – Dobczyce.

W trakcie pracy w PBE ELBUD inż. Czesław Kapołka prowadził również Klub Techniki i Racjonalizacji. W okresie od 01.01.1978 r. do 30.09.1990 r. pracował na stanowisku starszego projektanta i kierownika zespołu w Biurze Projektów Budownictwa Komunalnego w Krakowie a w okresie od 01.06.1985 r. do 30.06.1989 r. dodatkowo na pół etatu w Biurze Projektów „HORTEX” w Krakowie przy ul. Grabowskiego 7.

W roku 1987, za osiągnięcia w działalności zawodowej, inż. Czesław Kapołka został odznaczony Brązowym Krzyżem Zasługi.

Niedługo potem, po zakończeniu pracy w BPBK, w dniu 01.10.1990 r. inż. Czesław Kapołka przeszedł na emeryturę, ale nie zaprzestał aktywności zawodowej. Pracował w niepełnym wymiarze godzin m.in. od 26.07.1991 r. do 31.12.1991 r. oraz od 01.06.1992 r. do 31.12.1993 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa Elektroenergetycznego ELBUD w Krakowie jako specjalista ds. przygotowania produkcji.

Wspominając kol. Czesława Kapołkę, nie sposób, nie powiedzieć o jego owocnym i trwałym związku małżeńskim. Będąc jeszcze w wojsku 21 czerwca 1953 r. zawarł związek małżeński z Teresą Madej, z którą miał troje dzieci – córkę Annę i dwóch synów, Andrzeja i Pawła. Cała trójka ukończyła wyższe studia.

W 2003 r. małżeństwo Teresy i Czesława Kapołków zostało uhonorowane „Medalem za długoletnie pożycie małżeńskie” nadanym przez Prezydenta RP, a czerwcu 2018 r. dane było im jeszcze wspólnie obchodzić 65 rocznicę ślubu.

Przejście na emeryturę umożliwiło inż. Czesławowi Kapołce większe zaangażowanie się w pracę społeczną. W 1992 r. został wybrany na radnego Dzielnicy V w Krakowie, gdzie funkcję radnego pełnił przez 3 kadencje tj. do roku 2002. W Radzie Dzielnicy V inż. Czesław Kapołka pracował kolejno jako członek Komisji: Rewizyjnej, Edukacyjnej i Praworządności a następnie jako wiceprzewodniczący i przewodniczący Komisji Urbanistyczno-Budowlanej i Ochrony Środowiska. W latach 1998-2002 inż. Czesław Kapołka był członkiem Zarządu Dzielnicy V odpowiedzialnym za pracę Komisji Urbanistyczno-Budowlanej i Ochrony Środowiska. W tym czasie uczestniczył w przeglądach placówek oświatowych pod względem ich stanu technicznego, w przetargach oraz w odbiorach remontów szkół i przedszkoli oraz monitorował w Wydziale Architektury, Geodezji i Budownictwa decyzje o WZiZT wydane na inwestycje na terenie dzielnicy.

Uczestniczył w spotkaniach z przedstawicielami jednostek gminnych dotyczących parku „Młynówka Królewska”, przebiegu dróg rowerowych, roz-

budowy stacji CPN i innych. Pilotował projekt „Tworzenie parku Młynówka Królewska” współpracując na bieżąco z projektantem i realizatorem oraz Radą sąsiadującą Dzielnicy VI.

Z ramienia Zarządu Dzielnicy V nadzorował realizację projektu „Modernizacja placu Axentowicza” na wszystkich jego etapach, począwszy od przetargu na wyłonienie wykonawcy, negocjacjach, odbiorze oświetlenia i innych pracach.

Doprowadził do realizacji projektu przebudowy skrzyżowania z ruchem okrężnym w ulicach Świętokrzyska, Mazowiecka i Sienkiewicza.

Systematycznie poprzez informator Dzielnicy V „Wiadomości Lokalne” przekazywał mieszkańcom informacje o pracy Komisji Urbanistyczno-Budowlanej.

Inż. Czesław Kapołka był niezwykle aktywnym, długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił po ukończeniu studiów w 1966 r. W latach 1966 do 1977 był członkiem Koła SEP przy PBE ELBUD Kraków. Od 1978 r. do 1997 r. był członkiem Koła SEP nr 38 przy Biurze Projektów Budownictwa Komunalnego w Krakowie, gdzie pełnił funkcję przewodniczącego Zarządu Koła w latach 1980-1982 i 1990-1995 oraz członka zarządu w latach 1982-1987 i 1995-1997. W tym okresie w Konkursach organizowanych przez ZO/Kr SEP Koło SEP nr 38 zajęło I miejsce w latach 1984 i 1987, III miejsce w latach 1985 i 1986 i V miejsce w 1983 r. W 1997 r. wstąpił do Koła Seniorów SEP nr 7 przy ZO/Kr, w którym w 2009 roku został wybrany na przewodniczącego Zarządu Koła na kadencję 2010-2014. W czasie pełnienia funkcji prezesa Koła Seniorów SEP nr 7 w Konkursach „Na Najaktywniejsze Koło SEP” w grupie E seniorów zajęło: I miejsce w Oddziale Krakowskim (w latach 2010 i 2011) i IV miejsce w konkursie ogólnopolskim (w latach 2010 i 2011). W okresie pełnienia funkcji prezesa Koła Seniorów SEP kol. Czesław Kapołka był aktywny w ramach Komisji Seniorów KR NOT.

Za długoletnią działalność stowarzyszeniową kol. inż. Czesław Kapołka został wyróżniony: Srebrną (1985 r.) i Złotą (1994 r.) Odznaką Honorową SEP, Medalem Pamiątkowym i prof. M. Pożaryskiego (2008 r.), Godnością Zasłużonego Seniora SEP (2011 r.), Odznaką HONORIS GRATIA nadaną przez Prezydenta M. Krakowa (2013 r.) i Medalem Pamiątkowym im. St. Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP” (2015 r.).

W 2017 r. inż. Czesława Kapołkę zaczęły dotykać coraz bardziej dokuczliwe problemy zdrowotne, wymagające coraz częstszych wizyt w szpitalu i zabiegów operacyjnych. Osłabiony organizm nie wytrzymał i inż. Czesław Kapołka zmarł w dniu 2 sierpnia 2018 r. w wieku 87 lat. Pochowany został 14 sierpnia 2018 r. na Cmentarzu Rakowickim żegnany przez rodzinę oraz liczne grono

przyjaciół, znajomych i współpracowników, w tym wielu członków Koła Seniorów SEP.

Czesław Kapołka był niezwykle doświadczonym i zasłużonym elektroenergetykiem, człowiekiem który znaczną część życia poświęcił działalności społecznej w ramach SEP i działalności samorządowej, a równocześnie był osobą niezwykle sumienną, uczynną i koleżeńską.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Życiorys Cz. Kapołki z 2012 r.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Stanisław KRECZMER (1927 – 2018)

Doc. dr inż. Stanisław Kreczmer urodził się 3 września 1927 r. w Andrychowie w rodzinie robotniczej. Jego ojciec Józef Kreczmer, technik mechanik był montażystą w elektrowni miejskiej a następnie mechanikiem w tartaku. Ojciec był działaczem społecznym, radnym i pionierem elektryfikacji Andrychowa. Po II wojnie światowej przyczynił się istotnie do gazyfikacji Andrychowa. Do wybuchu wojny Stanisław Kreczmer ukończył 5 klas szkoły podstawowej w Andrychowie. Klasy 6 i 7-mą oraz 1-szą gimnazjalną ukończył w czasie okupacji na kompletach tajnego nauczania. Od początku 1943 r. do wyzwolenia zatrudniony był jako monter w firmie „IG” Farben Industrie (późniejsze Zakłady Chemiczne Oświęcim).

Po ukończeniu wojny w 1945 r. Stanisław Kreczmer rozpoczął naukę w Śląskich Technicznych Zakładach Naukowych w Katowicach, gdzie w 1946 r. ukończył gimnazjum elektryczne i zdał egzamin na czeladnika, a następnie ukończył liceum elektryczne uzyskując w 1949 r. tytuł technika elektryka.

Bezpośrednio po maturze Stanisław Kreczmer rozpoczął studia na Wydziale Elektromechanicznym Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, gdzie w 1953 r. uzyskał dyplom inżyniera elektryka, a w 1955 r. dyplom magistra.

W 1953 r. zawarł związek małżeński z Anną Wiktor, z którą miał córkę Małgorzatę, późniejszego lekarza-anestezjologa. Od 1954 r. St. Kreczmer związał się na stałe z Wydziałem Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej Akademii Górniczo-Hutniczej, gdzie w kolejnych latach zajmował stanowiska asystenta i starszego asystenta w Katedrze kierowanej przez prof. Ludgera Szklarskiego.

W 1964 r. po obronie pracy doktorskiej z zakresu automatyki posuwu wrębiarki przeszedł na stanowisko adiunkta, a następnie w latach 1971 do 1992 zatrudniony był na stanowisku docenta w Zakładzie Automatyki Urządzeń Górniczych, którym kierował od 1979 r.

W czasie pracy zawodowej odbył zagraniczne staże krótko- i długoterminowe specjalizując się w zakresie elektryfikacji kopalni odkrywkowych.

Kol. doc. Stanisław Kreczmer należał do wyróżniających się pracowników naukowo- dydaktycznych o blisko 40-letnim stażu zawodowym.

Był autorem szeregu prac naukowo-badawczych z zakresu napędów i automatyki urządzeń górniczych, które były pracami koncepcyjnymi i przyczyniły się w dużej mierze do modernizacji i automatyzacji napędów górniczych.

Kol doc. Stanisław Kreczmer jest autorem pierwszej z tego zakresu w kraju obszernej monografii pt.: „Oscylografiy magnetoelektryczne”, powstałej na bazie wieloletniego praktycznego doświadczenia pomiarowego zdobytego w trakcie badań naukowych prowadzonych głównie w przemyśle górniczym.

Jest też współautorem szeregu opracowań książkowych o charakterze monograficznym dotyczących modelowania pracy maszyn górniczych oraz wyposażenia elektrycznych maszyn górniczych.

Kol. doc. St. Kreczmer jest autorem lub współautorem kilku wydawnictw skryptowych m in. „Laboratorium Elektrotechniki Górniczej” oraz „Urządzenia i Automatyka w Górnictwie Odkrywkowym”, który to skrypt był pierwszą i poszukiwaną pozycją w tym zakresie w literaturze krajowej.

Kol. doc. St. Kreczmer prowadził szeroką współpracę z przemysłem, w latach 1966-70 był konsultantem ZUT „ZGODA”, producenta elektrycznych maszyn wyciągowych. Był autorem 4 patentów oraz kilkunastu wdrożonych opracowań projektowo-konsultacyjnych.

Bardzo duże zasługi wniósł doc. St. Kreczmer w prace organizacyjne Wydziału i Uczelni.

Przez szereg lat pełnił obowiązki kierownika Punktu Konsultacyjnego Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej w Dąbrowie Górniczej i w Jaworznie. W latach 1972-1984 pełnił funkcję Prodziekana Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH a następnie w latach 1981-1987 Dziekana tego Wydziału. W latach 1987-1991 pełnił funkcję Prorektora AGH ds. Nauczania. W czasie aktywnej pracy zarodowej doc. St. Kreczmer był wielokrotnie wyróżniany za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne m. in. Nagrodami Ministra i Rektora. Pełnił również funkcję członka Senackiej Komisji d/s Dydaktycznych oraz Pełnomocnika Rektora d/s Technicznego Uniwersytetu Otwartego. Doc. Stanisław Kreczmer posiada dorobek publikacyjny w postaci kilkudziesięciu artykułów naukowych i referatów konferencyjnych. W swoim dorobku ma 2 wypromowanych doktorów oraz kilkudziesięciu inżynierów i magistrów inżynierów elektryków.

Kol. doc. Stanisław Kreczmer przez szereg lat prowadził szeroką i zaangażowaną działalność społeczną i naukową. Od 1962 r. był członkiem i aktywnym działaczem Zarządu Oddziału Krakowskiego Polskiego Towa-

rzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, wyróżnionym w 1997 roku godnością członka honorowego PTETiS. Od 1969 r. pełnił funkcję członka Komisji Cybernetyki w Górnictwie przy Komitecie Górnictwa PAN. W ramach działalności naukowej i społecznej doc. St. Kreczmer był współorganizatorem szeregu konferencji i sympozjów naukowych. Był współorganizatorem w 1969 r. II Międzynarodowej Konferencji Automatyzacji Górnictwa (ICAMC), a w 1971 r. Krajowej Konferencji „Teoria i Technika Napędów Tyrystorowych”.

Za wyróżniającą się działalność zawodową doc. Stanisław Kreczmer był wyróżniony: Złotym Krzyżem Zasługi (1975 r.), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1982 r.) Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (2002 r.), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1986 r.), Srebrną (1984 r.) i Złotą (1987 r.) Odznaką „Za Pracę Społeczną dla Miasta Krakowa”, Złotą Odznaką „Za Zasługi dla Województwa Nowosądeckiego” (1986 r.), Odznaką Honorową I Stopnia „Za Zasługi dla Województwa Krośnieńskiego” (1988 r.) i Odznaką „Za Zasługi dla Województwa Tarnowskiego” (1990 r.).

W 1992 r. doc. dr inż. Stanisław Kreczmer przeszedł na emeryturę, ale nie zerwał związków z macierzystą Uczelnią pełniąc do ostatnich lat funkcję członka Konwentu Seniorów AGH. Kol. doc. Stanisław Kreczmer był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1963 r. Przez szereg kadencji pełnił funkcję członka Zarządu Koła SEP nr 16 przy AGH lub przewodniczącego Komisji Rewizyjnej tego Koła.

Od 1970 r. doc. St. Kreczmer był aktywnym członkiem władz Oddziału Krakowskiego SEP. W latach 1984-89 był członkiem Prezydium Zarządu O/Kr SEP oraz członkiem Głównego Sądu Koleżeńskiego SEP. W kadencji 1990-94 pełnił funkcję prezesa Oddziału Krakowskiego SEP i członka ZG SEP, a w latach 2002-2010 funkcję przewodniczącego Oddziałowego Sądu Koleżeńskiego. Za działalność społeczną w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich był wielokrotnie wyróżniany. Otrzymał Srebrną (1978 r.), Złotą (1984 r.) i Szafirową (2015 r.) Odznakę Honorową SEP, Srebrną (1975 r.), Złotą (1979 r.) i Diamentową (2012 r.) Odznakę Honorową NOT, Medal Pamiątkowy im. M. Pożaryskiego (1987 r.), Medal Pamiątkowy im. St. Bielińskiego „Za wkład w rozwój O/Kr SEP” (1990 r.), Medal Pamiątkowy im. J. Groszkowskiego (1991 r.), Medal Pamiątkowy im. K. Szpotańskiego (1995 r.), Medal Pamiątkowy im. St. Fryze (2003 r.), Godność Zasłużonego Seniora SEP (1999 r.) i Odznakę HONORIS GRATIA nadaną przez Prezydenta M. Krakowa w czerwcu 1999 r.

XXX NWZD SEP nadał kol. doc. Stanisławowi Kreczmerowi najwyższą w Stowarzyszeniu Godność Członka Honorowego SEP. W ostatnich miesiącach życia Stanisław Kreczmer borykał się z dolegliwościami zdrowotnymi i często przebywał w szpitalach.

Oslabiony organizm doc. St. Kreczmera nie był w stanie pokonać dolegliwości chorobowych i doc. Stanisław Kreczmer zmarł 16 listopada 2018 r. w wieku 91 lat.

Pozostawił pogrążonych w głębokim smutku żonę Annę, córkę Małgorzatę oraz Wnuków Dominika i Stefana.

Uroczystości pożegnalne zmarłego przy udziale rodziny i znajomych oraz liczne przybyłych współpracowników i wychowanków z AGH oraz koleżanek i kolegów ze Stowarzyszenia Elektryków Polskich odbyły się w dniu 27 listopada 2018 r. w kościele parafialnym św. Szczepana w Krakowie, a pochowanie w grobowcu rodzinnym w Andrychowie miało charakter rodzinny.

Doc. dr inż. Stanisław Kreczmer pozostał w naszej pamięci jako naukowiec zasłużony dla rozwoju elektryki i automatyki górniczej oraz dla kształcenia kadr dla elektryki, niezwykle zasłużony dla rozwoju PTETiS oraz SEP, ale również człowiek życzliwy i uczynny, serdeczny kolega i przyjaciel.

Jan Strzałka

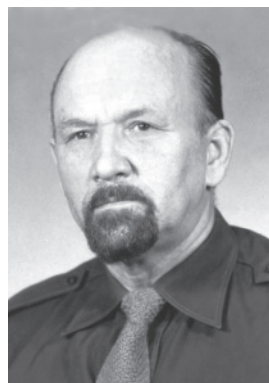
Źródła:

1. Wielka Księga 85-lecia AGH, Kraków 2004.
2. Materiały z archiwum rodzinnego A. i St. Kreczmer.
3. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Janusz KRZYSZTOFOWICZ (1929 – 2008)

Kol. mgr inż. Janusz Krzysztofowicz urodził się 17 września 1929 r. w Zabłociu na Litwie.

W 1956 r. uzyskał dyplom inżyniera elektryka, a w 1964 r. dyplom ukończenia studiów wyższych, stopnia drugiego uzyskując tytuł mgr inż. elektryka na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH w Krakowie. Wykształcenie pogłębiał poprzez ukończenie Studium Pedagogicznego dla Nauczycieli Szkół Zawodowych, uzyskanie I stopnia Specjalizacji Zawodowej Inżyniera w dziedzinie Elektrotechnika oraz licznych specjalistycznych kursów i szkoleń potwierdzonych certyfikatami.

Od 1963 r. mgr inż. J. Krzysztofowicz posiadał uprawnienia budowlane do sporządzania wszelkiego rodzaju instalacji i urządzeń elektrycznych wchodzących do zakresu budownictwa powszechnego.

Praca zawodowa to od 1952 r. praca w Elektromontażu w Krakowskim Przedsiębiorstwie Instalacji Sanitarnych i Elektrycznych (w 1964 r.) w Krakowskim Przedsiębiorstwie Instalacji Budownictwa (w l. 1964-66), Wojewódzkim Zakładzie Urządzeń Pożarniczych, a od 1970 r. do chwili przejścia na emeryturę w 1992 r. w Krakowskim Biurze Projektowo-Badawczym Budownictwa Ogólnego, gdzie pełnił funkcję głównego inżyniera, st. projektanta i kierownika Pracowni.

Był również wykładowcą przedmiotów zawodowych w Zespole Szkół Elektrycznych przy ul. Kamińskiego w Krakowie.

W całym okresie pracy zawodowej, bo od 1955 r. z legitymacją członkowską nr 7495 był aktywnym działaczem Stowarzyszenia Elektryków Polskich kolejno w Kołach nr 58, 100 i 7, a także w Oddziale Krakowskim, w którym w latach 1960-1968 pełnił funkcję sekretarza. Przez kilkadziesiąt lat brał aktywny udział w pracach Komisji Egzaminacyjnych będąc powoływanym na ich członka.

Za swoją działalność zawodową i stowarzyszeniową był wielokrotnie nagradzany i wyróżniany, między innymi: Srebrną (1962 r.) i Złotą (1969 r.) Odznaką Honorową SEP, Srebrną (1979 r.) i Złotą (1988 r.) Odznaką Honorową NOT, Medalem Pamiątkowym im. M. Pożaryskiego (1994 r.) oraz tytułem Zasłużonego Seniora SEP (1994 r.)

Kol. mgr inż. Janusz Krzysztofowicz zmarł 26 grudnia 2008 r. w wieku 79 lat. Pochowany został na Cmentarzu w Batowicach.

Franciszek Gruszka

Źródła:

1. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Jerzy KULCZYCKI (1934 – 2010)

Profesor Jerzy Kulczycki urodził się 24 grudnia 1934 r. w Lublinie w rodzinie Józefa i Stanisławy z domu Piekarskiej. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego, w latach 1951-1956 odbył studia wyższe na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach, specjalizując się w zakresie sieci elektrycznych. W dniu 27 czerwca 1956 r. uzyskał tytuł mgr inż. elektryka i dyplom ukończenia studiów wyższych. Bezpośrednio po studiach przeniósł się do Krakowa, z którym związał całe swoje życie zawodowe. W latach 1956-1966 pracował w Biurze Inwestycji Południowej Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych, gdzie kolejno pełnił funkcje: inspektora nadzoru inwestycyjnego, starszego inspektora nadzoru inwestycyjnego oraz kierownika Działu Elektroenergetyki i Elektryfikacji. W tych latach, co często wspominał, był zaangażowany w prace przy elektryfikacji linii kolejowej Kraków-Przemyśl i w budowę portu przeładunkowego Hurko-Medyka. Równoległe z pracą w PDOKP w latach 1961-62 na pół etatu pełnił funkcję starszego projektanta w Przedsiębiorstwie Projektowym "Inwestprojekt" w Krakowie. Po zakończeniu pracy w PDOKP w listopadzie 1966 r. podjął pracę w Biurze Projektów Kolejowych w Krakowie na stanowisku starszego projektanta, w którym pracował do 1972 r.

Od 1962 r. Jerzy Kulczycki rozpoczął współpracę z Akademią Górniczo-Hutniczą, początkowo jako wykładowca zatrudniony dla realizacji godzin zleconych w Katedrze Sieci i Urządzeń Elektrycznych kierowanej przez prof. Stanisława Bładowskiego, pod którego kierunkiem w 1967 r. wykonał i obronił pracę doktorską uzyskując stopień naukowy doktora nauk technicznych. W 1972 r. dr inż. Jerzy Kulczycki kończy pracę w Biurze Projektów Kolejowych i przenosi się do nowoutworzonego Przemysłowo-Uczelnianego Instytutu Nowych Konwersji Energii AGH kierowanego przez prof. Zbigniewa Jasickiego, gdzie obejmuje stanowisko adiunkta. Równoległe od 1973 r. w wymiarze ćwierć

etatu prowadzi działalność techniczno-projektową w charakterze konsultanta w Krakowskim Biurze Projektowo-Badawczym Budownictwa Przemysłowego.

W 1976 r. dr inż. Jerzy Kulczycki obronił na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH rozprawę habilitacyjną na temat: „Optymalizacja układu sieci rozdzielczych zakładów przemysłowych metodą podziału i ograniczeń” i uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego i stanowisko docenta w Instytucie Nowych Konwersji Energii AGH. W 1982 r. po reorganizacji Instytut Nowych Konwersji Energii wraz z Zakładem Urządzeń i Sieci Elektrycznych Instytutu Maszyn i Sterowania Układów Elektroenergetycznych utworzyły Instytut Elektroenergetyki, w którym doktor habilitowany Jerzy Kulczycki był zatrudniony na stanowisku docenta. Jerzy Kulczycki był organizatorem i pierwszym dyrektorem Instytutu Elektroenergetyki AGH.

W latach 1985-1988 doc. Jerzy Kulczycki pełnił funkcję Z-cy Dyrektora Instytutu Elektroenergetyki, a w latach 1985-1990 funkcję kierownika Zakładu Sieci i Systemów Elektroenergetycznych tego Instytutu. W 1988 r. przebywał na 4-miesięcznym stypendium naukowym rządu szwedzkiego na Uniwersytecie w Uppsali. W 1991 r. prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w uznaniu dorobku naukowego dr hab. Jerzego Kulczyckiego nadał Mu tytuł naukowy profesora nauk technicznych. Istotne znaczenie w ocenie dorobku miała wydana w 1990 r. przez WNT monografia pt: „Optymalizacja struktur sieci elektroenergetycznych. Wybrane metody obliczeń”, która stanowiła niejako podsumowanie prac Profesora i skupionego wokół Niego Zespołu w zakresie optymalizacji sieci.

Prof. Jerzy Kulczycki był niekwestionowanym twórcą szkoły naukowej optymalizacji sieci elektroenergetycznych, w ramach której powstało 12 doktoratów w różnych ośrodkach naukowych, w tym 9 na AGH promowanych przez prof. J. Kulczyckiego. Niektóre metody optymalizacji, na przykład metoda „podziału i ograniczeń”, są przytaczane w szeregu wydanych w kraju i za granicą podręcznikach.

Prof. Jerzy Kulczycki był autorem ponad 110 publikacji oraz referatów prezentowanych na konferencjach krajowych i zagranicznych oraz 5-ciu książek. Oprócz podanej wyżej monografii z zakresu optymalizacji sieci prof. Jerzy Kulczycki był inicjatorem i współautorem trzytomowego „Poradnika Inżyniera Elektryka” wydanego przez WNT w l. 1996-2005 oraz liczącego dwa wydania opracowania pt: ”Ograniczanie strat energii elektrycznej w elektroenergetycznych sieciach rozdzielczych” wydanego w 2002 r. i 2009 r. przez PTPiREE.

Większość publikacji Profesora, zwłaszcza z ostatnich 10 lat, koncentrowała się na problematyce ekonomicznej polskiej elektroenergetyki-

ki po restrukturyzacji energetyki i przystąpieniu do współpracy z UCP-TE. Publikacje te podają metody rozwiązywania niektórych problemów z tego zakresu o istotnym znaczeniu dla rozwoju krajowej elektroenergetyki. Profesor był prekursorem stosowania nowoczesnego podejścia matematycznego do rozwiązywania aktualnych problemów elektroenergetyki, w ostatnich latach dużo uwagi poświęcił problematyce zastosowań metod sztucznej inteligencji w tym sieci neuronowych do optymalizacji sieci elektroenergetycznych.

Za cykl prac poświęconych optymalizacji sieci prof. J. Kulczycki otrzymał nagrodę naukową w Konkursie Wydziału IV Nauk Technicznych PAN na najlepszą pracę w 1997 r. z zakresu elektroenergetyki.

Prof. J. Kulczycki był współorganizatorem i Sekretarzem Naukowym organizowanych cyklicznie co pięć lat, od 1984 r. do 1998 r. Sympozjów „Metody matematyczne w Elektroenergetyce”, które zdobyły duże uznanie w krajowych i zagranicznych ośrodkach elektroenergetycznych.

Prof. J. Kulczycki pełnił funkcję członka komitetów naukowych lub rad programowych szeregu konferencji elektroenergetycznych, w tym: Międzynarodowych Konferencji Naukowych „Aktualne problemy w elektroenergetyce” Gdańsk-Jurata w latach 1999-2009, konferencji naukowych Politechniki Częstochowskiej „Prognozowanie w elektroenergetyce” w latach 2000-2008, Konferencji NT SEP „Optymalizacja w elektroenergetyce OPE” – Warszawa – Jachranka (1999-2007) oraz Międzynarodowych Konferencji „Electrical Power Quality and Utilization” w latach 1999-2007.

Prof. J. Kulczycki posiadał szczególne umiejętności i zamiłowanie do pracy dydaktycznej. Pracę tę realizował przez wiele lat na Akademii Górniczo-Hutniczej oraz od 2000 r. również w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Tarnowie.

Posiadał wybitny talent dydaktyczny, wyróżniał się niezwykle komunikatywnością oraz znakomitymi umiejętnościami nauczyciela akademickiego, dzięki czemu cieszył się bardzo dużym szacunkiem wśród studentów. Wypromował ponad dwustu magistrów inżynierów oraz inżynierów elektroenergetyków o bardzo wysokich kwalifikacjach zawodowych.

Prof. dr hab. inż. Jerzy Kulczycki był aktywnym członkiem i działaczem wielu towarzystw i organizacji naukowych oraz naukowo-technicznych.

Od 1972 r. prof. J. Kulczycki był członkiem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, kilkakrotnie pełnił funkcję członka Zarządu Oddziału, a w latach 1988-1990 funkcję członka Zarządu Głównego PTETiS.

Szczególną aktywność prof. J. Kulczycki wykazywał w pracach Komitetów Naukowych i Sekcji PAN Oddział w Krakowie, którego członkiem był od 1973 r.

Od 1992 r. aktywnie pracował w Sekcji Systemów Elektroenergetycznych Komitetu Elektrotechniki PAN, w której od 1995 r. pełnił funkcję Z-cy Przewodniczącego. Prof. J. Kulczycki był członkiem Krajowego Komitetu CIRED – Międzynarodowej Konferencji Sieci Rozdzielczych, w którym pełnił funkcję z-cy przewodniczącego.

W latach 1982-1985 uczestniczył w pracach Zespołu Koordynującego Problem Resortowy MNSzWiT R.I.16 „Podstawy teorii rozwoju układów elektroenergetycznych”.

Od 1990 r. pracował w Zespole Ekspertów Spółki Polskie Sieci Elektroenergetyczne. Był też członkiem Sekcji T10 Komitetu Badań Naukowych, w ramach której opiniował projekty naukowe.

W ramach pracy na AGH do 2002 r. pełnił funkcję członka Wydziałowej Komisji Dydaktycznej oraz członka Komitetu Redakcyjnego Działu Elektrotechniki, Informatyki, Automatyki i Mechaniki Uczelnianych Wydawnictw Naukowo-Dydaktycznych.

Był od 1972 r. aktywnym członkiem Związku Nauczycielstwa Polskiego. W latach 80-tych pełnił funkcję wiceprzewodniczącego Rady Oddziałowej ZNP. Był też członkiem Rady Programowej Wydawnictwa Monograficznego Sekcji Systemów Elektroenergetycznych Komitetu Elektrotechniki PAN.

Prof. Jerzy Kulczycki brał udział w opracowywaniu licznych projektów i grantów KBN, wśród których należy wymienić:

- Projekt badawczy z lat 1995-1998 „Optymalizacja sieci elektroenergetycznych z zastosowaniem sieci neuronowych”, jako kierownik projektu,
- Projekt badawczy Zamawiany z 1996 r. realizowany przez Konsorcjum Politechnik krajowych, jako współwykonawca tematów związanych z regulacją napięcia i rozptyłem mocy biernej przy współpracy KSE z systemem UCPTE.

Prof. J. Kulczycki bardzo owocnie współpracował z przedsiębiorstwami zajmującymi się przesyłem i dystrybucją energii elektrycznej. Szczególnie intensywnie współpracował ze spółkami wchodzącymi w skład ENION S.A., Polskim Towarzystwem Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej w Poznaniu oraz Energoprojektem Kraków S.A. Efektem tej współpracy były liczne prace naukowo-badawcze dotyczące opłat za przesył i tranzyt energii, regulacji napięcia, minimalizacji strat oraz planowania rozwoju sieci. Istotne znaczenie miały również opracowania wykonane w Zespole kierowanym przez prof. J. Kulczyckiego dla PSE S.A., dotyczące zasad rozliczeń za wymuszone tranzyty energii elektrycznej.

Prof. J. Kulczycki wniósł olbrzymi wkład w kształcenie kadr elektroenergetyków. Był promotorem 9 prac doktorskich obronionych na AGH, opracował liczne recenzje prac doktorskich i habilitacyjnych wykonanych na innych

Uczelniach krajowych. Tylko w latach 1997-98 był autorem pięciu recenzji wniosków o tytuł profesora i na stanowiska profesorskie.

Miał również współdziałał w organizacji i budowie dydaktycznego laboratorium informatycznego sieci i systemów elektroenergetycznych na AGH. Dzięki olbrzymiemu doświadczeniu w zakresie projektowania prof. J. Kulczycki był współautorem rozwiązań, które przyniosły wymierne korzyści finansowe dla AGH, a związane były z budową głównej rozdzielni sieciowej 15 kV oraz z rozwiązaniem systemu pomiarów i monitoringu zużycia energii elektrycznej.

Za długoletnie pełne zaangażowanie w działalność naukowo-badawczą, dydaktyczną i organizacyjną na Uczelni prof. Jerzy Kulczycki był wielokrotnie wyróżniony Nagrodami Rektora AGH oraz odznaczeniami państwowymi, m.in. Srebrnym Krzyżem Zasługi (1964 r.), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1993 r.) i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1995 r.).

Prof. J. Kulczycki w latach 1959-1983 był Honorowym Dawcą Krwi, za co był odznaczony kolejno Brązową, Srebrną i Złotą Odznaką Honorowego Dawcy Krwi. Był też aktywnym działaczem PTTK, za którą to działalność został wyróżniony Srebrną Honorową Odznaką PTTK.

Prof. dr hab. inż. J. Kulczycki był aktywnym długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1965 r. Przez szereg kadencji pełnił funkcję członka Zarządu Koła SEP nr 16 przy AGH. Był współorganizatorem Konkursów „Na Najlepszą Pracę Dyplomową” organizowanych na Wydziale EAIiE AGH od kilkudziesięciu lat. Za zaangażowanie w działalność stowarzyszeniową był wyróżniony Srebrną (1988 r.) i Złotą (1994 r.) Odznaką Honorową SEP oraz Srebrną Odznaką Honorową NOT (1990 r.)

Jerzy Kulczycki zawarł w 1971 r. związek małżeński z Alicją, doktorem matematyki, z którą ma dwóch dorosłych synów: Wojciecha (1973 r.) i Tomasza (1976 r.). Obydwaj synowie założyli własne rodziny i prof. J. Kulczycki, który bardzo cenił sobie życie rodzinne cieszył się z wnuków.

Zainteresowania pozazawodowe Profesora (hobby) były związane głównie z turystyką i muzyką. Był wierzącym i praktykującym katolikiem.

Prof. Jerzy Kulczycki był czynny niemal do ostatnich dni swojego życia. Kilka miesięcy temu został zaangażowany jako emerytowany profesor ponownie na pełny etat do prac związanych z organizacją nowoutworzonej Katedry Energetyki i Paliw AGH. Jeszcze w grudniu 2009 r. prezentował na zebraniu w Warszawie referat nt „Problemów mocy biernej w sieciach dystrybucyjnych”.

Prof. J. Kulczycki zmarł niespodziewanie 13 lutego 2010 r. w wieku 75 lat, po krótkiej, lecz ciężkiej chorobie.

Pochowany został – żegnany przez bardzo liczne grono współpracowników i wychowanków, w tym przez przedstawicieli uczelni technicznych z całej

go kraju oraz elektroenergetyków z Oddziałów ENION S.A. i Energoprojektu Kraków S.A – w dniu 18 lutego 2010 r. na cmentarzu Salwatorskim.

Żegnający Profesora J. Kulczyckiego podkreślili olbrzymi wkład Zmarłego w rozwój elektroenergetyki krajowej i w kształcenie kadr dla elektryki.

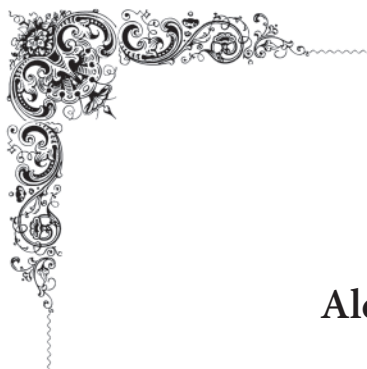
Podkreślano przy tym wielką skromność, niespotykaną życzliwość i różnorodne zainteresowania Profesora, który pozostanie w pamięci jako Wybitny Uczony – Elektroenergetyk, nauczyciel i wychowawca wielu pokoleń Elektroenergetyków.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Materiały archiwalne Katedry Elektrotechniki i Elektroenergetyki AGH.
2. Wielka Księga 85-lecia AGH, Kraków, 2004.
3. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Aleksy KURBIEL (1926 – 2016)

Prof. dr hab. inż. Aleksy Kurbiel urodził się 5 marca 1926 r. w Iwanowicach (obecnie powiat krakowski), jako syn Wiktorii i Pawła Kurbielów, utrzymujących się z rolnictwa. Ukończył podstawową 7-klasową szkołę powszechną w Iwanowicach oraz dwuletnią Publiczną Szkołę Handlową w Wolbromiu, w której 6 lipca 1942 r. otrzymał dwujęzyczne polsko-niemieckie świadectwo ukończenia szkoły. W dniu 23 września 1946 r. odebrał świadectwo ukończenia Gimnazjum Ogólnokształcącego w Krakowie a w dniu 14 października 1946 r. świadectwo dojrzałości Liceum Mierniczego w Krakowie oraz prawo używania tytułu: technik mierniczy.

W 1946 r. rozpoczął studia na Wydziale Elektromechanicznym Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, które ukończył z wyróżnieniem w 1951 r. uzyskując tytuł inżyniera elektromechanika hutniczego oraz stopień magistra nauk technicznych (Dyplom nr 1875).

Na podstawie skierowania do pracy w 1952 r. podjął pracę w Zakładach Papierniczych w Głuchołazach. Od 2 stycznia 1953 r., po uzyskaniu zgody Ministerstwa, rozpoczął pracę w Katedrze Elektrotechniki Hutniczej kierowanej przez prof. Jana Manitiusa, na Wydziale Elektro-Mechanicznym AGH na stanowisku asystenta i następnie starszego asystenta. W 1963 r. po obronie pracy doktorskiej uzyskał stopień doktora nauk technicznych, a w 1973 r. – stopień doktora habilitowanego. Tytuł profesora nadzwyczajnego nadano Mu w 1984 r., a w 1994 r. otrzymał tytuł i stanowisko profesora zwyczajnego. W 1996 r. po uzyskaniu wieku emerytalnego prof. Aleksy Kurbiel przeszedł na emeryturę. W latach 1979-1992 prof. Aleksy Kurbiel zajmował stanowisko kierownika Zakładu Elektrotermii a w latach 1981-1988 dodatkowo stanowisko zastępcy dyrektora Katedry Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych AGH.

W latach 1968-1990 prof. A. Kurbiel był dodatkowo w wymiarze pół etatu zatrudniony w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Chemicznych w Krakowie,

gdzie prowadził wykłady z elektroniki i elektrotechniki, W 1975 r. prowadził też wykłady w Wyższej Szkole Technicznej w Ilmenau (Niemcy).

Zainteresowania naukowe prof. Aleksego Kurbiela koncentrowały się na elektrotermii, a najważniejsze obszary badań to przede wszystkim piece łukowe, tyrystorowe falowniki do nagrzewania indukcyjnego oraz układy symetryzacyjne dla dużych odbiorników jednofazowych.

Prof. Aleksy Kurbiel posiada w swoim dorobku dwie książki i cztery skrypty uczelniane, w tym m.in.: wydaną przez WNT w 1988 r. książkę „Elektrotermiczne urządzenia łukowe” oraz skrypt uczelniany AGH z 1992 r. „Indukcyjne urządzenia elektrotermiczne”.

Prof. Aleksy Kurbiel był autorem bądź współautorem ponad 80-ciu publikacji w postaci artykułów, bądź referatów prezentowanych na konferencjach krajowych i zagranicznych oraz 17-tu patentów.

Był promotorem dwóch prac doktorskich i recenzentem pięciu prac habilitacyjnych. Prof. Aleksy Kurbiel posiada olbrzymi dorobek w zakresie kształcenia kadr. Był promotorem kilkudziesięciu prac magisterskich i inżynierskich. Wielokrotnie był członkiem Jury Sesji Studenckich Kół Naukowych Pionu Hutniczego, Sekcji Elektrotermii, przez kilka lat pełnił funkcję przewodniczącego Jury.

Był wykładowcą na studiach podyplomowych, jeszcze w 2013 r. prowadził zajęcia na studiach podyplomowych „Efektywne użytkowanie energii elektrycznej”, zorganizowanych przez Katedrę Energoelektroniki i Automatyki Systemów Przetwarzania Energii, następczynię Katedry Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych, w której pracował Profesor. Przez cały okres zatrudnienia zarówno w AGH, jak również w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Chemicznych, prof. A. Kurbiel był niezwykle zaangażowany w procesie doskonalenia metod nauczania i modernizacji bazy laboratoryjnej.

Prof. dr hab. inż. Aleksy Kurbiel posiada bardzo istotne osiągnięcia w działalności badawczej i współpracy z przemysłem. Przez szereg lat kierował pracami zespołów realizujących prace na zlecenie zakładów przemysłowych, głównie z branży hutnictwa. Należy tu wskazać przede wszystkim na długoletnie kontakty i pozytywne efekty współpracy z Hutą Łaziska, z Hutą Baildon, z Hutą Zygmunt, z Hutą Warszawa, z Hutą Stalowa Wola, z Zakładami Chemicznymi Oświęcim oraz z Sosnowieckimi Odlewniami Staliwa „Sostal”.

Za długoletnią współpracę z Wyższą Szkołą Techniczną w Koszycach prof. A. Kurbiel został w 1977 r. wyróżniony Medalem Rektora WSzT „Za zasługi w rozwoju”. Prof. Aleksy Kurbiel był członkiem wielu gremiów naukowych i organizacji naukowo-technicznych. Należy tu w głównej mierze wskazać na członkostwo Komisji Elektrotechniki, Informatyki i Automatyki Oddziału PAN w Krakowie, Polskiego Komitetu Elektrotermii (obecnie Elektrotechno-

logii) SEP, Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej oraz Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych w Krakowie.

Prof. Aleksy Kurbiel był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1969 r. W latach 1974-1980 był Prezesem Koła SEP nr 16 przy AGH. Przez kilkadziesiąt lat był czynnym Rzecznikiem i Weryfikatorem Izby Rzeczników SEP w Dziale 17- Elektrotermia przemysłowa.

Za wyróżniającą się działalność stowarzyszeniową w ramach SEP prof. A. Kurbiel został wyróżniony: Srebrną (1978 r.) i Złotą (1983 r.) Odznaką Honorową SEP, Srebrną (1985 r.) i Złotą (1988 r.) Odznaką Honorową NOT, Medalem Pamiątkowym im. prof. M. Pożaryskiego (1990 r.), Medalem Pamiątkowym im. St. Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP”, Medalem Pamiątkowym im. prof. J. Groszkowskiego (2002 r.) i Godnością Zasłużonego Seniora SEP (1994 r.).

Za swoją długoletnią i wyróżniającą się działalność w obszarze naukowo – badawczym i dydaktycznym w Akademii Górniczo-Hutniczej oraz w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Chemicznych prof. Aleksy Kurbiel był wyróżniony: Złotym Krzyżem Zasługi (1973 r.), Krzyżem Kawalerskim OOP (1983 r.), Krzyżem Oficerskim OOP (1996 r.), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1998 r.), Złotą Odznaką Zasłużonego w Rozwoju Województwa Katowickiego (1985 r.), Złotą Odznaką Za Zasługi dla Rozwoju Przemysłu Maszynowego (1988 r.), Brązowym (1973 r.) i Srebrnym (1987 r.) Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju”, Brązowym (1981 r.) i Srebrnym (1982 r.), Medalem „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny” i innymi.

Prof. dr hab. inż. Aleksy Kurbiel był też wyróżniony Nagrodą indywidualną II stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz wielokrotnie Nagrodami i Dyplomami przez Rektora AGH i przez Komendanta WSzOWChem.

Należy wskazać, że w uznaniu wkładu profesora Aleksego Kurbiela dla rozwoju AGH w dniu 25 lutego 2016 r. z okazji 90-lecia Urodzin Profesora w trakcie uroczystego posiedzenia Rady Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Inżynierii Biomedycznej w Auli AGH miały miejsce obchody Jubileuszu, w trakcie których przedstawiono Sylwetkę i osiągnięcia Profesora a Jubilat odebrał listy gratulacyjne oraz okolicznościowe upominki i medale.

Zarówno w trakcie oficjalnej uroczystości obchodów Jubileuszu, jak też w czasie nieoficjalnego spotkania Profesora ze współpracownikami i wychowankami nikt nie spodziewał się, że za kilka miesięcy przyjdzie czas na ostatnie pożegnanie z Profesorem, który z wieku 90 lat niespodziewanie odszedł 3 grudnia 2016 r.

W uroczystościach pogrzebowych na Cmentarzu Batowice 9 grudnia 2016 r. oprócz członków Rodziny uczestniczyło liczne grono współpracowników i wychowanków, którzy pożegnali Profesora.

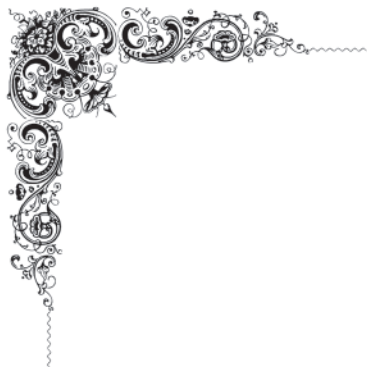
Prof. dr hab. inż. Aleksy Kurbiel pozostał w naszej pamięci jako wybitny uczony elektrotermik, a zarazem człowiek niezwykle skromny, wrażliwy, sumienny i uczciwy.

Władysław Łoziak, Jan Strzałka, Zbigniew Waradzyn

Źródła:

1. Biuletyn AGH nr 100, Kraków 2016.
2. Słownik Biograficzny „Współcześni Uczeni Polscy”, 1999.
3. „Who is who” Wydziału EAIiE AGH, Kraków 1997.
4. Wielka Księga 85-lecia AGH, Kraków 2004.
5. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Jerzy LADRA (1924 – 2010)

Kol. mgr inż. Jerzy Ladra urodził się 29 października 1924 r. we Lwowie, gdzie ukończył szkołę podstawową i dwa lata gimnazjum. Od roku 1940 zamieszkał w Krakowie. W czasie okupacji jako partyzant AK brał udział w wielu akcjach w rejonie Myślenic. Po skończeniu wojny uzyskał świadectwo dojrzałości w roku 1946. W tym też roku rozpoczął studia na Akademii Górniczo-Hutniczej i w roku 1951 uzyskał dyplom mgr inż. elektromechanika górniczego. Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Biurze Projektów Górniczych w Krakowie, gdzie został kierownikiem pracowni elektrycznej dołowej, a później kierownikiem działu elektrycznego stwarzając przez 35 lat wspaniałe warunki dla rozwoju Koła SEP nr 24. Do Stowarzyszenia Elektryków Polskich wstąpił w 1964 r. (legit. nr 5353). W Kole SEP od 1987 do 1989 r. i od 1994 r. do 2004 r. był członkiem Komisji Rewizyjnej i przewodniczącym Sekcji Elektryfikacji Górnictwa Kopalń Węgla Kamiennego wygłaszając odczyty i referaty na zebraniach Koła. Brał czynny udział w wycieczkach narciarskich organizując je w Kole. Należał do PZN i również do Krakowskiego Towarzystwa Krzewienia Kultury Fizycznej i za zasługi w upowszechnianiu rekreacji fizycznej w 1980 r. został odznaczony Honorową Srebrną Odznaką TKKF. Za swą działalność zawodową i społeczną został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski jak i również Srebrną (1996 r.) i Złotą (2000 r.) Odznaką Honorową SEP i Odznaką Zasłużonego dla Biura Studiów i Projektów Górniczych.

Śmierć w dniu 24 stycznia 2010 r. zabrała nam wspaniałego kolegę. Pogrzeb odbył się 29 stycznia 2010 r. na Cmentarzu Podgórskim. Pożegnała Go rodzina i liczne grono przyjaciół i kolegów.

Władysław Terenowicz

Źródła:

1. Materiały archiwalne Koła SEP nr 24.

Józef ŁUSZCZEK (1933 – 2018)

Mgr inż. Józef Łuszczek urodził się 27 maja 1933 r. w podkrakowskich Bielanych. Pochodził z wieloletniej rodziny, jego ojciec Jan zmarł w latach 30. XX wieku, więc lata dzieciństwa nie należały do łatwych. Naukę w szkole podstawowej 7-mio klasowej w Krakowie przy ul. Słonecznej rozpoczął w czasie okupacji w 1940 r. a ukończył w 1947 r. Już jako kilkunastoletni chłopiec postanowił, że zostanie energetykiem i w 1947 r. rozpoczął naukę w Gimnazjum Przemysłowo-Energetycznym w Krakowie. W ramach zajęć praktycznych uczestniczył w wykonywaniu remontów urządzeń elektrycznych w energetyce zawodowej oraz elektryfikacji wsi Checznarowice koło Zatoru.

Nauka w gimnazjum kończyła się egzaminem teoretycznym i zawodowym. Część zawodowa polegała na wykonaniu wspólnie z kolegami napowietrznej linii niskiego napięcia do zasilania ogrodu zoologicznego w Lasku Wolskim w Krakowie. Po ukończeniu szkoły otrzymał dyplom czeladnika w zakresie elektrycznym (mała matura).

Przed rozpoczęciem nauki w Liceum Energetycznym w okresie wakacji podjął pracę w Zakładzie Energetycznym Okręgu Krakowskiego w Krakowie. Wraz z brygadą został oddelegowany do wykonywania prac przy remoncie kapitalnym napowietrznej linii wysokiego napięcia 30 kV Bochnia – Marwałd. Jako pracownik z dyplomem czeladnika, uczestniczył w pracach związanych z tym remontem, łącznie z robotami na wysokości. Pierwsza praca, niezależnie od korzyści finansowych, dawała mu dużo zadowolenia i satysfakcji osobistych.

Z uwagi na trudne warunki materialne oraz fakt, że zajęcia odbywały się w godzinach popołudniowych, uzyskał od Dyrektora szkoły zgodę na równoczesne uczęszczanie na zajęcia szkolne i pracę zawodową w Zakładzie Energetycznym.

W szkole do której uczęszczał prowadzone były również zajęcia sportowe. Za sprawą prowadzącego zajęcia nauczyciela, utworzonych zostało wiele

sekcji sportowych. Józef Łuszczek zainteresował się sekcją narciarską i bokserką, brał udział w różnych zgrupowaniach i zawodach, w tym między innymi w Mistrzostwach Polski Juniorów w Krynicy (bieg płaski oraz skoki narciarskie) oraz meczu bokserskim z okazji otwarcia klubu w Trzebini k/Krakowa.

Liceum Energetyczne ukończył w roku 1952, uzyskując dyplom technika elektryka. Jako technik w dalszym ciągu pracował zawodowo w Zakładzie Energetycznym. W tym czasie awansował na stanowisko Kierownika Sekcji Sieci Energetycznych.

Po zdaniu egzaminu rozpoczął studia wieczorowe na Akademii Górniczo Hutniczej w Krakowie, gdzie w roku 1956 uzyskał tytuł inżyniera elektryka a na studiach zaocznych 2-letnich w roku 1981 uzyskał poszerzenie wykształcenia o stopień magistra.

W roku 1954 będąc jeszcze studentem, w Zakładzie awansował na stanowisko Kierownika Rejonu Energetycznego. W tym czasie w grupie kierowników Rejonów był najmłodszym kierownikiem. W 1958 r. inż. J. Łuszczek został przeniesiony do pracy w Dyrekcji Zakładu, na stanowisko kierownika Służby Linii i Stacji. W tym samym roku podjął dodatkowe zajęcia w Zasadniczej Szkole Zawodowej w Krakowie, jako nauczyciel matematyki i fizyki a następnie w roku 1960 w Technikum Energetycznym, jako nauczyciel przedmiotów zawodowych. Lata 1952-1954, to okres żywiołowej elektryfikacji w kraju. Posiadając doświadczenie zawodowe i teoretyczne, wykonywał na zlecenie prywatne i państwowe, projekty dla budowy instalacji elektrycznych, w budownictwie powszechnym, linii elektrycznych wysokiego i niskiego napięcia oraz stacji transformatorowych.

W roku 1962 został członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich. a w roku 1963 uzyskał uprawnienia budowlane do kierowania robotami elektrycznymi oraz w roku 1973 uprawnienia do sporządzenia wszelkiego rodzaju projektów instalacji i urządzeń elektrycznych.

Pracując na nowym stanowisku, zaangażował się w organizację życia sportowego w Zakładzie Energetycznym. Powstały w tym czasie między innymi sekcje: siatkówki męskiej i żeńskiej, piłki nożnej, brydża sportowego i różne sekcje lekkoatletyczne. Prowadzone były zawody między Rejonami Energetycznymi oraz między Zakładami w okręgu południowym. Do roku 1974 pracował na stanowisku Kierownika Sekcji Koncepcji i Rozwoju Sieci.

W połowie roku 1974, w ramach porozumienia między zakładami, przeszedł do pracy w Przedsiębiorstwie Budownictwa Energetycznego „Elbud” w Krakowie, na stanowisko Kierownika Działu Inwestycji. Organizacyjnie do „Elbudu” Kraków, należały Zakłady zajmujące się budową sieci najwyższych napięć, z siedzibą w Warszawie, Gdańsku, Poznaniu, Katowicach, Krakowie, oraz Zakłady Zaplecza w Wieluniu, Rawiczu i Przemyśle.

Dział Inwestycji, odpowiedzialny był za przygotowanie dokumentacji dla rozbudowy zaplecza oraz realizację budowy nowych Zakładów, w tym np. Zakładu Konstrukcji Stalowych Kozienice i Zakładu Elementów Betonowych w Przemysłu.

Nowy zakres działalności w Przedsiębiorstwie „Elbud”, wymagał bieżącej współpracy z Biurami Projektów i Przedsiębiorstwami Budowlanymi, co pozwalało na wzbogacenie i poszerzenie doświadczeń zawodowych. Jedyną trudnością były ciągle wyjazdy w rozległy teren, w tym do jednostki nadzorującej w Ministerstwie Energetyki w Warszawie.

Mimo znacznych obowiązków zawodowych kontynuował rozpoczętą w roku 1958 pracę w szkolnictwie, jako nauczyciel przedmiotów zawodowych oraz podjął dodatkowo w godzinach wieczornych pracę w Biurze Projektów Kolejowych i Biurze Projektów Budownictwa Wiejskiego na stanowisku „weryfikatora projektów” z zakresu energetyki.

Z pracy w szkolnictwie był bardzo zadowolony, bowiem korzystna była zarówno dla nauczyciela, gdyż wymagała bieżącego śledzenia nowości technicznych, jak i dla młodzieży, której niezależnie od wiadomości programowych przekazywane były na bieżąco aktualne informacje z zakresu postępu w energetyce.

W roku 1983 po reorganizacji ELBUDU mgr inż. Józef Łuszczek w wyniku porozumienia stron między zakładami, przeszedł do pracy w Zakładzie Wykonawstwa Sieci Elektrycznych Kraków, na stanowisko Kierownika Rejonu.

W roku 1986, po uzyskaniu zgody Dyrektora ZWSE, wyjechał do pracy w Iraku. Tam pracował przez okres 1-roku a do jego obowiązków należało utrzymanie i eksploatacja urządzeń elektrycznych w kombinacie chemicznym „ALKAIM”.

W 1993 r. powołany został w ZWSE, na stanowisko zastępcy dyrektora ds. technicznych i następnie, na Dyrektora Marketingu. W tym okresie pełniąc to stanowisko zmuszony był zrezygnować z wszystkich dodatkowych zajęć.

W okresie pracy zawodowej, nagradzany był wieloma wyróżnieniami i dyplomami, między innymi:

- Srebrną Odznaką „Zasłużony Dla Energetyki” – (1979 r.),
- Srebrnym „Krzyżem Zasługi” – (1980 r.),
- Złotą Odznaką „Zasłużony Dla Energetyki” – (1984 r.),
- Złotym „Krzyżem Zasługi” – (1985 r.).

W roku 1998 po uroczystym pożegnaniu przeszedł na emeryturę.

Od początku emerytury do końca 2006 r. pracował na 3/4 etatu w Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, na stanowisku specjalisty do spraw energetycznych i starszego inspektora nadzoru inwestorskiego. Do jego obowiązków należała eksploatacja i utrzymanie instalacji elektrycznych w budynkach zasiedlonych przez żołnierzy zawodowych.

W tym czasie był członkiem Małopolskiej Okręgowej Inżynierów Budownictwa. Równocześnie w roku 1998, został powołany przez Prezesa Urzędu

Regulacji Energetyki na członka komisji kwalifikacyjnej przy Stowarzyszeniu Elektryków Polskich.

W roku 2006 Zarząd Główny Stowarzyszenia Elektryków Polskich nadał mgr inż. J. Łuszczkowi tytuł rzeczoznawcy SEP w zakresie „Instalacje i Urządzenia Elektryczne” oraz „Sieci Elektryczne”.

W Stowarzyszeniu Elektryków Polskich otrzymał różne wyróżnienia i odznaczenia, między innymi:

- Srebrną Odznakę Honorową SEP – (2007 r.)
- Srebrną Odznakę Honorową NOT – (2011 r.)
- Złotą Odznakę Honorową SEP – (2012 r.)
- Medal im. prof. Hoffmanna – (2011 r.)
- Medal im. prof. Pożaryskiego – (2013 r.)
- Medal im. prof. Groszkowskiego – (2015 r.)

Posiadając doświadczenie teoretyczne i zawodowe podjął od roku 2008 pracę dodatkową na częściowym etacie w Przedsiębiorstwie Plan Elektro „Kompleksowe Usługi Elektryczne w Rabce” w charakterze projektant – sprawdzający.

W latach 2009-2012 na zlecenie KOB Sp. j. w Warszawie zajmował się wykonywaniem okresowych kontroli instalacji elektrycznych obiektów budowlanych w Bankach na terenie Polski południowej.

Pomimo problemów zdrowotnych niemal do ostatnich chwil był zaangażowany w pracę Komisji Kwalifikacyjnej nr 130 przy Stowarzyszeniu Elektryków Polskich w Krakowie.

Mgr inż. Józef Łuszczek zmarł w wieku 85 lat w Krakowie 24 czerwca 2018 r. Pochowany został w grobowcu rodzinnym na Cmentarzu Salwatorskim w dniu 27.06.2018 r., żegnany przez rodzinę oraz licznie przybyłych współpracowników z TD S.A., ZWSE oraz z Oddziału Krakowskiego SEP.

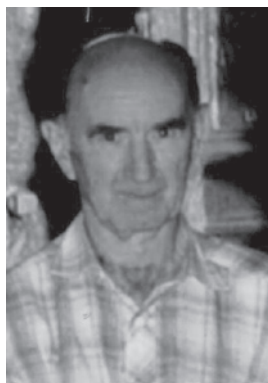
Był wybitnym elektroenergetykiem – praktykiem i pedagogiem, współtwórcą wielu obiektów elektroenergetycznych w Polsce południowej, a jednocześnie człowiekiem skromnym, uczynnym i życzliwym.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Życiorys edukacyjno-zawodowy autorstwa Józefa Łuszczka.
2. I. Hałgas: „Energetyk: zawód-misja”, Pracodawca, grudzień 2007.
3. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Kazimierz ŁYSAK (1938 – 2011)

Kazimierz Łysak urodził się 2 marca 1938 r. w Krakowie. Pochodził z rodziny o długoletnich tradycjach nauczycielskich. Ojciec Stanisław był wieloletnim kierownikiem Szkoły Podstawowej w Woli Zabierzowskiej, a następnie w Woli Batorskiej. Kazimierz Łysak po ukończeniu Szkoły Podstawowej w w/w miejscowości podjął naukę w Technikum Energetycznym przy ul. Loretańskiej w Krakowie, zwanego potocznie (z uwagi na wysoki poziom kształcenia) „Akademią Loretańską”, które ukończył w 1956 r. w specjalności: „Planowanie produkcji w przemyśle energetycznym” uzyskując tytuł technik planowania.

Bezpośrednio po ukończeniu Technikum Kazimierz Łysak podjął pracę w Spółdzielni Pracy „Galaton” w Krakowie – jako pracownik umysłowy. W latach 1958-1999 pracował w Kolejowych Zakładach Automatyki w Krakowie, kolejno na następujących stanowiskach: referent, kierownik Działu Administracyjno-Gospodarczego oraz specjalista ds. analiz ekonomicznych.

Kazimierz Łysak był aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1997 r. Był współzałożycielem Koła Terenowego SEP nr 26 w Niepołomicach, w którym od początku pełnił funkcję członka Zarządu Koła i Skarbnika. Za aktywną działalność stowarzyszeniową Kazimierz Łysak został wyróżniony Srebrną Odznaką Honorową SEP (2005 r.) oraz Srebrną Odznaką Honorową NOT (2009 r.). Posiadał też następujące odznaczenia państwowe i resortowe: Srebrny Krzyż Zasługi (1985 r.), Medal 40-lecia PL (1984 r.), Brązowy Medal „Za Zasługi dla Obronności Kraju” (1984 r.), Złotą Odznakę – „Przodujący Kolejarz (1979 r.).

Kazimierz Łysak zmarł 1 kwietnia 2011 r. w wieku 73 lat. Został pochowany na Cmentarzu w Niepołomicach.

Tadeusz Gorycki

Źródła:

1. Materiały archiwalne Koła SEP nr 26.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Krzysztof MAJDA (1960 – 2018)

Mgr inż. Krzysztof Majda, syn Wojciecha urodził się w dniu 1 lipca 1960 r. w Krakowie. Po ukończeniu szkoły podstawowej w 1975 r., rozpoczął naukę w II Liceum Ogólnokształcącym im. Jana III Sobieskiego w Krakowie, które ukończył w 1979 r. W okresie nauki w szkole średniej pasjonował się projektowaniem i realizacją układów elektronicznych. Bezpośrednio po ukończeniu szkoły średniej i zdaniu egzaminu wstępnego rozpoczął naukę na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH, gdzie w 1985 r. po obronie pracy magisterskiej uzyskał tytuł mgr inż. elektryka. Bezpośrednio po studiach podjął pracę w Biurze Projektów Górniczych w Krakowie, gdzie zdobywał doświadczenie w zespole inż. Wł. Tenerowicza jako asystent, starszy asystent i projektant sieci i instalacji w górnictwie. W tym okresie uzyskał uprawnienia budowlane do projektowania instalacji elektrycznych i elektroenergetycznych.

Na okres zatrudnienia w BPG przypada zainteresowanie mgr inż. Krzysztofa Majdy praktycznym zastosowaniem informatyki do projektowania sieci przemysłowych. Mgr inż. K. Majda był autorem nowatorskiego programu komputerowego ZWAR, który był stosowany w biurach projektowych. W latach 90-tych mgr inż. Krzysztof Majda współpracował z Katedrą Elektroenergetyki AGH w zakresie komputeryzacji projektowania sieci elektroenergetycznych. W 1994 r., gdy pojawiły się problemy z pozyskiwaniem zleceń przez Biuro Projektów Górniczych, mgr inż. Krzysztof Majda, zakończył pracę w BP Górniczych, a podjął pracę w Zakładzie Energetycznym Kraków, gdzie początkowo był zatrudniony w Dyspozycji Mocy, w Rejonie Energetycznym Krowodrza, jako specjalista ds. informatyki. W tym okresie mgr inż. K. Majda wniósł duży wkład we wdrażanie systemów komputerowych w energetyce zawodowej i w szkolenie personelu Rejonów Energetycznych w tym zakresie. Po kilku latach mgr inż. Krzysztof Majda został przeniesiony służbowo do Zakładowej Dyspozycji Mocy, gdzie zajmował się wdrażaniem systemów komputerowych sterowania ruchem sieciowym.

W ostatnich kilkunastu latach oprócz pracy zawodowej prowadził też firmę consultingowo-projektową w zakresie elektroenergetyki.

Mgr inż. K. Majda był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1986 r. Początkowo należał do Koła SEP nr 24 przy BP Górniczych, a następnie do Koła SEP nr 28 Elektroinstalatorów. W Kole SEP nr 24 pełnił funkcję sekretarza Zarządu w latach 1990-1992. Był aktywnym rzeczoznawcą SEP, a w latach 80-tych i 90-tych pełnił funkcję członka Komitetu Redakcyjnego Biuletynu Technicznego O/Kr SEP. Interesował się muzyką, poezją, sztuką.

Za działalność stowarzyszeniową był odznaczony Srebrną Odznaką Honorową SEP (1994 r.) i Srebrną Odznaką Honorową NOT (1996 r.). Mgr inż. Krzysztof Majda od 2002 r. był aktywnym działaczem Małopolskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa. W kadencji 2002-2006 pełnił funkcję wiceprzewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego MOIIB, a od 2006 r. w kolejnych 4 kadencjach pełnił funkcję członka Rady MOIIB.

W latach 2002-2018 pełnił funkcję członka Zespołu Problemowego ds. Prawno-Regulaminowych MOIIB, a przez dwie kadencje w latach 2006-2014 był członkiem Składu Orzekającego nr 1 MOIIB. Posiadał uprawnienia rzeczoznawcy budowlanego w zakresie sieci i instalacji elektroenergetycznych. Za aktywną działalność w ramach samorządu zawodowego mgr inż. K. Majda był wyróżniony Srebrną (2009 r.) i Złotą (2014 r.) Odznaką Honorową PIIB.

Mgr inż. Krzysztof Majda zmarł niespodziewanie 8 listopada 2018 r. po krótkiej, lecz ciężkiej chorobie. Pochowany został na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie, żegnany przez Rodzinę i liczne grono współpracowników BP Górniczych i TAURON Dystrybucja S.A. Oddział Kraków oraz kolegów ze Stowarzyszenia Elektryków Polskich i MOIIB. Pozostawił pograżonych w smutku żonę Annę oraz córkę Karolinę.

Odszedł od nas niespodziewanie i przedwcześnie doświadczony elektroenergetyk, zaangażowany w działalność stowarzyszeniową w ramach SEP i działalność samorządową w ramach MOIIB. Pozostał w naszej pamięci jako człowiek pogodny, skromny i uczciwy, a jednocześnie serdeczny kolega i przyjaciel.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Materiały archiwalne O/KrSEP.
2. Materiały archiwalne Koła SEP nr 24 przy Biurze Projektów Górniczych.
3. Monografia 15-lecia MOIIB, Kraków 2017.

Wiktor MANISTA (1930 – 2018)

Inż. Wiktor Manista urodził się 5 września 1930 r. w Lorenkach w powiecie łączyckim. Naukę w szkole powszechnej rozpoczął przed II wojną światową a ukończył po wojnie. Po ukończeniu szkoły średniej i zdaniu egzaminu wstępnego w 1951 r. podjął studia na Wydziale Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa AGH w Krakowie, które ukończył w czerwcu 1955 r. uzyskaniem tytułu inżyniera elektryka górniczego i dyplomu Nr 166/I/55.

Bezpośrednio po studiach w połowie 1955 r. podjął pracę w Nowatorskich Zakładach Obuwniczych w Nowym Targu na stanowisku Głównego Elektryka, gdzie pracował do 1959 r. W 1960 r. przeniósł się do Zakładów Energetycznych Kraków-Teren, gdzie w Rejonie Nowy Targ był zatrudniony na stanowisku kierownika Sekcji Obsługi Odbiorców. W latach 1961-1965 inż. Wiktor Manista był zatrudniony na stanowisku Głównego Energetyka w Nowatorskich Zakładach Przemysłu Materiałów Budowlanych. Począwszy od 1965 r. po uzyskaniu uprawnień projektowych inż. Wiktor Manista zaczął zajmować się projektowaniem sieci i instalacji elektrycznych. Początkowo w 1965 r. był zatrudniony na stanowisku projektanta elektryka w Spółdzielni Usług Technicznych w Zakopanem, a od 1966 r. związał się na 15 lat z Biurem Projektów „BALNEOPROJEKT” w Warszawie, gdzie pracował do 1981 r. na stanowisku Starszego Projektanta i Kierownika Zespołu Elektrycznego. W latach 1980-1981 inż. Wiktor Manista zaangażował się w działalność Związku „Solidarność” pełniąc funkcję przewodniczącego Komisji Rewizyjnej w Nowym Targu. Po wprowadzeniu stanu wojennego nie został internowany, bo od 14.12.1981 r. przeniósł się do Krakowa i zaczął pracować w Biurze Projektów „Miastoprojekt” Kraków na stanowisku Starszego Projektanta, w którym był zatrudniony do 1991 r. W latach 1991-2001 inż. Wiktor Manista wykonywał projekty w Pracowni Projektów Elektrycznych „ELEKTRET” w Krakowie. Należy wskazać, że oprócz pracy zawodowej jako energetyk lub projektant elektryk inż. Wiktor

Manista w latach 1958-1978 był zatrudniony jako nauczyciel przedmiotów zawodowych branży elektrycznej w Szkole Zawodowej i Technikum Mechanicznym w Nowym Targu a w latach 1984-1992 prowadził wykłady i konsultacje z zakresu techniki oświetleniowej na Wydziale Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie.

W bardzo bogatym dorobku zawodowym jako projektant elektryk inż. Wiktor Manista posiada bardzo wiele zrealizowanych projektów obiektów sanatoryjnych i przyrodoleczniczych m. in. w Iwoniczu, Krynicy, Szczawnicy, Rabce, Inowrocławiu, Cieplicach i Połczynie Zdroju oraz takich znaczących obiektów, jak: Dom Kultury w Nowym Targu i Ludźmierzu, budynki Akademii Medycznej w Krakowie oraz Akademii Wychowania Fizycznego w Krakowie, Banku Przemysłowo-Handlowego S.A., Centrum Administracyjnego UM Krakowa, Hotelu „Turówka” w Wieliczce oraz Zespołów Mieszkaniowych w Krakowie i Mielcu.

Inż. Wiktor Manista był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1982 r. (leg. Nr 13618). Początkowo był członkiem Koła SEP nr 11 przy Miastoprojekcie – Kraków, a po przejściu na emeryturę członkiem Koła Seniorów SEP nr 7 działającego przez Oddziały Krakowskim SEP. W latach 1988 – 1997 inż. Wiktor Manista pełnił funkcję prezesa Zarządu Koła SEP nr 11 przy BPBO Miastoprojekt – Kraków. Przez szereg lat kol. inż. Wiktor Manista był silnie zaangażowany w działalność Oddziałowej Sekcji Instalacji i Urządzeń Elektrycznych, jako członek Oddziałowego Kolegium tej Sekcji i współorganizator Konferencji naukowo-technicznych. W uznaniu wkładu w działalność stowarzyszeniową inż. Wiktor Manista został wyróżniony Srebrną (1993 r.) i Złotą (2011 r.) Odznaką Honorową SEP oraz Srebrną (1996 r.) Odznaką Honorową NOT.

Inż. Wiktor Manista zmarł w Krakowie 24 maja 2018 r. w wieku niespełna 88 lat.

Pozostał w naszej pamięci jako doświadczony projektant i zaangażowany działacz stowarzyszeniowy, a jednocześnie człowiek skromny, uczynny i życzliwy.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Materiały z archiwum rodzinnego udostępnione przez córkę – panią Hannę Jastrząb.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Jan Kanty MARKIEŁOWSKI (1924 – 2011)

Doc. Jan Kanty Markielowski urodził się 12 października 1924 r. w Wadowicach w rodzinie rolników Józefa i Marii z domu Sandacz. Do roku 1939, do wybuchu wojny, ukończył Szkołę Powszechną i 2 klasy Gimnazjum w Wadowicach.

W czasie okupacji niemieckiej uzupełniał naukę w zakresie gimnazjum, kończąc 2-letnią Techniczną Szkołę Budowy Maszyn w Krakowie, w latach 1943-45. Zaraz po tym został wywieziony do obozu pracy koło Rozwadowa i przebywał tam do czasu zakończenia wojny.

Od września 1945 r. pracował w Biurze Konstrukcyjnym Piotrowickiej Fabryki Maszyn Górniczych, a równocześnie uzupełniał swe średnie wykształcenie w Śląskich Technicznych Zakładach Naukowych w Katowicach, zdając tam egzamin maturalny w 1946 r. i uzyskując tytuł technika-mechanika.

W 1946 r. Jan Kanty Markielowski rozpoczął studia na Wydziale Komunikacji Akademii Górniczej w Krakowie, a po pierwszym roku studiów przeniósł się na Wydział Elektromechaniczny na tejże Uczelni. Studia ukończył w roku 1951, uzyskując tytuł magistra nauk technicznych i inżyniera elektro-mechanika (w 1949 r. jego Uczelnia – Akademia Górnicza zmieniła swą nazwę na Akademia Górniczo-Hutnicza).

Jeszcze w czasie swych studiów, bo w roku 1950 został pracownikiem naukowo-dydaktycznym w Katedrze Podstaw Konstrukcji AGH i pracował tam do roku 1955, kiedy to przeniósł się do Katedry Maszyn i Pomiarów Elektrycznych (nadal na AGH).

Od 1952 r. był żonaty z Bogusławą Foltą, z którą miał córkę Aleksandrę (ur. w 1954 r.) oraz syna Piotra (ur. w 1957 r.).

W latach 1962-1966 zajmował się badaniami naukowymi oraz prowadzeniem wykładów i ćwiczeń w zakresie maszyn elektrycznych. W 1964 r. obronił pracę doktorską na temat „Niektóre problemy silników klatkowych do pracy

przerywanej o częstych załączeniach”, której promotorem był prof. Zygmunt Gogolewski z Politechniki Śląskiej w Gliwicach.

W czerwcu 1965 r. Rada Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH nadała Janowi Markielowskiemu stopień naukowy doktora nauk technicznych.

W grudniu 1966 r. podjął pracę w Dziale Studiów w Biurze Studiów i Projektów Kruszyw i Surowców Mineralnych w Krakowie, a równocześnie nadal prowadził zajęcia dydaktyczne z zakresu maszyn elektrycznych ze studentami na AGH, a od roku akademickiego 1967/68 w Kielecko-Radomskiej Wyższej Szkole Inżynierskiej w Kielcach na Wydziale Elektrycznym.

We wrześniu 1968 roku dr inż. J. K. Markielowski przeniósł się do Działu Studiów Biura Projektów Przemysłu Cementowego i Wapienniczego w Krakowie.

W dniu 15 kwietnia 1970 r. został powołany przez Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego na stanowisko docenta w Kielecko-Radomskiej Wyższej Szkole Inżynierskiej w Kielcach i od tego czasu pracował tam na pełnym etacie aż do roku 1975. Od kwietnia 1975 r. docent Jan Markielowski został pracownikiem naukowo-dydaktycznym Politechniki Krakowskiej, początkowo na Wydziale Transportu, a po restrukturyzacji tego Wydziału, na Wydziale Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej.

W swej działalności naukowej zajmował się głównie zagadnieniami związanymi z konstrukcją i różnorodnym zastosowaniem maszyn elektrycznych, a zwłaszcza silników indukcyjnych. Z tej tematyki był autorem i współautorem kilkudziesięciu publikacji naukowych, a w roku 1980 otrzymał Nagrodę Ministra Szkolnictwa Wyższego i Techniki, stopnia II-go. W późniejszym okresie otrzymał także kilka Nagród Rektora Politechniki Krakowskiej, a ponadto został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

Docent Jan Markielowski na Politechnice Krakowskiej pełnił także różne funkcje organizacyjne. Był między innymi, Kierownikiem Zakładu i Laboratorium Maszyn Elektrycznych, zastępcą Dyrektora Instytutu d/s Dydaktyczno-Wychowawczych oraz przez dwie kadencje – Prodziekanem d/s Dydaktyczno-Wychowawczych na Wydziale Transportu.

Od roku 1952 Jan Kanty Markielowski był członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP) i aktywnym działaczem tej Organizacji, pełniąc m.in. funkcję przewodniczącego Koła SEP przy Politechnice Świętokrzyskiej, wiceprzewodniczącego Koła SEP przy Politechnice Krakowskiej oraz przewodniczącego Sekcji Trakcji Elektrycznej w Oddziale Krakowskim SEP w latach 1981-1989.

W 1986 r. doc. Jan Markielowski był organizatorem III Ogólnopolskiej Konferencji NT pt „Elektrotechnika, elektronika i automatyka w transporcie szynowym” SEMTRAK-86.

Za długoletnią aktywną działalność stowarzyszeniową kol. doc. J. Markielowski był odznaczony Srebrną (1986 r.) i Złotą (1997 r.) Odznaką Honorową SEP oraz Srebrną (1986 r.) i Złotą Odznaką Honorową NOT. W 1994 r. został wyróżniony Medalem Pamiątkowym im. Stanisława Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP”.

W dniu 1 października 1991 r. docent dr inż. Jan Kanty Markielowski przeszedł na emeryturę. Przez szereg lat z zamiłowaniem zajmował się prowadzeniem ogrodu i hodowlą owoców w rodzinnych Wadowicach.

Doc. dr inż. Jan Kanty Markielowski zmarł 30 kwietnia 2011 r. i został pochowany w Krakowie na cmentarzu na Pasterniku.

Pożegnaliśmy elektryka – specjalistę z zakresu maszyn elektrycznych, długoletniego pracownika naukowo-dydaktycznego o dużym dorobku w zakresie kształcenia kadr dla elektryki, aktywnego działacza Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

Zbigniew Porada, Jan Strzałka

Źródła:

1. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Tadeusz MEJER (1935 – 2017)

Mgr inż. Tadeusz Mejer urodził się 16 kwietnia 1935 r. w Rawie Mazowieckiej, w rodzinie Teodora i Heleny z domu Gradowskiej. W latach 1944-1951 uczęszczał do Szkoły Podstawowej w miejscowości rodzinnej a następnie w latach 1951-1955 do Technikum Elektrycznego, gdzie uzyskał tytuł technika elektryka. W 1955 r. podjął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Łódzkiej, na kierunku „Sieci i systemy elektroenergetyczne”. Po trwających 5,5 roku studiach, obronie pracy dyplomowej z zakresu zabezpieczeń elektroenergetycznych, na początku 1961 r. uzyskał tytuł mgr inż. elektryka. Dwa miesiące później w marcu 1961 r., trochę przypadkowo rozpoczął pracę wraz z kolegą ze studiów Januszem Lachem, późniejszym długoletnim dyrektorem technicznym Zakładu Energetycznego Kraków w ówczesnym Zakładzie Energetycznym Kraków – Miasto, ze względu na trochę korzystniejsze warunki płacowe.

Z Krakowem i z Zakładem Energetycznym mgr inż. Tadeusz Mejer związał całe życie zawodowe. Działalność zawodową rozpoczął w Dziale Zabezpieczeń, co było zgodne z uzyskaną specjalizacją w czasie studiów. Początki lat sześćdziesiątych ubiegłego wieku, to pionierskie czasy elektryfikacji kraju. Przy ZEn Kraków – Miasto funkcjonowała jeszcze stara elektrownia, a sieć rozdzielcza pracowała na napięciu 5 kV. Dla kadry inżynierskiej ZEn Kraków – Miasto było to duże wyzwanie, bo sieć wymagała pilnej modernizacji i rozbudowy. Po dwóch latach pracy w Dziale Zabezpieczeń mgr inż. T. Mejer otrzymał propozycję, która była dużym wyzwaniem. Objął bowiem stanowisko kierownika technicznego Rejonu Energetycznego Nowa Huta, co związane było z przeprowadzką do tej dzielnicy Krakowa. Najważniejszym zadaniem było zapewnienie zasilania kombinatu metalurgicznego. Huta im. Lenina, która wówczas była zasilana od strony energetyki ze stacji LUBOCZA i ograniczenie czasu awaryjnych przerw w zasilaniu.

W 1967 r. mgr inż. Tadeusz Mejer awansował na kierownika Wydziału Rozwoju Sieci, na którym przepracował niemal dwadzieścia lat. Była to niezwykle odpowiedzialna praca, gdyż zajmował się rozwojem struktury i układu sieci elektroenergetycznej miasta Krakowa, a po połączeniu w latach 70-tych Zakładu Kraków – Miasto i Kraków – Teren obszar zainteresowania uległ znacznemu rozszerzeniu, obejmując oprócz sąsiednich gmin, tereny województwa nowosądeckiego. Z perspektywy czasu można wskazać na bardzo duży wkład mgr inż. T. Mejera w opracowywanie koncepcji i rozwój sieci elektroenergetycznej Zakładu. Z tego też względu mgr inż. Tadeusz Mejer jest uznawany za „architekta krakowskiej sieci elektroenergetycznej”.

W okresie pełnienia funkcji kierownika Wydziału Rozwoju Sieci mgr inż. T. Mejer pracował dodatkowo na części etatów w Biurze Rozwoju M. Krakowa i w Biurze Rozwoju Nowego Sącza przez wiele lat. W 1978 r. mgr inż. Tadeusz Mejer ukończył dwusemestralne Studium Podyplomowe w zakresie „Optymalizacji sieci” na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH.

Na początku lat 90-tych mgr inż. Tadeusz Mejer objął stanowisko Dyrektora ds. Zarządzania Siecią, na którym pracował do przejścia na emeryturę po uroczystym pożegnaniu w 2000 r.

Po przejściu na emeryturę mgr inż. Tadeusz Mejer dzielił się swoim bogatym doświadczeniem zawodowym ze studentami Wydziału EAIiE AGH oraz Wydziału IEiK PK jako wykładowca przedmiotu zawodowego z zakresu „Eksplotacji sieci elektroenergetycznych”.

Współpracował też wykorzystując swoją dużą wiedzę praktyczną z prof. Jerzym Kulczykiem i pracownikami naukowymi Katedry Elektroenergetyki AGH przy realizacji prac z zakresu optymalizacji sieci elektroenergetycznych.

Za blisko 40-letnią, pełną zaangażowania i docenianą działalność zawodową mgr inż. Tadeusz Mejer był wyróżniony: Brązowym Krzyżem Zasługi (1978 r.), Złotym Krzyżem Zasługi (1985 r. i 1995 r.), Odznaką Budowniczego Nowej Huty (1976 r.), Złotą Tarczą Herbową Miasta Nowego Sącza (1983 r.) oraz Złotą Odznaką Zasłużony dla Energetyki (1984 r.)

Mgr inż. Tadeusz Mejer był aktywnym, długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1962 r. W latach 1965-1979 mgr inż. T. Mejer był członkiem Zarządu Koła SEP nr 13 przy Zakładzie Energetycznym Kraków, a następnie w latach 1969-1972 prezesem Zarządu tego Koła. W latach 1986-2000 mgr inż. T. Mejer był członkiem Oddziałowego Kolegium Sekcji Energetycznej Oddziału Krakowskiego SEP a w latach 2000-2006 wiceprzewodniczącym tego Kolegium. Mgr inż. T. Mejer uczestniczył czynnie, prezentując referaty o tematyce sieciowej w seminariach, sympozjach i konferencjach naukowo – technicznych organizowanych przez O/Kr SEP oraz przez Katedrę Elektroenergetyki AGH. Przez kilkanaście lat w latach

osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych był członkiem Komisji Egzaminacyjnej SEP.

Za długoletnią wyróżniającą się działalność stowarzyszeniową w ramach SEP na wniosek Zarządu Oddziału Krakowskiego SEP mgr inż. T. Mejer został wyróżniony: Srebrną (1980 r.) i Złotą (1990 r.) Odznaką Honorową SEP, Srebrną (1979 r.) Odznaką Honorową NOT, Medalem Pamiątkowym im. St. Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP (1999 r.), Medalem Pamiątkowym im. M. Pożaryskiego (2004 r.), Medalem Pamiątkowym im. A. Hoffmanna (2006 r.), Medalem Pamiątkowym im. J. Groszkowskiego (2009 r.), Godnością Zasłużonego Seniora SEP (2013 r.) oraz Odznaką HONORIS GRIATIA przyznaną przez Prezydenta M. Krakowa (2016 r.)

Tadeusz Mejer zmarł po długiej, ciężkiej chorobie 14 lutego 2017 r. w wieku 81 lat. Pozostawił żonę Halinę, córkę Natalię, syna Piotra i trójkę wnucząt. Pochowany został w dniu 21 lutego 2017 r. na Cmentarzu Rakowickim, żegnany przez Rodzinę, licznie przybyłych energetyków z TAURON Dystrybucja S.A. Oddział Kraków i oddziałów sąsiednich oraz Kolegów i Współpracowników z Oddziału Krakowskiego SEP.

Był jednym z najwybitniejszych elektroenergetyków krakowskich, współtwórcą współczesnej energetyki małopolskiej, uznanym za architekta krakowskiej sieci elektroenergetycznej.

Pozostał w naszej pamięci jako wybitny elektroenergetyk – praktyk, a jednocześnie serdeczny przyjaciel i kolega.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Iwona Hałgas: Architekt krakowskiej sieci, „Pracodawca”, maj 2010.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Kazimierz MISIAK (1936 – 2017)

Inż. Kazimierz Misiak urodził się w Krakowie 21 października 1936 r., jako najstarszy z trojga rodzeństwa Stanisławy i Stanisława Misiaków. W latach 1945-1952 uczęszczał do szkoły podstawowej na Prądniku Białym w Krakowie a następnie do Technikum Energetycznego im. Tadeusza Kościuszki, przy ul. Loretańskiej 16, zwanego w środowisku elektryków „Akademią Loretańską”, gdzie w 1956 r. uzyskał tytuł technika planowania, elektromontera sieciowego.

W październiku 1956 r. Kazimierz Misiak został wcielony do wojska i przez dwa lata odbywał służbę wojskową w Kampanii Reprezentacyjnej Wojska Polskiego w Warszawie. Po ukończeniu służby wojskowej Kazimierz Misiak, jako technik elektryk podejmował prace w różnych firmach na terenie Krakowa. Doświadczenie zawodowe zdobywał więc kolejno w Zakładzie Mleczarskim w Nowej Hucie, w Elektromontażu – Kraków przy ul. Czystej 7, w Przedsiębiorstwie Robót Elektrycznych „ELEKTROMONTAŻ” Nowa Huta oraz w Krakowskim Przedsiębiorstwie Budownictwa Miejskiego „ZETBEEM” w Krakowie.

Od lipca 1963 r. związał się zawodowo z Biurem Projektów Budownictwa Komunalnego w Krakowie, Plac Na Stawach 1, gdzie zatrudniony był kolejno na stanowisku asystenta projektanta, projektanta, starszego projektanta i od 1969 r. kierownika Elektrycznego Zespołu Projektowego przepracował aż do przejścia na emeryturę w 1992 r.

W 1962 r. K. Misiak rozpoczął studia wieczorowe na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH w Krakowie, gdzie w 1969 r. uzyskał dyplom inżyniera elektryka.

Po siedmiu latach w 1976 r. ukończył dwusemestralne Studia Podyplomowe na Wydziale Elektrotechniki, Informatyki i Elektroniki AGH.

Od 1969 r. inż. Kazimierz Misiak posiadał uprawnienia projektowe nr 355/69, rozszerzone w późniejszym okresie o uprawnienia w zakresie wy-

konawstwa. W 1962 r. Kazimierz Misiak zawarł związek małżeński z Anną z domu Pieliniąską. W lipcu 2017 r. obchodzili jubileusz 55-lecia wspólnego pożycia małżeńskiego.

W okresie blisko 30-tu lat pracy w Biurze Projektów Budownictwa Komunalnego (późniejszym BIPROKOM-Kraków S.A.) inż. Kazimierz Misiak zajmował się projektowaniem układów zasilania, sterowania i sygnalizacji obiektów gospodarki komunalnej, przede wszystkim oczyszczalni ścieków.

Inż. Kazimierz Misiak był autorem bądź współautorem szeregu opracowań projektowych w zakresie elektroenergetyki, z których do najważniejszych można zaliczyć projekty:

- uzbrojenia elektroenergetycznego baz przemysłowych w Krakowie Płaszowie,
- hoteli w Gorlicach i Olkuszu,
- oczyszczalni ścieków miast i miasteczek Południowej i Południowo-Wschodniej Polski, m. in. w: Muszynie, Piwnicznej, Krynicy, Żegiestowie, Nowym Targu, Zakopanem, Jaśle, Krośnie, Gorlicach, Przeworsku, Przemysłu, Rzeszowie, Olkuszu, Kielcach, Jaworznie, Chrzanowie, Brzesku i Płaszowie.

Ponadto w ramach zawartego kontraktu opracował projekt oczyszczalni ścieków dla Iraku.

Po przejściu na emeryturę nadal był czynny zawodowo, zajmując się projektowaniem stacji transformatorowych, sieci i instalacji elektrycznych budownictwa mieszkalnego i usługowego oraz pełnieniem nadzorów.

Inż. Kazimierz Misiak był członkiem Małopolskiej Izby Inżynierów Budownictwa od chwili jej powstania w 2002 r. (nr członkowski MAP/IE/0932/01).

Kazimierz Misiak był aktywnym długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w lipcu 1964 r. W latach 1964-1999 był członkiem Koła Zakładowego SEP nr 38 przy Biurze Projektów Budownictwa Komunalnego, a następnie członkiem Koła Seniorów SEP nr 7 działającym przy Oddziale Krakowskim SEP.

Kol. inż. Kazimierz Misiak był aktywnym uczestnikiem szkoleń seminaryjnych, wycieczek technicznych oraz konferencji naukowo-technicznych organizowanych przez Sekcję Instalacji i Urządzeń Elektrycznych lub Oddział Krakowski SEP. W uznaniu zaangażowania w działalność Koła SEP nr 38 inż. Kazimierz Misiak został w 1986 r. wyróżniony Srebrną Odznaką Honorową SEP.

Inż. Kazimierz Misiak zmarł po krótkiej chorobie kardiologicznej 13 sierpnia 2017 r. przeżywszy 80 lat. Pozostawił pogrążoną w smutku żonę Annę, syna Ireneusza, córkę Agatę oraz cztery wnuczki.

Nabożeństwo żałobne odprawione zostało w dniu 28 sierpnia 2017. w kaplicy na Cmentarzu Białoprądnickim, po czym urna złożona została w grobowcu rodzinnym. Zmarłego oprócz Rodziny żegnało liczne grono współpracowników i Kolegów, w tym członkowie SEP.

Pożegnaliśmy niezwykle doświadczonego projektanta elektryka. Pozostał w naszej pamięci jako serdeczny kolega i przyjaciel.

Jan Strzałka, Zygmunt Salwiński

Źródła:

1. Materiały archiwalne udostępnione przez Annę Misiak.
2. Opracowanie „35 lat Koła SEP nr 38” z 1999 r.

Marian NOGA
(1939 – 2018)

Profesor dr hab. inż. Marian Noga urodził się we Lwowie 2 lutego 1939 r. Po wojnie wraz z rodziną przeniósł się do Krakowa, gdzie ukończył szkołę podstawową i Liceum Ogólnokształcące. W latach 1956-1961 studiował na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH, gdzie uzyskał tytuł mgr inż. elektryka. Bezpośrednio po studiach związał się z Katedrą Maszyn Elektrycznych AGH kierowaną przez prof. Władysława Kořka, gdzie jako pracownik naukowo-dydaktyczny był zatrudniony na stanowisku stażysty, asystenta i starszego asystenta, a po obronie pracy doktorskiej od 1969 r. na stanowisku adiunkta.

W 1975 r. dr inż. Marian Noga po obronie pracy habilitacyjnej był zatrudniony na stanowisku docenta. Tytuł profesora uzyskał w 1983 r. a tytuł profesora zwyczajnego w 1997 r.

W latach 1978-1993 doc. M. Noga pełnił funkcję kierownika Zakładu Maszyn Elektrycznych, w latach 1981-1988 z-cy dyrektora Instytutu Maszyn i Sterowania Systemów Elektroenergetycznych. W latach 1978-1984 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Elektrotechniki, Informatyki i Elektroniki AGH.

W latach 1976-1988 był dodatkowo zatrudniony na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach, gdzie na Wydziale Techniki pełnił funkcję kierownika Zakładu Elektrotechniki w latach 1981-1988.

W latach 1989-2004 był dyrektorem Akademickiego Centrum Komputerowego CYFRONET AGH. Brał udział w Budowie Sieci Teleinformatycznej dla Nauki „PIONIER” oraz projektowaniu i realizacji akademickiej sieci komputerowej w Krakowie.

Specjalizował się w dynamice maszyn i systemów elektromechanicznych, maszynach elektrycznych, modelowaniu matematycznym maszyn i układów elektromechanicznych, sieciach komputerowych i zastosowaniach informatyki. W swoim dorobku posiada 12 patentów wynalazczych, ponad 130 publikacji

naukowych i trzy wydawnictwa książkowe, m. in. „Dynamikę systemów elektromechanicznych w hutnictwie” Wyd. „Śląsk”, współautor J. Michura, 1981 r. oraz 10 wypromowanych doktorów.

Za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne prof. Marian Noga był wielokrotnie wyróżniany, w tym trzykrotnie Nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (indyw. III st. w 1970 r., indyw. II st. w 1980 r. i zesp. II st. w 1982 r.), Złotym Krzyżem Zasługi (1982 r.), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1987 r.) i Krzyżem Oficerskim OOP (2004 r.). Wielokrotnie był też wyróżniany Nagrodami Rektora AGH za działalność naukową i dydaktyczną. Prof. Marian Noga od 1975 r. był członkiem Sekcji Maszyn Elektrycznych i Transformatorów Komitetu Elektrotechniki PAN a od 1980 r. Komitetu Elektrotechniki, Automatyki i Informatyki Oddziału Krakowskiego PAN.

Od 1994 r. był członkiem Stowarzyszenia IEEE (Computer Society), a od 2014 r. Komitetu Informatyki PAN. W latach 1974-1983 pełnił funkcję konsultanta naukowego Huty Katowice. Był członkiem i od 1991 r. wiceprzewodniczącym Rady Naukowej OBR-KOMELw Katowicach. Przez kilkadziesiąt lat kierował lub współuczestniczył w licznych pracach naukowo-badawczych na rzecz zakładów przemysłowych, głównie górnictwa i hutnictwa.

Przez wiele lat prof. Marian Noga był zaangażowany w działalność Polskiego Towarzystwa Informatycznego, w którym pełnił funkcję prezesa Oddziału Małopolskiego, a w latach 2011-2017 prezesa Polskiego Towarzystwa Informatycznego. W 2017 r. Zjazd PTI doceniając dokonania prof. Mariana Nogi dla rozwoju informatyki nadał Mu Godność Członka Honorowego PTI a w 2018 r. Kapituła przyznała profesorowi Medal 70-lecia Informatyki Polskiej.

Prof. dr hab. inż. Marian Noga od 1996 r. pełnił funkcję Członka Zarządu Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych w Krakowie, był też członkiem Rotary Club Kraków-Wawel.

Prof. Marian Noga był założycielem i członkiem Zarządu Stowarzyszenia Absolwentów Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki AGH, którego pracami kierował od 2011 r. jako Prezydent.

Prof. Marian Noga był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1964 r. Był długoletnim członkiem Zarządu Koła SEP nr 16 przy AGH, a w ostatnich dwóch kadencjach pełnił funkcję prezesa tego Koła. Za długoletnie zaangażowanie w działalność stowarzyszeniową w ramach SEP prof. Marian Noga był wyróżniony: Srebrną (1994 r.) i Złotą (2004 r.) Odznaką Honorową SEP, Medalem Pamiątkowym im. prof. J. Groszkowskiego (2001 r.), Medalem Pamiątkowym im. prof. St. Fryzego

(2013 r.), Odznaką „HONORIS GRATIA” nadaną przez Prezydenta Miasta Krakowa (2014 r.) i Medalem Pamiątkowym im. Stanisława Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP” (2017 r.).

Prof. dr hab. inż. Marian Noga zmarł 28 lipca 2018 r. w wieku 79 lat pozostawiając w głębokim smutku żonę Marię, córkę Annę z mężem i wnuczkę Aleksandrę.

Na Cmentarzu Salwatorskim w Krakowie w dniu 2 sierpnia 2018 r. w drodze do wiecznego spoczynku żegnała Go rodzina i znajomi oraz liczna grupa współpracowników i wychowanków.

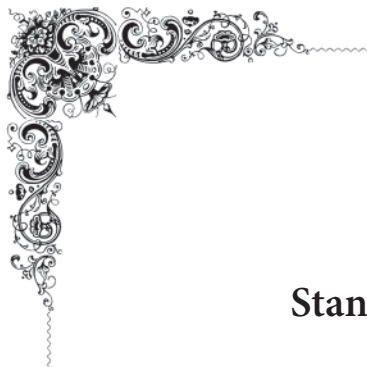
Był to wspaniały i uczynny kolega oraz przyjaciel. Pozostał w naszej pamięci jako człowiek niezwykle zaangażowany w działalność zawodową w zakresie elektryki i informatyki oraz w działalność wielu stowarzyszeń, w tym SEP.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Who is who Wydziału EAIiE AGH, Kraków 2002 r.
2. Wielka Księga 85-lecia AGH, Kraków 2002 r.
3. Materiały archiwalne O/Kr SEP.
4. Strona internetowa PTI.

Stanisław NOWAK (1931 – 2012)

Stanisław Nowak urodził się 21 września 1931 r. w miejscowości Munia-kowice, w powiecie miechowskim w województwie krakowskim, w rodzinie Franciszka i Joanny z Janusów.

Po zdaniu egzaminu maturalnego studiował na Wydziale Łączności Politechniki Wrocławskiej, uzyskując tam w 1957 r. dyplom mgr inż. (specjalność miernictwo elektryczne) oraz w 1968 r. stopień doktora nauk technicznych, a w 1986 r. doktora habilitowanego. W roku 1992 uzyskał tytuł naukowy profesora.

Od roku 1959 pracował w Zakładzie Doskonalenia Zawodowego, prowadząc tam kursy związane z różnego rodzaju zastosowaniami telewizji. W latach 1961-1984 pracował w niepełnym wymiarze godzin, jako pracownik naukowo-dydaktyczny na Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie oraz od 1961 r. roku w Zakładach Wytwórczych Podzespołów Telekomunikacyjnych „Telpod” w Krakowie. Zorganizował tam Centralne Laboratorium Badawcze, w którym prowadzono badania nowo opracowanych wyrobów. Po uzyskaniu stopnia doktora nauk technicznych w 1968 r. został zastępcą Głównego Konstruktora, następnie Głównym Konstruktorem i Głównym Inżynierem w KZE (Krakowskie Zakłady Elektroniczne) „Telpod”.

Po utworzeniu w roku 1973 Oddziału Krakowskiego Przemysłowego Instytutu Elektroniki objął tam funkcję kierownika, na stanowisku docenta. W 1980 r., po przekształceniu tegoż Instytutu w Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Mikroelektroniki Hybrydowej i Rezystorów, doc. dr inż. Stanisław Nowak został jego dyrektorem, a funkcję tę pełnił do roku 1984.

W marcu 1984 r. przeniósł się na AGH, zostając tam pełnoetatowym pracownikiem na stanowisku Dyrektora Instytutu Elektroniki. Prowadził tam zajęcia dydaktyczne obejmujące takie zagadnienia jak: układy i systemy radioelektryczne (telewizja, telefonia komórkowa, GPS), a także – mikroelektronika, układy scalone MOS, C-MOS, ASIC i układy programowalne.

Z dniem 1 stycznia 1993 roku Instytut Elektroniki AGH został przekształcony w Katedrę Elektroniki, której kierownikiem został profesor Stanisław Nowak (tytuł profesora uzyskał w 1992 r.). Funkcję kierownika Katedry pełnił aż do roku 2002, kiedy to przeszedł na emeryturę. Wcześniej, bo w roku 1998 Katedra znalazła się na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki, a wcześniej Wydział ten nosił nazwę Wydziału Elektrotechniki Automatyki i Elektroniki.

Prof. dr hab. inż. Stanisław Nowak w latach 1995-1998 był pełnomocnikiem Rektora AGH ds. Budowy Pawilonu C-3 (był on inicjatorem jego budowy), a budowa tego pawilonu została ukończona w roku 1998 i wtedy też przeniosła się tam Katedra Elektroniki kierowana przez prof. Stanisława Nowaka.

W tym okresie prof. St. Nowak aktywnie działał też jako członek Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji PAN (trzy kadencje), a także od roku 1997 jako członek redakcji międzynarodowego czasopisma „Active and Passive Electronic Components Journal”. Ponadto brał udział w wielu konferencjach naukowych zarówno w kraju, jak i za granicą. Przez wiele lat działał też w International Microelectronic Assembling and Packaging Society (IMAPS), pełniąc tam czterokrotnie funkcję Prezydenta Polskiego Oddziału IMAPS (President of Poland Chapter).

Był autorem i współautorem ponad 100 prac naukowych i 28 patentów, a także był autorem dwóch rozdziałów: „Resistor” i „Capacitor” w monografii „The Circuits and Filters Handbook”, wydanej w 1995 r. przez CRC Press, w USA. Był też promotorem 12 rozpraw doktorskich.

Prof. Stanisław Nowak był długoletnim aktywnym Członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1960 r. W latach 1964-1970 oraz 1973-1994 był przewodniczącym Oddziałowego Kolegium Sekcji Elektroniki przy Oddziale Krakowskim SEP. W latach 1988-1986 pełnił funkcję członka Zarządu O/Kr SEP i przewodniczącego Komisji Współpracy. W latach 1984-1993 pełnił funkcję członka Zespołu Kwalifikacyjnego ds. Specjalizacji Zawodowej Inżynierów, a w latach 1988-1993 członka Zespołu Kwalifikacyjnego ds. Specjalizacji Zawodowej Techników, działających przy Oddziale Krakowskim SEP. Ponadto w latach 1984-1990 prof. St. Nowak reprezentował O/Kr SEP w Komitecie ds. Polityki Naukowo-Technicznej przy Krakowskiej Radzie FSNT NOT.

Za długoletnią aktywną działalność stowarzyszeniową prof. Stanisław Nowak był wielokrotnie wyróżniony odznaczeniami i Medalami stowarzyszeniowymi. Otrzymał kolejno: Srebrną (1979 r.) i Złotą (1984 r.) Odznakę Honorową SEP, Srebrną (1980 r.) i Złotą (1987 r.) Odznakę Honorową NOT, Medal Pamiątkowy im. prof. M. Pożaryskiego (1989 r.), Medal Pamiątkowy im. prof. J. Groszkowskiego (1991 r.) i Medal Pamiątkowym im. prof. St. Fryzego (2002 r.)

W 1990 r. prof. St. Nowak został wyróżniony nadaniem Medalu im. St. Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP”.

Za swoją długoletnią działalność zawodowa prof. Stanisław Nowak był odznaczony, między innymi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz międzynarodowym odznaczeniem „Fellow of the Society IMPAS”.

Po przejściu na emeryturę, mimo kłopotów zdrowotnych, przez wiele lat nadal aktywnie uczestniczył w niektórych pracach podejmowanych przez środowisko krakowskich elektroników jako konsultant i pracownik na części etatu w Krakowskim Oddziale Instytutu Technologii Elektronowej (dawniej OBR MHiR).

Prof. dr hab. inż. Stanisław Nowak, po długiej i ciężkiej chorobie zmarł 18 kwietnia 2012 r. i został pochowany na Cmentarzu Batowickim w Krakowie.

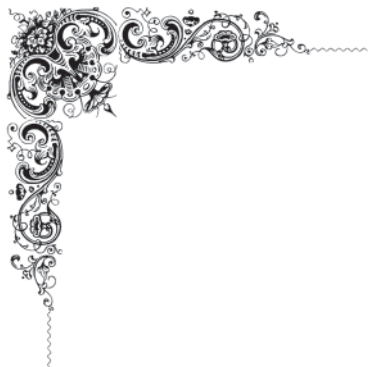
Prof. Stanisław Nowak był wybitnym elektronikiem, szczególnie zasłużonym dla rozwoju elektroniki krakowskiej i krajowej oraz dla kształcenia kadr elektroników, a równocześnie człowiek skromny i życzliwy. Pozostał w naszej pamięci jako serdeczny kolega i przyjaciel.

Zbigniew Porada, Jan Strzałka

Źródła:

1. Who is Who w Polsce, Hübners Who is Who AG/Schweiz, 2005.
2. Zaraska W., Niektóre aspekty rozwoju elektroniki w Krakowie, *Maszyny Elektryczne – Zeszyty Problematyczne* nr 4/2018, str. 233-242.
3. Kronika OBR MHiR.
4. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Kazimierz OLEARSKI (1914 – 1992)

Kazimierz Olearski urodził się 9 grudnia 1914 r. w Truskawcu powiat Drohobycz, w województwie lwowskim. Po ukończeniu szkoły powszechnej, uczęszczał do 3-letniej Szkoły Techniczno-Energetycznej, po której ukończeniu uzyskał tytuł technika energetyka.

W latach 1928-1931 terminował w „Podkarpackim Towarzystwie Elektrycznym Borysław”, w którym w następnych latach był mistrzem. Od listopada 1936 r. do grudnia 1944 r. był kierownikiem rozdzielni w firmie „Gazolinia” w Borysławiu. W grudniu 1944 r. jako repatriant wyjechał z Borysławia do Krosna. Od 1 lutego 1945 r. pracował w Państwowym Zarządzie Kopalń i Zakładów Przemysłu Naftowego i Gazowniczego w Krośnie, jako kierownik Sekcji Wańkowa. Od 15 kwietnia 1946 r. przeszedł do pracy w Zakładzie Energetycznym Nysa, początkowo jako rozdzielczy w Paczkowie, potem kierownik Rejonu Racibórz. Od 15 listopada 1949 r. był dyrektorem naczelnym Zakładu Energetycznego Nysa.

W dniu 1 sierpnia 1959 r. Kazimierz Olearski został mianowany na stanowisko dyrektora Zakładu Energetycznego Kraków – Miasto, w którym pozostawał do 1967 r. Od 15 maja 1967 r. Kazimierz Olearski zajął się organizacją Rejonu Energetycznego Myślenice, jako kierownik Rejonu. Po około 1,5 roku z dniem 1 października 1968 r. Kazimierz Olearski został przeniesiony do pracy w Zakładzie Energetycznym Kraków – Teren, najpierw na stanowisko starszego inspektora eksploatacji, a następnie od 1 czerwca 1973 r. do przejścia na emeryturę w dniu 6 kwietnia 1976 r. na stanowisku elektryka ds. transformatorów. Technik Kazimierz Olearski udzielał się w pracach dla Miasta Krakowa, m.in. pełnił funkcję przewodniczącego komitetu budowy studia telewizji krakowskiej. Kazimierz Olearski był wielokrotnie wyróżniany i odznaczany za zasługi na rzecz Miasta Krakowa i energetyki krakowskiej. Otrzymał m.in.: Srebrny Krzyż Zasługi (1952 r.), Medal 10-lecia PRL (1955 r.), Złoty Krzyż Zasługi

(1959 r.), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1965 r.), odznakę Ty-
siąclecia Państwa Polskiego (1966 r.) i złotą odznakę „Za pracę społeczną dla
Miasta Krakowa”.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Energetyka krakowska (1905 – 2005). Kraków, 2005.
2. Materiały archiwalne TD S.A. Oddział Kraków.

Stanisław ORSZULAK

1920 – 2015

Kol. Stanisław Orszulak urodził się 21 kwietnia 1920 r. w miejscowości Wola Mędrzechowska w powiecie Dąbrowa Tarnowska.

Po ukończeniu szkoły podstawowej i zawodowej uczęszczał do Państwowego Technikum w Bytomiu, gdzie uzyskał tytuł technika elektryka.

W latach 1941 – 1945 pracował w Zakładach Akumulatorowych inż. Kurkiewicza w Krakowie. Bezpośrednio po zakończeniu wojny w 1945 r. przez kilka miesięcy pracował w Państwowych Zakładach Robót Elektrycznych w Krakowie przy ul. Dajwór.

W latach 1946 -1951 był zatrudniony w Zjednoczeniu Energetycznym Okręgu Krakowskiego w Dziale Sieci, natomiast od 1951 r. związał się zawodowo z Krakowskim Przedsiębiorstwem Elektryfikacji Rolnictwa, późniejszym ELTOREM, w którym pracował aż do przejścia na emeryturę w końcu grudnia 1981 r. W firmie zajmującej się elektryfikacją rolnictwa zajmował różne stanowiska, w tym inspektora, kierownika robót i projektanta. Od 1963 r. posiadał uprawnienia budowlane w zakresie projektowania instalacji i urządzeń elektrycznych w obiektach budowlanych oraz do kierowania robotami elektrycznymi nadane przez Wydział Budownictwa, Urbanistyki i Architektury.

Żonaty od 1956 r., po śmierci żony szereg lat spędził jako wdowiec.

Kol. Stanisław Orszulak był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich do którego wstąpił w 1963 r. Początkowo w okresie pracy zawodowej był członkiem Koła SEP nr 10 przy ELTOR Kraków Sp. z o.o. a po przejściu na emeryturę aktywnym członkiem Koła Seniorów SEP nr 7. W 2013 r. został wyróżniony Dyplomem Prezesa SEP z okazji 50-letniej aktywnej działalności w SEP.

Za długoletnią aktywną działalność w zakresie elektryfikacji rolnictwa kol. Stanisław Orszulak został wyróżniony Srebrnym Krzyżem Zasługi nadanym Uchwałą Rady Państwa z 1956 r., Tytułem „Zasłużony Pracownik Rolnic-

twą” nadanym przez Ministra Rolnictwa w 1982 r. oraz odznaczeniami resortowymi i regionalnymi.

Stanisław Orszulak zmarł w Krakowie 8 października 2015 r. w wieku 95 lat. Pochowany został na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie.

Pozostał w naszej pamięci jako specjalista zasłużony dla elektryfikacji, serdeczny i uczynny kolega.

Władysław Waga

Źródła:

1. Materiały archiwalne ELTOR – Kraków Sp. z o.o.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Tadeusz Stefan ORZECHOWSKI
(1946 – 2017)

Urodził się 19 października 1946 r. w Krakowie, w rodzinie nauczycielskiej jako syn Henryka i Henryki z domu Kruczkowskiej. Po ukończeniu szkoły podstawowej dalszą naukę kontynuował w II Liceum Ogólnokształcącym im. Jana III Sobieskiego w Krakowie, gdzie w 1964 r. zdał egzamin maturalny. W tymże roku podjął studia na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej na AGH w Krakowie, kończąc je z wyróżnieniem w roku 1970 i uzyskując tytuł magistra inżyniera w zakresie elektrotechniki ze specjalnością automatyka napędu.

W maju 1970 roku rozpoczął pracę zawodową w Instytucie Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych w AGH, początkowo na stanowisku asystenta, a do 1974 r. – na stanowisku starszego asystenta. W roku 1977 Rada Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH nadała mu stopień naukowy doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Synteza regulatora prądu wzbudzenia silnika synchronicznego”. Wtedy też został powołany na stanowisko adiunkta.

Wcześniej jednak, bo w roku 1974 został członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP) i przez wiele lat był jego aktywnym działaczem. Działał głównie jako ekspert w dziedzinie maszyn i napędów elektrycznych oraz w tejże roli w różnego rodzaju zagadnieniach związanych z zastosowaniami układów energoelektronicznych. Dzięki tej działalności w roku 1988, w wyniku postępowania kwalifikacyjnego, uzyskał tytuł rzeczoznawcy SEP w dwóch specjalnościach: maszyny i napędy elektryczne oraz energoelektronika.

W celu pogłębienia i rozwinięcia swoich zainteresowań naukowo-badawczych, w latach 1986-1988 odbył dwa staże naukowe w Moskiewskim Instytucie Energetycznym (MEI).

Ponadto w latach 1980-1989 kierował pracami badawczymi z zakresu układów regulacji napędów synchronicznych dużej mocy. Prace te były reali-

zowane w ramach problemu węzłowego 05.5 oraz w ramach CPBR – w celach wdrożeniowych W35. Zrealizowane rozwiązania zostały wdrożone do eksploatacji na silnikach synchronicznych o mocach od 1,25 MW do 11 MW i stały się podstawą seryjnie produkowanych wzбудnic tyrystorowych i układów regulacji prądu wzбудzenia silników synchronicznych w fabryce ELTA w Łodzi oraz Elektromontaż Nr 2 w Krakowie.

W latach 1993-1995 pełnił rolę kierownika 3-letniego projektu badawczego (GRANT) pt. „Mikrokomputerowy system sterowania wielokryterialnego silnikami synchronicznymi”, który został zrealizowany i bardzo pozytywnie oceniony.

W kwietniu 1992 r., po przedstawieniu rozprawy habilitacyjnej nt „Optymalne wykorzystanie silników synchronicznych w układach napędowych i kompensacyjnych”, Rada Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH nadała mu stopień naukowy doktora habilitowanego z dziedziny elektrotechnika.

Za działalność naukowo-badawczą 14-krotnie był wyróżniony nagrodami Rektora AGH, a także dwukrotnie otrzymał nagrody ministra:

- nagroda II stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki za osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych,
- nagroda III stopnia Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego za opracowanie pt. „Regulator prądu wzbudzenia silnika synchronicznego”.

Otrzymał też Dyplom Uznania Ministra Przemysłu Maszynowego za opracowanie pt. „Tyrystorowe wzbudzenie silnika synchronicznego”.

W roku 1996 dr hab. inż. Tadeusz Orzechowski został mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Akademii Górniczo-Hutniczej i zajmował to stanowisko do chwili przejścia na emeryturę, do września 2017 r.

W swej działalności naukowo-badawczej zajmował się takimi zagadnieniami jak:

- problematyka napędów synchronicznych jako obiektów regulacji w systemie energo-elektromechanicznym,
- zagadnienia oddziaływania napędów elektrycznych na sieć zasilającą,
- metody oceny efektywności ekonomicznej układów przetwarzania energii elektrycznej,
- zastosowanie techniki mikroprocesorowej w identyfikacji i sterowaniu napędów elektrycznych.

W roku 2000 został kierownikiem grantu promotorskiego pt. „Problemy dyskretnego sterowania napędami prądu stałego z uwzględnieniem ograniczeń zmiennych stanu”, a w wyniku jego realizacji wypromował jednego doktora. Ponadto był recenzentem dwóch rozpraw doktorskich. Jego dorobek naukowy obejmuje około 100 różnego rodzaju prac, w tym 3 książki i 17 patentów.

Od roku 1970 na macierzystym Wydziale prowadził też przez cały czas działalność dydaktyczną najpierw jako asystent, a po uzyskaniu stopnia dokto-

ra prowadził również wykłady dla studentów z takich przedmiotów jak: „Podstawy napędu elektrycznego” oraz „Napęd i automatyka napędu”. Był również promotorem i opiekunem ponad 70 dyplomantów zarówno na studiach stacjonarnych, jak i zaocznych.

W swej działalności organizacyjnej na Wydziale i Uczelni pełnił wiele funkcji, a wśród nich najważniejsze to:

- funkcja zastępcy Kierownika Katedry ds. dydaktycznych (od 1994 r.),
- członek Senatu AGH od 1993 r. przez trzy kolejne 3-letnie kadencje, w tym dwukrotnie był przewodniczącym Senackiej Komisji ds. Kształcenia,
- Prodziekan Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki w latach 1996-2002 (dwie kadencje),
- Dziekan Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki w latach 2002-2005,
- pełnomocnik Rektora AGH ds. Studiów i Kształcenia (2005-2008).

W życiu prywatnym od 1971 r. był żonaty, żona Barbara dr inż. zootechnik była absolwentką Akademii Rolniczej w Krakowie. Wraz z żoną wychowali dwoje dzieci.

Za całokształt swojego dorobku, zarówno naukowego jak i organizacyjnego, prof. Tadeusz Orzechowski został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Za aktywną długoletnią działalność stowarzyszeniową Kolega Tadeusz Orzechowski był wyróżniony Medalem Pamiątkowym im. M. Pożaryskiego (2002 r.), Medalem Pamiątkowym im. J. Groszkowskiego (2006 r.) i Medalem Pamiątkowym im. St. Fryzego (2012 r.).

Przez ostatnie lata życia borykał się z chorobą, ale pomimo problemów z poruszaniem starał się być aktywnym zawodowo.

Prof. Tadeusz Orzechowski zmarł w Krakowie 19 grudnia 2017 r. w wieku 71 lat i został pochowany na Cmentarzu Rakowickim.

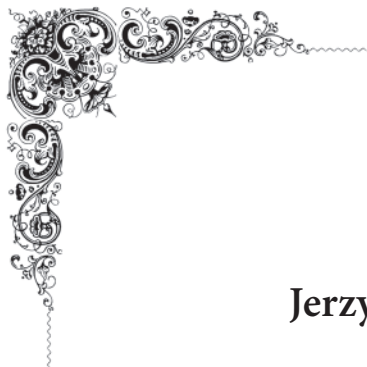
Pozostał w naszej pamięci jako zasłużony dla kształcenia elektryków i energoelektroników nauczyciel akademicki oraz w działalności organizacyjnej na wydziale i w uczelni, a równocześnie człowiek szlachetny, uczciwy i uczynny, serdeczny przyjaciel i kolega.

Zbigniew Porada, Jan Strzałka

Źródła:

1. Who is Who Wydziału EAIiE AGH, Kraków, 1999.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Jerzy PASTERNAK (1937 – 2016)

Profesor Jerzy Pasternak urodził się 3 lutego 1937 r. w Krakowie. Był synem Wojciecha – ekonomisty zatrudnionego w Magistracie oraz Marii z domu Kędziora, mieszkających w Rzeszowie. Do szkoły podstawowej uczęszczał w Rzeszowie i tam też w 1955 r. ukończył I Liceum Ogólnokształcące im. ks. Stanisława Konarskiego. Następnie podjął studia na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, gdzie w 1962 r. uzyskał dyplom magistra inżyniera w zakresie elektrotechniki (Nr 388/V/63).

Bezpośrednio po studiach został zatrudniony w AGH w Katedrze Elektrotechniki Hutniczej kierowanej przez prof. Jana Manitiusa, przemianowanej w 1969 r. w Instytut (później Katedrę) Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych.

Zajmował kolejno stanowiska asystenta, starszego asystenta i adiunkta w Zakładzie Elektrotermii, kierowanym kolejno przez prof. Eugeniusza Horoszkę, a następnie przez prof. Aleksego Kurbiela. W 1971 r. mgr inż. Jerzy Pasternak obronił pracę doktorską i uzyskał tytuł naukowy doktora inżyniera, a w 1993 r. stopień doktora habilitowanego. Od maja 1999 r. do przejścia na emeryturę w 2007 r. dr hab. inż. Jerzy Pasternak był zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego. W latach 2001-2005 pełnił funkcję zastępcy kierownika Katedry Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych.

Główne zainteresowania naukowe prof. Jerzego Pasternaka związane były z elektrotermią. Posiadał cenną umiejętność łączenia wiedzy teoretycznej z praktyką. Był autorem ponad 50 publikacji oraz kilkudziesięciu referatów konferencyjnych wygłoszonych na konferencjach w kraju i za granicą. Uczestniczył w realizacji około 60 prac naukowo-badawczych realizowanych na zlecenie przemysłu, w większości jako główny wykonawca i kierownik zespołu wykonawców. Był autorem i współautorem kilka patentów.

Profesor Jerzy Pasternak w ciągu ponad 40 lat pracy zawodowej na AGH odniósł bardzo duże sukcesy w działalności dydaktycznej, której poświęcał się w pełni z olbrzymią pasją. Prowadził wykłady i ćwiczenia na studiach dziennych, wieczorowych i zaocznych. Przekazywał studentom wiedzę z ogromnym zaangażowaniem. Był wykładowcą na studiach podyplomowych organizowanych na Wydziale. Dużym osiągnięciem profesora Jerzego Pasternaka było wypromowanie ponad 220 magistrów inżynierów i inżynierów elektryków. Był promotorem jednego doktoratu oraz recenzentem kilku prac doktorskich i habilitacyjnych. W 1975 r. został wybrany w skład Komisji Elektrotechniki, Automatyki i Informatyki Oddziału Krakowskiego Polskiej Akademii Nauk. Przez kilkanaście lat włączał się w działalność Studenckiego Koła Naukowego „ELEKTROTERMIA” i w organizację Studenckich Sekcji Kół Naukowych Pionu Hutniczego, Sekcja Elektrotermii. Zasiadał w Jury, w tym jako Przewodniczący tej Sekcji. W latach 1990-1996 przez dwie kadencje pełnił funkcję rzecznika Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej. Przez ponad 20 lat był członkiem Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej, a w latach 1994-1999 pełnił funkcję przewodniczącego Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej ds. studiów zaocznych. Przez szereg lat był organizatorem dydaktyki w Katedrze Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych oraz członkiem Wydziałowej Komisji ds. Kształcenia. Był członkiem Komitetu Redakcyjnego Kwartalnika „Elektrotechnika” oraz członkiem Jury Konkursu „DIAMENTY AGH”. Oprócz pracy dydaktycznej w AGH prowadził przez kilka lat wykłady z elektrotermii w Politechnice Świętokrzyskiej w Kielcach oraz w Politechnice Opolskiej.

W latach 70-tych ubiegłego wieku profesor Jerzy Pasternak prowadził aktywną działalność w ramach Związku Nauczycielstwa Polskiego, jako członek Rady Oddziałowej ZNP na Wydziale EGiH AGH.

Profesor Jerzy Pasternak był wielokrotnie wyróżniany Nagrodami Rektora AGH za działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną oraz dyplomami uznania. Przez kilkadziesiąt lat był aktywnym członkiem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, wygłaszał referaty na zebraniach naukowych PTETiS.

Od 1964 r. profesor Jerzy Pasternak był aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Przez kilka kadencji pełnił funkcję członka Komisji Rewizyjnej Koła SEP nr 16 przy AGH oraz wielokrotnie był członkiem Jury Konkursu im. prof. Kazimierza Bisztygi na Najlepszą Pracę Dyplomową na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki AGH. Od 1972 r. był członkiem Polskiego Komitetu Elektrotermii SEP. Od lat 70-tych był aktywnym rzeczoznawcą Stowarzyszenia Elektryków Polskich, jako autor szeregu opracowań i ekspertyz. Był członkiem Normalizacyjnej Komisji Problemowej nr 78 ds. Elektrotermii przemysłowej.

Za działalność stowarzyszeniową w ramach SEP profesor Jerzy Pasternak został w 2007 r. wyróżniony Złotą Honorową Odznaką SEP. Za pełną poświęcenia działalność zawodową i społeczną był uhonorowany Brązowym Krzyżem Zasługi (1979 r.), Złotym Krzyżem Zasługi (1983 r.), Złotą Odznaką ZNP (1991 r.) i Srebrną Odznaką Honorową SITPH (1997 r.).

Profesor Jerzy Pasternak zmarł w Krakowie w dniu 14 stycznia 2016 r. Pozostawił żonę Joannę, emerytowaną kierowniczkę biblioteki wydziałowej na Wydziale Metalurgii i Inżynierii Materiałowej AGH, dwóch synów: Pawła – absolwenta Wydziału EAiIE AGH i Ryszarda – absolwenta Wydziału MiIM AGH oraz dwóch wnuków.

Profesor Jerzy Pasternak pochowany został na Cmentarzu w Krakowie – Batowicach, żegnany przez Rodzinę oraz liczne grono współpracowników i wychowanków, w których imieniu pożegnał Zmarłego Dziekan WEAiIB AGH prof. Antoni Cieśla.

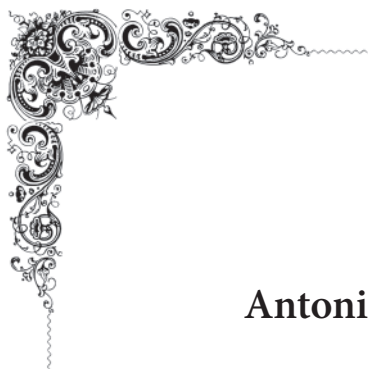
Pozostanie w naszej Pamięci jako nauczyciel akademicki szczególnie zasłużony dla kształcenia kadr dla elektryki i rozwoju elektryki, w szczególności elektrotermii oraz człowiek o niespotykanej skromności i życzliwości.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Who is Who Wydziału EAiIE AGH, Kraków 2002 r.
2. J. Strzałka: Dr hab. inż. Jerzy Pasternak, prof. AGH (1937-2016), Spektrum SEP, marzec-kwiecień 2016, str. 37-38.
3. Archiwum O/Kr SEP.
4. Archiwum Katedry Energoelektroniki i Automatyki Systemów Przetwarzania Energii AGH.

Antoni Józef PIEGZA (1937 – 2017)

Inż. Antoni Józef Piegza urodził się 27 marca 1937 r. w Sułkowicach woj. krakowskie. Szkołę Podstawową ukończył w Sułkowicach a następnie uczęszczał do Technikum Energetycznego w Krakowie, ul. Loretańska 16.

Bezpośrednio po ukończeniu technikum rozpoczął pracę zawodową w Zakładzie Energetycznym Skarżysko-Kamienna, gdzie w latach 1955-1956 pełnił obowiązki dyżurnego na stacji transformatorowo-rozdzielczej 220/110/30kV Rożki, nadzorując pracę wyposażenia elektrycznego i aparatury zabezpieczającej. W 1956 r. rozpoczął pracę w Przedsiębiorstwie Elektryfikacji i Technicznej Obsługi Rolnictwa „ELTOR” w Krakowie, gdzie pracował na różnych stanowiskach kierowniczych, aż do zastępcy dyrektora ds. technicznych. Inż. Antoni Piegza wniósł duży wkład w elektryfikację oraz w reelektryfikację wsi, PGR-ów, spółdzielczych ośrodków gospodarczych i państwowych ośrodków maszynowych na terenie Polski Południowej. W 1982 r. inż. Antoni Piegza przeszedł do pracy w Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego „Budostal-2” w Krakowie, w którym pracował aż do przejścia na emeryturę w 1995 r. W firmie tej zajmował stanowisko Głównego Energetyka oraz Koordynatora robót elektroenergetycznych na budowach: Elektrowni Isfahanie Iran, Koksowni „Przyjaźń” w Dąbrowie Górniczej oraz Wydziałów „Linia elektrolitycznego ocynkowania blach karoseryjnych” i „Instalacja Ciągłego Odlewania Stali” w Hucie im. T. Sendzimira w Krakowie, nadzorując i koordynując budowę urządzeń do zasilania energią elektryczną i mediami energetycznymi oraz automatyki regulacyjno-sterowniczej i kontrolno-pomiarowej.

Inż. Antoni Piegza był aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1966 r. Początkowo był członkiem Koła SEP nr 10 przy ELTOR-Kraków, w którym w latach siedemdziesiątych był członkiem Zarządu Koła, a po przejściu na emeryturę był członkiem Koła Seniorów SEP nr 7.

Od 1999 r. inż. A. Piegza był członkiem Stowarzyszenia Absolwentów Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki AGH, w którym w latach 2004-2012 pełnił funkcję członka Zarządu.

Kol. inż. Antoni Józef Piegza zmarł 15 listopada 2017 r. w wieku 80 lat. Pozostawił żonę Antoninę absolwentkę – Technikum Melioracyjnego i córkę Martę – absolwentkę Liceum Ogólnokształcącego.

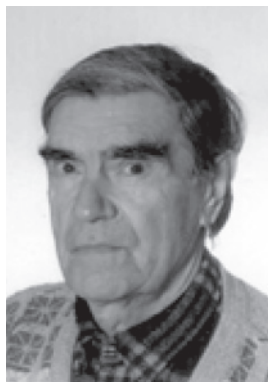
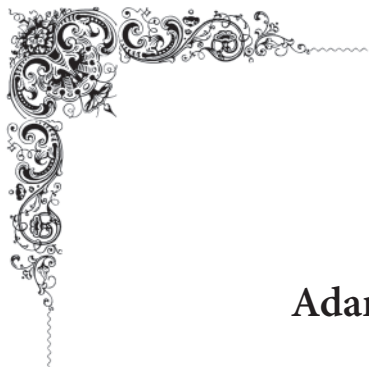
Pozostał w naszej pamięci jako doświadczony elektroenergetyk, zasłużony w elektryfikacji wsi i rolnictwa oraz w energetyce przemysłowej, a równocześnie człowiek uczciwy i skromny.

Jan Strzałka, Władysław Waga

Źródła:

1. Who is who Wydziału EAIiE AGH, Kraków 2002.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Adam POLACZEK
(1929 – 2011)

Inż. Adam Polaczek, syn Henryka urodził się w Krakowie 16 listopada 1929 r. Po ukończeniu szkoły podstawowej i technikum podjął w 1956 r. studia zawodowe inżynierskie na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej, gdzie po obronie pracy dyplomowej uzyskał tytuł inżyniera elektryka w 1961 r. Całe życie zawodowe inż. Adam Polaczek związał z Zakładem Budowy Sieci Elektrycznych „Elbud”, gdzie zajmował kolejno różne stanowiska, w tym również stanowiska kierownicze. Inż. Adam Polaczek wniósł istotny wkład w budownictwo obiektów elektroenergetycznych wysokich napięć, głównie w Polsce południowej.

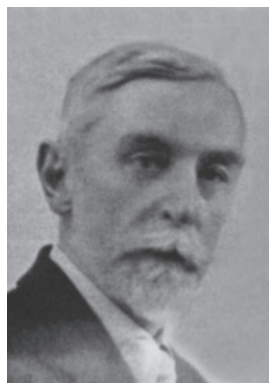
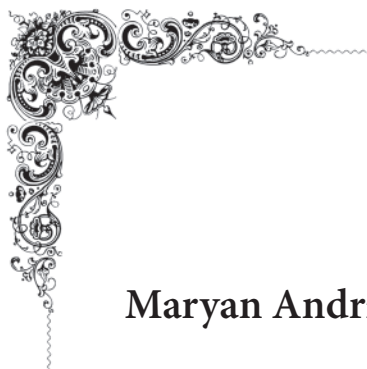
Za osiągnięcia zawodowe w zakresie budownictwa sieciowego inż. Adam Polaczek był wyróżniony Złotą Odznaką „Zasłużonego dla Energetyki” (1977 r.) oraz odznaczony Srebrnym (1979 r.) i Złotym (1984 r.) Krzyżem Zasługi. Kol. inż. A. Polaczek był długoletnim, aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1963 r. (leg. nr 3357). W roku 1968 był założycielem Koła SEP nr 53 przy Zakładzie Budowy Sieci Elektrycznych „ELBUD” i przez dwie kadencje pełnił funkcję Prezesa Zarządu tego Koła. Po przejściu na emeryturę inż. A. Polaczek wstąpił do Koła Seniorów SEP nr 7 przy Oddziale Krakowskim SEP, gdzie był aktywnym członkiem.

Inż. Adam Polaczek zmarł po ciężkiej chorobie 10 maja 2011 r. Ten zasłużony dla rozwoju elektroenergetyki elektryk pochowany został na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie, żegnany przez rodzinę oraz grono współpracowników, znajomych i przyjaciół, w tym członków Koła Seniorów.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Ankieta Seniora O/Kr SEP.
2. Materiały historyczne O/Kr SEP.

Maryan Andrzej POREBSKI (1886 – 1947)

Maryan Andrzej Porębski urodził się 23 stycznia 1886 r. w Krakowie. Po ukończeniu Gimnazjum im. króla Jana Sobieskiego w Krakowie i zdaniu egzaminu maturalnego w 1905 r., podjął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej, studiując tam przez 2 lata. Dalsze swe studia kontynuował w Niemczech, studiując równocześnie na Wydziale Elektrotechniki i Wydziale Mechaniki Politechniki w Monachium, gdzie w roku 1912 otrzymał podwójny tytuł inżyniera dyplomowanego elektryka i mechanika.

Zaraz po studiach inż. Maryan Porębski pracę zawodową rozpoczął w firmach elektrotechnicznych «Agrodynamo» i «Brown-Boveri» Co. (BBC) we Lwowie. Następnie w latach 1913-1914 pracował na stanowisku starszego asystenta w Katedrze Elektrotechniki Konstrukcyjnej Politechniki Lwowskiej, po czym przez 5 lat był zatrudniony w biurze obliczeń maszyn elektrycznych fabryki «Siemens-Schuckert» w Wiedniu oraz w filii tej firmy w Krakowie, jako inżynier montażowy i projektowy.

W maju 1922 r. podjął pracę w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych (DOKP) w Krakowie, gdzie był początkowo starszym referendarzem, a od grudnia 1930 r. kierownikiem działu prądów silnych na Wydziale Mechanicznym.

W latach 1936-1937 prowadził nadzór nad montażem części elektrycznej kolei linowej Kuźnice–Kasprowy Wierch w Zakopanem. Współpracował też z Zakładem Elektrotechniki Akademii Górniczej w Krakowie. W roku 1937 został przeniesiony do Warszawy na stanowisko zastępcy naczelnika Biura Elektryfikacji Węzła Kolejowego Warszawskiego, gdzie od roku 1938 do wybuchu wojny w 1939 r. był komisarzem odbioru technicznego urządzeń trakcyjnych dostarczanych z Anglii.

Inż. M.A. Porębski była długoletnim aktywnym członkiem SEP, do którego wstąpił w 1927 r. W 1927 r. pełnił funkcję członka Komisji Rewizyjnej

w ówczesnym Krakowskim Kole Stowarzyszenia Elektrotechników Polskich, przemianowanego w 1928 r. na Oddział Krakowski Stowarzyszenia Elektryków Polskich. W latach 1932-1933 pełnił funkcję prezesa Oddziału Krakowskiego SEP, a w latach 1933-1934 wiceprezesa Oddziału. Następnie w latach 1934-1935 był przewodniczącym Komisji Rewizyjnej Oddziału Krakowskiego SEP, który liczył wówczas około 35 członków zwyczajnych i 2 członków zbiorowych. Ponadto wygłosił też wiele odczytów m.in. organizowanych wspólnie z Krakowskim Towarzystwem Technicznym i Krakowskim Kołem Związku Polskich Inżynierów Kolejowych (ZPIK).

Był też członkiem Komisji Energetyczno-Elektryfikacyjnej przy Izbie Przemysłowo-Handlowej w Krakowie. Współdziałał także z Towarzystwem Górskich Kolei Elektrycznych, a ponadto był członkiem Centralnej Komisji Normalizacji Elektrotechnicznej SEP, Komisji Linii Napowietrznych SEP i delegatem ZPIK do Naczelnej Organizacji Inżynierów RP.

W tym okresie inż. M.A. Porębski wykonał wiele projektów elektrycznych i ekspertyz dla potrzeb PKP. Zajmował się też pomiarami i badaniami urządzeń oświetlenia elektrycznego wagonów kolejowych.

Podczas okupacji niemieckiej (1939-1945) mieszkał w Krakowie i pracował jako nauczyciel w Państwowej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki oraz w Państwowej Szkole dla Chemotechników. W roku 1941 został aresztowany przez gestapo i był więziony w Krakowie na Montelupich.

Po wyzwoleniu kraju w roku 1945 zorganizował Katedrę Elektrotechniki Ogólnej na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie i był pierwszym jej kierownikiem (do roku 1947) jako zastępca profesora. Jednocześnie był profesorem kontraktowym i kierownikiem Katedry Kolei Elektrycznych na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach.

Zmarł 12 maja 1947 r. w Krakowie i został pochowany na Cmentarzu Rakowickim w grobowcu rodzinnym.

Zbigniew Porada

Źródła:

1. Polski Słownik Biograficzny (1982-83) tom XXVII, str. 600-601.
2. Zeszyty Historyczne Muzeum PK, 1/2017, Kraków 2017, str. 77.
3. Z. Porada, J. Strzałka, Elektrycy krakowscy i krakowskie elektrownie do roku 1939, Maszyny Elektryczne, Zeszyty Problemowe Nr. 116; 4/2017.
4. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Wiesław PROCHWICZ (1943 – 2014)

Wiesław Prochwicz urodził się 1 maja 1943 r. w Krakowie. W latach 1962-1968 studiował na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej Akademii Górniczo Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie, gdzie w r. 1968 uzyskał dyplom mgr inż. elektryka.

Bezpośrednio po studiach rozpoczął pracę w Krakowskich Zakładach Elektronicznych TELPOD. Jako stażysta w Centralnym Laboratorium Badawczym KZE pracował pod kierunkiem mgr inż. Michała Cieża. Dał się poznać jako wybitnie zdolny inżynier o dużych umiejętnościach organizacyjnych. Był organizatorem i pierwszym kierownikiem Laboratorium Badań Techno-Klimatycznych podzespołów elektronicznych w KZE TELPOD.

Specjalizował się w badaniach wpływu procesu technologicznego na niezawodność wyrobów elektronicznych. W roku 1980 ukończył, organizowany przez Ośrodek Postępu Technicznego NOT kurs w zakresie „Zastosowanie teorii niezawodności”.

Po zakupieniu przez KZE TLPOD licencji na potencjometrię w japońskiej firmie CHORI CO. LTD, w styczniu 1973 r. przebywał na szkoleniu w Japonii.

W latach 1980 – 1984 zorganizował i wyposażył w niezbędny sprzęt Laboratorium Badań Układów Elektroniki Motoryzacyjnej w KZE TELPOD.

W roku 1985 przeszedł do pracy w Ośrodku Badawczo Rozwojowym Mikroelektroniki Hybrydowej i Rezystorów UNITRA TELPOD w Krakowie obejmując stanowisko Kierownika Laboratorium Badań Technicznych i Klimatycznych.

Kolega Wiesław Prochwicz pozostał wierny do końca życia tematyce niezawodności wyrobów elektronicznych. Tematyka ta zaowocowała: dwoma wdrożonymi do produkcji opracowaniami technologicznymi, pięcioma publikacjami naukowymi oraz wydanym przez ZETOM podręcznikiem pt. „Nie-zawodność biernych elementów elektronicznych”.

W latach 1992-2004 brał udział w organizowanych przez ZETOM i CBJW szkoleniach z zakresu Systemów Jakości ISO 9001 uzyskując kwalifikacje Audytora.

W roku 1968 Wiesław Prochwicz został członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Był bardzo aktywnym działaczem Stowarzyszenia – początkowo w Kole nr 46 przy KZE TLPOD, a od roku 1985 w Kole nr 77 przy OBR MHiR. W latach 2004 – 2014 pełnił funkcję Prezesa Koła nr 77. Aktywnie pracował również przez wiele kadencji w Sekcji Elektroniki Oddziału Krakowskiego Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

Za wyróżniającą działalność stowarzyszeniową W. Prochwicz został odznaczony Srebrną (1985 r.) i Złotą (1993 r.) Odznaką Honorową SEP oraz Medalem Pamiątkowym im. M. Pożaryskiego (2013 r.).

Wiesław Prochwicz zmarł w Krakowie 1 listopada 2014 r. Pochowany został na Cmentarzu Podgórskim w Krakowie. Pozostał w naszej Pamięci, jako bardzo zdolny elektronik – praktyk, a jednocześnie człowiek skromny i życzliwy, serdeczny przyjaciel i kolega.

Wiesław Zaraska

Źródła:

1. Archiwum rodzinne pani Krystyny Prochwicz.
2. Materiały archiwalne Instytutu Technologii Elektronowej.
3. Materiały z archiwum O/Kr SEP.

Mieczysław PROKOPEK (1920 – 2013)

Mieczysław Prokopek urodził się w 1920 r. w Samborze. Dzieciństwo i młodość spędził w miejscowościach, w których jego ojciec pełnił funkcję dyrektora szkoły. Po nauce w gimnazjum w Gorlicach i Pińczowie, w klasach o profilu humanistycznym, w czerwcu 1938 r. zdał egzamin maturalny, a jesienią rozpoczął studia na Wydziale Elektromechanicznym Politechniki Lwowskiej. Wybuch wojny przerwał podjęte studia, do których powrócił po ciężkich latach okupacji. Naukę kontynuował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej, początkowo w Krakowie, a następnie w Gliwicach. Tu też, w czerwcu 1950 r., uzyskał dyplom mgr inż. elektryka.

Trzy miesiące później rozpoczął pracę w Biurze Projektów Energetycznych „Energoprojekt – Kraków” i w tym przedsiębiorstwie spędził całe swoje życie zawodowe. W latach 1950-54 pracował kolejno w charakterze projektanta oraz starszego projektanta w dziale Stacji Elektroenergetycznych, a także kierownika Gabinetu Projektów Typowych.

W 1954 r. został mianowany inżynierem normalizacji Biura, którego obowiązki obejmowały zarządzanie normami państwowymi, branżowymi oraz resortowymi na terenie Biura. Stanowisko to wiązało się z wejściem w życie Dekretu o Normalizacji, który nadawał normom państwowym moc ustawy i wprowadził kary, jeśli nie były one stosowne.

Do obowiązków inżyniera normalizacji, należał też nadzór nad sprowadzaniem, ewidencjonowaniem i rozprowadzaniem norm na terenie Biura. Organizował zespoły robocze zajmujące się opracowaniem nowych norm dotyczących podstawowej działalności „Energoprojektu”. Do takich należały m.in. normy PN/E-05100 – „Elektroenergetyczne linie napowietrzne. Projektowanie i budowa”.

Wyniki tych prac dostarczyły materiałów do wyodrębnienia części dotyczących liniowych konstrukcji wsporczych i opracowywania późniejszych oddzielnych norm konstrukcyjnych.

W 1960 r. mgr inż. Prokopek objął obowiązki redaktora oraz sekretarza redakcji „Biuletynu Technicznego”, który wydawał „Energoprojekt”. Nie było to oczywiście łatwe zadanie, niejedną noc spędził redagując napisane teksty. Musiał też borykać się z opóźnieniami w nadsyłaniu zamówionych artykułów oraz częstymi brakami papieru. Mimo wszystko, jako energetyk i absolwent Gimnazjum Humanistycznego w Pińczowie, był w tej pracy wręcz niezastąpiony.

Przez prawie czterdzieści lat Mieczysław Prokopek pracował nad przygotowaniem, zredagowaniem i wydaniem 152 numerów „Biuletynów Technicznych – Sieci Elektrotechniczne”, z których każdy liczył ponad sto stron. W sumie było to kilkanaście tysięcy stron tekstu, kilkaset artykułów o tematyce dotyczącej: projektowania, budowy i eksploatacji sieci elektroenergetycznych wysokich i najwyższych napięć, opracowanych przez kilkudziesięciu autorów. Byli to nie tylko pracownicy Biura, ale także przedstawiciele resortu energetyki, specjaliści z wyższych uczelni oraz instytutów naukowo-technicznych. W ciągu tych czterech dekad ukazało się też osiemnaście wkładek „Biuletynu Energoprojektu-Kraków”, zamieszczonych w czasopiśmie „Energetyka”.

Z dużym uznaniem w środowisku spotkał się również „Informator Sieciowy”, przygotowany pod Jego kierownictwem, przez zespół specjalistów Biura. Ostatnie wydanie tej pracy liczyło ponad 800 stron.

Połowa lat 60, przyniosła Mieczysławowi Prokopkowi kolejne wyzwania – został kierownikiem Zakładowego Ośrodka Informacji Naukowo-Technicznej. Stanowił on ważne ogniwo w tworzonej wówczas w resorcie energetyki sieci służby informacyjnej.

Udawało mu się znajdować czas na życie towarzyskie. Wiązało się to wtedy ściśle z życiem zawodowym – były to wycieczki naukowo-techniczne i turystyczne, a także spotkania okolicznościowe organizowane przez zakładowe koło SEP i koło Turystyczne „Energoprojektu”. Pasją inż. Prokopka był również tenis – przez kilka lat był kierownikiem sekcji tenisa ziemnego w kole sportowym Biura.

Wśród współpracowników znany był z olbrzymiego zaangażowania, pogodnego usposobienia i umiejętności konsekwentnego egzekwowania zobowiązań od autorów.

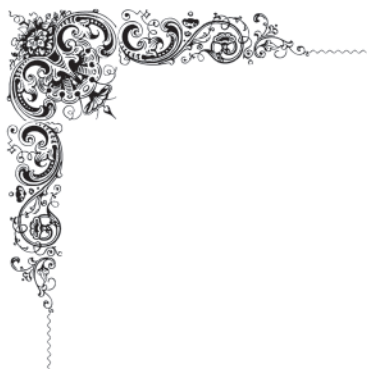
W 2010 r. obchodził uroczystość 50 lat pracy w Energoprojekcie-Kraków. Zmarł 3 kwietnia 2013 roku.

Piotr Molski

Źródła:

1. Pracodawca nr 6, 2009.

Jerzy PRUS
(1929 – 2015)

Jerzy Prus urodził się 26 marca 1929 r. w Krotoszynie. Jego ojciec Józef Prus był oficerem wojska polskiego i w zależności od miejsca stacjonowania jednostki rodzina często zmieniała miejsce zamieszkania. Wojna zastała ich w Częstochowie. Po klęsce kampanii wrześniowej i ucieczce ojca z niewoli sowieckiej, zamieszkali w Krakowie.

Ojciec Jerzego Prusa działał w podziemnych strukturach Związku Walki Zbrojnej pełniąc funkcję szefa przerzutów granicznych. W 1941 r. ojca aresztowano, równocześnie zatrzymano jego matkę Barbarę i nieletnią siostrę Krystynę. Rodzice zostali wysłani w pierwszych transportach do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu. Jerzy uniknął aresztowania uciekając z domu na chwilę przed przybyciem gestapo. Został przygarnięty przez dalszą rodzinę i lata wojenne przeżył w Krakowie.

Po wojnie i powrocie rodziców z obozu, aby uniknąć stalinowskich represji dotyczących przedwojennych oficerów, rodzina Prusów przeniosła się do Głuchołazów. W pobliskiej Nysie Jerzy Prus ukończył szkołę średnią – technikum i następnie studia w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, gdzie w 1953 r. uzyskał stopień magistra inżyniera elektryka na Wydziale Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa.

Po studiach rozpoczął pracę w Instytucie Metali Nieżelaznych w Skawinie. W mieście tym zamieszkał razem z żoną Florentyną. W roku 1955 urodził im się syn Andrzej, a w 1958 r. drugi syn Maciej. Florentyna Prus była lekarzem pulmonologiem. Założyła w Skawinie przychodnię przeciwgruźliczą.

Kolejnym miejscem pracy kolegi Jerzego Prusa była Elektrownia Skawina, w której był zatrudniony w latach 1957-1961.

Najpierw pracował w dziale inwestycyjnym jako inspektor nadzoru elektrycznego, a następnie po zakończeniu budowy Elektrowni – przy jej eksploatacji na różnych, ważnych kierowniczych stanowiskach, m.in. jako dyżurny

ruchu i kierownik Oddziału Elektrycznego. Następnie w latach 1962-1964 pracował jako Główny Inspektor w Zakładach Naprawczych Maszyn Elektrycznych w Gliwicach.

W latach 1964 – 1965 mgr inż. Jerzy Prus pracował w Przedsiębiorstwie Budownictwa Elektroenergetycznego „ELBUD” na stanowisku Z-cy Dyr. ds. Inwestycji i Zaplecza a w latach 1966-1967 w Elektrowni Siersza, na stanowisku Kierownika Przygotowania Eksploatacji. W latach 1968-1979 mgr inż. J. Prus pracował w Elektrociepłowni Kraków-Łęg, jako Gł. Koordynator Budowy a następnie jako Dyr. Budowy.

Ostatnie 10 lat aktywności zawodowej mgr inż. Jerzy Prus związał z Przedsiębiorstwem Budowy Elektrowni i Przemysłu „ENERGOPRZEM” Kraków, gdzie pełnił funkcję Z-cy Gł. Inżyniera i Głównego Inżyniera. Na emeryturę przeszedł w 1989 r.

Za swoją długoletnią aktywność zawodową mgr inż. Jerzy Prus otrzymał szereg odznaczeń i wyróżnień, m. in.: Medal 30-lecia (1974 r.), Srebrną (1977 r.) i Złotą (1982 r.) Odznakę Zasłużonego dla Budownictwa, Srebrny Krzyż Zasługi (1978 r.), Złotą Odznakę Zasłużonego dla Energetyki (1979 r.) oraz Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1984 r.).

Kol. mgr inż. Jerzy Prus był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1956 r. Przez wiele ostatnich lat będąc już na emeryturze uczestniczył czynnie w życiu Koła Seniorów SEP nr 7, za co w 2002 r. został wyróżniony Złotą Odznaką Honorową SEP.

Kolega Jerzy Prus był szlachetnym człowiekiem, zawsze serdecznym kolegą i przyjacielem. Zmarł 9 maja 2015 r. i pochowany został w rodzinnym grobowcu na Cmentarzu Podgórskim w Krakowie.

Władysław Baracz

Źródła:

1. Ankieta Seniora O/Kr SEP.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Józef RYŚ (1918 – 1993)

Józef Ryś urodził się 15 października 1918 r. w Truskawcu-Zdroju pow. Drohobycz w rodzinie urzędnika kolejowego. Po ukończeniu szkoły podstawowej uczęszczał do 8-klasowego Państwowego Gimnazjum Klasycznego w Rzeszowie. W latach 1937/1938 odbył zasadniczą służbę wojskową w Szkole Podchorążych Łączności w Zegrzu k/Warszawy, uzyskując stopień wojskowy podchorążego plutonowego.

W latach 1938/39 pracował jako radiotechnik w Warszawie i uczęszczał na kursy z dziedziny elektrotechniki. Zmobilizowany w połowie 1939 r. odbył kampanię wojenną wrześniową i służąc w Pułku Radiotelegraficznym uzyskał uprawnienia Kombatanta Wojny Obronnej 1939 r.

W czasie okupacji 1939-1945 r. pracował w różnych firmach początkowo, jako elektromonter, później jako pracownik fizyczny.

W latach 1945 i 1946 pracował, jako elektromonter, początkowo w firmach prywatnych, a następnie (w okresie 15.VI – 15.IX.1946) w Fabryce Porcelany Technicznej w Boguchwale koło Rzeszowa, jako pracownik biura technicznego. Było to Jego pierwsze zetknięcie się z energetyką zawodową – której pozostał już wierny do końca życia.

We wrześniu 1946 r. przeniósł się do Krakowa i został zatrudniony jako kierownik zespołu elektrycznego w Przedsiębiorstwie Budownictwa Elektroenergetycznego w Krakowie. We wrześniu 1949 r., przeszedł wraz całą pracownią liniową do nowo utworzonego Biura Projektowego „Energoprojekt” w Krakowie, gdzie pracował do przejścia na emeryturę (1.II.1984 r.).

W latach 1950-1954 uczył się w Wyższej Szkole Wieczorowej w Krakowie, gdzie uzyskał dyplom ukończenia studiów I stopnia i tytuł inż. elektryka.

W okresie 1964-1965 uzyskał w jednorocznym kursie II stopnia Centralnego Instytutu Informacji Naukowo-Technicznej i Ekonomicznej (CIINTE) w Warszawie, tytuł dokumentalisty.

W roku akademickim 1974/75 inż. Józef Ryś ukończył studia podyplomowe na Wydziale Elektrotechniki AGH w Krakowie pt.: „Dynamika przesyłowych układów elektroenergetycznych”.

W listopadzie 1976 r. Komisja Kwalifikacyjna Tłumaczy Tekstów Technicznych przy NOT O/Kraków przyznała inż. Józefowi Rysiowi prawo tłumaczenia tekstów technicznych.

Korzystając z tego uprawnienia inż. Józef Ryś pracował dorywczo w Zespole Tłumaczy Technicznych przy NOT O/Kraków w okresie lat 1972-1983. Pozwalało mu to w sumie na zapoznawanie się z literaturą i prasą techniczną w 6 językach.

W 1963 r. przeszedł do pracowni liniowej Działu Studiów i Typizacji zajmując się typizacją elementów linii NN.

W 1968 r. został przeniesiony do Działu Ogólnotechnicznego, gdzie w działającym już od 1954 r., Zakładowym Ośrodku Informacji Technicznej i Ekonomicznej (ZOITE) został dokumentalistą.

Podjęwając pracę w „Energoprojekcie” inż. Józef Ryś posiadał już znaczny zasób wiedzy teoretycznej a także bardzo cenne wtedy doświadczenia praktyczne (z okresu swojej służby wojskowej i pierwszych lat pracy zawodowej). Dzięki temu i dzięki zdolnościom pedagogicznym pozwalało to nie tylko na organizowanie własnej pracy, ale także na kierowanie pracą młodszych i mniej doświadczonych kolegów. Było to bardzo cenne i ważne w pierwszych latach działalności Biura.

Uwieńczonym powodzeniem pomysłem zainicjowanym przez inż. Józefa Rysia (na podstawie wiadomości z prasy zagranicznej) było, już w 1962 r., przygotowanie założeń do opracowania programu na „Obliczenia tablic naprężeń i zwisów przewodów elektroenergetycznych linii napowietrznych”, opartego na nowych przepisach budowy linii PN-62/E-05100. Program ten ostatecznie opracował i tablice wykonał Zakład Techniki Numerycznej Instytutu Elektrotechniki w Warszawie. Było to pierwsze w kraju zastosowanie ETO w energetyce krajowej, które zastąpiło bardzo żmudne i pracochłonne obliczenia wykonywane dotychczas ręcznie.

Wspominając o działalności śp. inż. Józefa Rysia w okresie jego pracy w „Energoprojekcie” - Kraków nie można zapomnieć, że był On jednym z inicjatorów opracowywania i wydawania przez Biuro (od początku 1956 r.), własnego czasopisma technicznego: „Biuletyn Techniczny – Sieci Elektroenergetyczne. Biuletyn poświęcony był tematyce projektowania, budowy i eksploatacji sieci elektroenergetycznych, rzadko wtedy omawianej na łamach krajowej prasy technicznej. „Biuletyn” wychodził najpierw jako dwumiesięcznik, potem kwartalnik. Inż. Józef Ryś był pierwszym, bardzo zasłużonym jego redaktorem do czerwca 1960 r. i aż do lat 80-tych publikował w „Biuletynie” wiele przygotowanych i opracowanych przez siebie materiałów.

W swym bogatym życiu zawodowym inż. Józef Ryś znajdował jeszcze czas na pracę pedagogiczną i pracował w charakterze konsultanta i wykładowcy elektrotechniki i przedmiotów zawodowych związanych z elektrotechniką w kilku technicznych szkołach zawodowych na terenie Krakowa. Rozpoczął tę pracę w 1954 r. i prowadził ją przez prawie dwadzieścia lat. Był wymagającym, dobrym nauczycielem.

Inż. Józef Ryś przepracował przeszło 38 lat w energetyce, z tego przeszło 35 lat, a więc bardzo poważną część swego życia, w „Energoprojekcie” – Kraków. Służył w tym okresie swą wiedzą, umiejętnościami, a przede wszystkim żmudną, pracowitą pracą wielu kolegom energetykom, czasem nawet spoza Biura, i przyczyniał się w sposób istotny do rozwiązywania wielu problemów i zadań jakie otrzymało Biuro do rozwiązania

W uznaniu zasług Zmarłego dla „Energoprojektu” został odznaczony Odznaką Honorową „Zasłużony dla Energoprojektu”.

Inż. Józef Ryś emerytowany długoletni pracownik BSiPE „Energoprojekt” w Krakowie zmarł w dniu 19 czerwca 1993 roku.

Piotr Molski

Źródła:

1. Biuletyn Techniczny „Sieci Elektroenergetyczne” nr 1, 1994.

Michał SKROBACZ (1929 – 2018)

Mgr. inż. Michał Skrobacz urodził się 26 września 1929 r. w Krzemienicy pow. łańcucki, jako syn Anny i Antoniego Skrobaczów. W latach 1936-1943 Michał Skrobacz uczęszczał do Szkoły Podstawowej w Krzemienicy, a następnie kontynuował naukę w tajnych kompletach nauczania w zakresie I i II klasy Gimnazjum Ogólnokształcącego w Łąncucie. We wrześniu 1944 r. Michał Skrobacz rozpoczął naukę w trzeciej klasie Gimnazjum i Liceum im. Henryka Sienkiewicza. Edukacja w zakresie szkoły średniej M. Skrobacz zakończył w 1948 r. egzaminem dojrzałości, w klasie o profilu matematyczno-fizycznym. Michał Skrobacz wychowywał się w rodzinie o tradycjach patriotycznych. Jego ojciec Antoni prowadził sklep w Krzemienicy od początku lat trzydziestych, a zaopatrywał się w towary w hurtowni w Łąncucie, której właścicielem był Benzion Doerfler.

W latach 1939-42 Antoni Skrobacz pomagał prześladowanej przez Niemców rodzinie Doerflerów, która została zamordowana przez Niemców podczas akcji Reinhard. Jedyną osobą, która uniknęła śmierci był wnuk Benziona Doerflera, którego rodzina Skrobaczów ukrywała w swoim domu w Krzemienicy w 1943 r. Po około 60-ciu latach okazało się, że osobą tą był żyjący dotąd w Izraelu Abraham Izaak Segal, który w latach wojennych był rówieśnikiem Michała. Od 1947 r. Michał Skrobacz jako uczeń Liceum zaangażował się w działalność Młodzieżowej Organizacji Niepodległościowej „ORLETA” działającej na terenie Łąncuta i Rudnika. W październiku 1948 r. Michał Skrobacz po ukończeniu 6-tygodniowego kursu przygotowawczego, uzyskaniu pozytywnej opinii komisji lekarskiej co do możliwości studiowania, co nie było takie oczywiste ze względu na stracenie w 1944 r. dłoni prawej ręki oraz po zdaniu egzaminu wstępnego rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Gdańskiej. W październiku 1943 r. nastąpiły masowe aresztowania członków organizacji antykomunistycznej „OrleTA”. W dniu 27.12.1949 r. po przyjeździe

na ferie świąteczne do domu rodzinnego w Krzemienicy został też aresztowany przez PUBP w Łąncucie Michał Skrobacz. Został osadzony w więzieniu „Na Zamku” w Rzeszowie i rozpoczęło się śledztwo. W dniu 23.03.1950 r. został skazany przez Rejonowy Sąd Wojskowy na 2 lata i 6 mies. więzienia, oraz pozbawienie praw publicznych i obywatelskich na 1 rok. Następnym krokiem w odbywaniu kary było więzienie w Przemyślu i wreszcie Centralne Więzienie Karne w Rawiczu. Po wyjściu z więzienia przez siedem miesięcy pracował w Łąncucie, a następnie od października 1952 r. kontynuował rozpoczęte studia na Politechnice Gdańskiej, zakończone obroną pracy dyplomowej wykonywanej w Katedrze Elektryfikacji Rolnictwa, zdaniem egzaminu dyplomowego w dniu 23 czerwca 1956 r. i odebraniem dyplomu mgr inż. elektryka (nr dyplomu 98/E).

W czasie studiów Michał Skrobacz angażował się w działalność „Koła Naukowego Elektryków” oraz „Akademickiego Związku Młodzieży Polskiej”. Praktyki studenckie odbył w Bydgoszczy (jeden miesiąc) i w Szczecinie (dwa miesiące). Po ukończeniu studiów mgr inż. Michał Skrobacz dostał nakaz pracy do „Elektromontażu nr 1” w Krakowie, w którym na różnych stanowiskach przepracował prawie 30 lat, aż do 1986 r., w którym przeszedł na wcześniejszą emeryturę. „Elektromontaż nr 1” był w tym okresie prężnie działającym przedsiębiorstwem, realizującym prace elektromontażowe na wielu budowach zakładów przemysłowych, głównie na terenie Polski południowej oraz prace eksportowe. Mgr inż. Michał Skrobacz przez pewien czas pracował na budowie dużej Cementowni w mieście Derna w Libii, gdzie wykorzystywano dostawy z japońskiej firmy Mitsubishi Heavy Industries z Hiroszimy.

W uznaniu zaangażowania w działalność zawodową mgr inż. Michał Skrobacz został odznaczony Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi oraz Złotą Odznaką Zasłużony dla Budownictwa. Po przejściu na emeryturę mgr inż. Michał Skrobacz odbył wiele podróży po krajach Europy, Afryki, Azji i Ameryki Płn. Od 2005 r. po odnalezieniu łańcuckiego żyda Abrahama Segala, utrzymywał żywe kontakty z uratowanym w czasie wojny i jego rodziną, stąd często wyjeżdżał do Izraela.

Przez cały czas był mocno związany ze swoją rodziną Krzemienicą i ziemią łańcucką. W ostatnich latach mgr inż. Michał Skrobacz działał na rzecz dialogu polsko-żydowskiego. Jako przyjaciel Instytutu Pamięci Narodowej wspierał budowę Muzeum Polaków Ratujących Żydów im. Rodziny Ulmanów w Markowej, w którym znajdują się dokumenty dotyczące rodziny Michała Skrobacza i jego samego. Przez cały czas mgr inż. M. Skrobacz czuł się związany z macierzystą Uczelnią i utrzymywał kontakty z kolegami ze studiów mieszkającymi głównie na Wybrzeżu, z których część pozostała na Uczelni, jako pracownicy naukowo-dydaktyczni.

Michał Skrobacz był przez szereg lat aktywnym członkiem Krakowskiego Klubu Dyskusyjnego AMICUS. Kol. mgr inż. Michał Skrobacz był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił 27.07.1964 r. (nr leg. 5402). Należał do Koła SEP nr 6 przy przedsiębiorstwie Produkcji i Montażu Urządzeń Elektrycznych Budownictwa „ELEKTOMONTAŻ nr 1” w Krakowie, które od 1959 r. było członkiem zbiorowym Stowarzyszenia. Mgr inż. M. Skrobacz na przełomie lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych pełnił funkcję członka Zarządu Koła SEP nr 6, by następnie od połowy lat 70-tych ub. wieku kierować pracami Koła, jako prezes Zarządu Koła. Za aktywną działalność stowarzyszeniową mgr inż. Michał Skrobacz został w 1979 r. wyróżniony Srebrną Odznaką Honorową SEP.

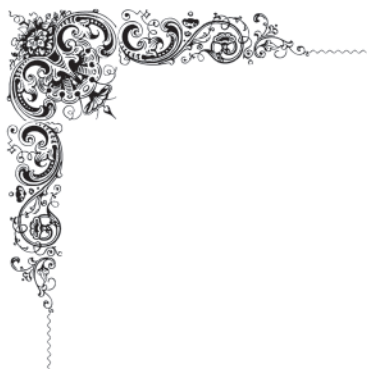
Mgr inż. Michał Skrobacz zmarł w Krakowie w wieku 89 lat 12 sierpnia 2018 r. Pochowany został na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie. Odszedł od nas wielki patriota, doświadczony inżynier elektryk i działacz stowarzyszeniowy. Takim pozostał w naszej pamięci.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Oprac. Michała Skrobacza: „Moje studenckie wspomnienia” – Wyd. Jub. 100-lecia WEiA Politechniki Gdańskiej
2. Biogram Michała Skrobacza opracowany przez Alinę Dąbek, Słownik Powiatu Łańcuckiego.
3. Materiały Instytutu Pamięi Narodowej.
4. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Stefan SKRZEKUT (1946 – 2014)

Stefan Skrzekut urodził się w dniu 6 maja 1946 r. w Tymbarku w rodzinie Heleny i Walentego Skrzekutów. Tam też uczęszczał do szkoły podstawowej, po ukończeniu której w 1960 r. rozpoczął naukę w Technikum Energetycznym w Krakowie. Po ukończeniu Technikum w 1965 r. rozpoczął staż zawodowy w Zakładzie Energetycznym Kraków-Teren a w 1967 r. podjął studia inżynierskie na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH, gdzie w listopadzie 1971 r. uzyskał tytuł inżyniera elektryka w zakresie elektrotechniki przemysłowej. Po ukończeniu studiów w 1971 r. został skierowany jako stypendysta ZEOPd do pracy w Zakładzie Energetycznym Kraków-Teren w Rejonie Energetycznym Limanowa. Dobre wyniki pracy i znajomość zagadnień pozwoliły, aby w 1972 r. awansował na stanowisko kierownika Oddziału Rozwoju i Dokumentacji w tymże Rejonie.

1 czerwca 1976 r. powierzono mu stanowisko kierownika Rejonu Energetycznego-Nowy Targ. Warto podkreślić, że był w tym czasie najmłodszym kierownikiem Rejonu Energetycznego w Zakładzie Energetycznym Kraków.

Dla podniesienia swoich kwalifikacji zawodowych inż. S. Skrzekut podjął studia uzupełniające na Wydziale Techniki Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie, gdzie w 1980 r. uzyskał tytuł magistra elektrotechniki.

Od 1 czerwca 1982 r. przez kolejnych 6 lat był oddelegowany do pracy w strukturach społecznych w Nowym Targu. Po okresie oddelegowania powrócił do Zakładu Energetycznego na stanowisko kierownika Rejonu Energetycznego Limanowa, które sprawował przez kolejne 9 lat.

Od 1 marca 1997 r. w wyniku wygranego konkursu powierzono mu stanowisko Dyrektora RD-Nowy Targ, gdzie pracował aż do przejścia na emeryturę, do 28 grudnia 2011 r., po 42 latach pracy zawodowej w Energetyce Krakowskiej.

Mgr inż. Stefan Skrzekut starał się nieustannie ponosić swoje kwalifikacje zawodowe. W 1985 r. ukończył na Akademii Ekonomicznej w Krakowie dwu-

semestralne Studium Podyplomowe w zakresie „Systemu ekonomiczny i metody zarządzania”. W 1996 r. ukończył dwusemestralne Studia Podyplomowe w zakresie „Zarządzania przedsiębiorstwem przesyłowym” na Wydziale Zarządzania AGH, a w 2002 r. dwusemestralne Studia Podyplomowe na Akademii Ekonomicznej w Krakowie w zakresie „Ekonomiki i Zarządzania Finansami”.

Nie sposób nie wspomnieć, że w czasie kierowania powierzonymi mu jednostkami organizacyjnymi był inspiratorem i brał udział w wielu zadaniach o priorytetowym znaczeniu dla rozwoju regionu Beskidu Wyspowego i Podhala, jak i całej Spółki. Niektóre z nich to:

- budowa stacji elektroenergetycznej 110/30/15 kV Krościenko,
 - budowa stacji 110/15 kV Białka Tatrzańska,
 - wdrożenie technologii prac pod napięciem
- oraz inne działania, które wpisały się do listy jego osiągnięć zawodowych.

Był dobrym i rozsądnym menadżerem, ale nade wszystko dbał o dobro i rozwój pracowników. Dla dobra energetyki poświęcił niemal całe życie zawodowe.

Warto również podkreślić jego zainteresowania; był bardzo dobrym brydżystą, uprawiał narciarstwo i turystykę górską, był również oddanym sympatykiem klubu hokejowego KS Podhale Nowy Targ.

Kol. Stefan Skrzekut był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1981 roku. W latach osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych był członkiem Zarządu Koła SEP przy RE Nowy Targ. W latach 2006-2014 pełnił też funkcję członka Komisji Kwalifikacyjnej nr 175 funkcjonującej przy Oddziale Krakowskim SEP. Uczestniczył aktywnie w życiu Oddziału Krakowskiego SEP m.in. poprzez udział w corocznych wycieczkach zagranicznych organizowanych przez O/Kr SEP.

Przez szereg kadencji był również członkiem Komisji Kwalifikacyjnej nr 638 funkcjonującej przy ENION S.A. Oddział w Krakowie.

Był wspaniałym przyjacielem i kolegą, przebywanie w jego towarzystwie i współpraca z nim były wielką przyjemnością.

Stefan Skrzekut zmarł w dniu 2 kwietnia 2014 r. po ciężkiej operacji kardiochirurgicznej. Wiadomość tę przyjęliśmy z ogromnym smutkiem i żalem. Pochowany został na Cmentarzu w Tymbarku żegnany przez rodzinę oraz liczne grono współpracowników i kolegów. Pozostał w naszej pamięci jako doświadczony i zasłużony elektroenergetyk oraz serdeczny i uczynny przyjaciel i kolega.

Andrzej Ziarkowski, Andrzej Żurek

Źródła:

1. Materiały archiwalne TD S.A. Oddział w Krakowie.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Jan SOKOŁOWSKI (1937 – 2017)

Jan Sokołowski urodził się 20 kwietnia 1937 r. w Warszawie, jako syn Kazimierza i Józefy. Ojciec Kazimierz Sokołowski był żołnierzem – kawalerzystą; zginął on na Suwalszczyźnie w pierwszych dniach II wojny światowej w walce z najeźdźcą. Matka zmuszona była opuścić stolicę i po krótkim ukrywaniu się w okolicach Krakowa, ostatecznie przeniosła się z dziećmi do Krakowa, gdzie Jan Sokołowski uczęszczał do Szkoły Podstawowej i następnie do Technikum Elektrycznego, po ukończeniu którego uzyskał tytuł technika elektryka.

Po ukończeniu Technikum w 1953 r. rozpoczął pracę w Zakładzie Energetycznym Kraków-Miasto, gdzie przepracował na różnych stanowiskach aż do 1975 r. Zajmował kolejno stanowiska elektromontera, Kierownika Placówki, Kierownika Rozdzielni i Kierownika Dyspozycji Ruchu. Na lata te przypada dynamiczny przyrost liczby odbiorców i rozbudowa elektroenergetycznej sieci rozdzielczej, co stanowiło duże wyzwanie dla kadry technicznej Zakładu Energetycznego. W międzyczasie jako pracownik energetyki w 1966 r. podjął studia na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH, które zakończył w 1970 r. uzyskując tytuł inżyniera elektryka o specjalności elektroenergetyka. Po ukończeniu studiów inż. Jan Sokołowski awansował na odpowiedzialne stanowisko Kierownika Wydziału Ruchu, na którym pracował do 1975 r.

Po zdobyciu doświadczenia praktycznego w energetyce zawodowej, inż. Jan Sokołowski podjął pracę w Miejskim Przedsiębiorstwie Komunikacyjnym w Krakowie, gdzie do roku 1995 był zatrudniony na stanowisku Kierownika Wydziału Sieci i Podstacji. W czasie dwudziestu lat pracy w MPK w istotny sposób przyczynił się do rozwoju sieci trakcyjnej w Krakowie. Był autorem szeregu wniosków racjonalizatorskich wdrożonych do praktyki. W 1995 r. inż. Jan Sokołowski przeszedł do pracy w Krakowskim Przedsiębiorstwie Remontów Torowisk „TRACHEN”, gdzie aż do przejścia na emeryturę w 1998 r. pełnił funkcję Kierownika Pracowni Technicznej. Za długoletnią pełną zaangażowa-

nia pracę zawodową inż. Jan Sokołowski został wyróżniony w 1990 r. Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Jan Sokołowski był aktywnym długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich do którego wstąpił w 1976 r. Był założycielem i pierwszym prezesem Koła SEP przy MPK Kraków w latach 1976-1984. Od 1978 r. przez szereg kadencji pełnił funkcję członka Oddziałowej Komisji Rewizyjnej, w latach 1994-2014 pełnił funkcję zastępcy przewodniczącego Oddziałowej Komisji Rewizyjnej Oddziału Krakowskiego SEP. W latach 1998-2014 pełnił funkcję członka Komisji Kwalifikacyjnej nr 127 działającej przy O/Kr SEP.

Za długoletnią aktywność stowarzyszeniową w ramach SEP inż. Jan Sokołowski był wyróżniony: Srebrną (1979 r.) i Złotą (1994 r.) Odznaką Honorową SEP, Srebrną (1986 r.) i Złotą (1995 r.) Odznaką Honorową NOT, Medalem Pamiątkowym im. Stanisława Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP” (1993 r.), Medalem Pamiątkowym im. M. Pożaryskiego (1996 r.), Medalem Pamiątkowym im. K. Szpotańskiego (2005 r.) i Medalem Pamiątkowym im. R. Podolskiego (2010 r.). W roku 2009 na wniosek Zarządu Oddziału Krakowskiego SEP inż. Jan Sokołowski został wyróżniony jedną z najwyższych w Stowarzyszeniu Godnością „Zasłużonego Seniora SEP”.

W kwietniu 2008 r. w trakcie pobytu w Warszawie inż. Jan Sokołowski w nieznanym okolicznościach został pobity, co znacznie ograniczyło jego sprawność, możliwość poruszania się i kontaktu z otoczeniem. Jednak nadal starał się utrzymywać kontakt z Kolegami z Komisji Kwalifikacyjnej oraz z Oddziałowej Komisji Rewizyjnej.

Jan Sokołowski zmarł w Krakowie 6 lutego 2017 r. w wieku 79 lat. Pochowany został w dniu 13 lutego 2017 r. na Cmentarzu Rakowickim żegnany przez rodzinę i okoliczne grono kolegów i przyjaciół. Pozostawił żonę Jolantę oraz córkę Joannę z mężem i czterema wnukami.

Pozostał w naszej pamięci jako niezwykle aktywny działacz Oddziału Krakowskiego SEP oraz serdeczny i uczynny kolega i przyjaciel.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Tadeusz STASICKI (1931 – 2011)

Tadeusz Stasicki urodził się 10 lipca 1931 r. w Krakowie w rodzinie Bronisława Stasickiego z zawodu inżyniera górniczego oraz Ireny z domu Lachowicz, która była magistrem farmacji.

W latach 1946-1948 uczęszczał do Liceum Ogólnokształcącego w Bytomiu, gdzie uzyskał małą maturę, a następnie do Liceum Elektrotechnicznego przy Śląskich Technicznych Zakładach Naukowych w Katowicach, gdzie w 1951 r. uzyskał świadectwo maturalne.

W latach 1951-1954 był zatrudniony w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Krakowie na stanowisku zastępcy zawiadowcy Odcinka Elektroenergetycznego. W latach 1954-1955 pracował jako inspektor w dziale Głównego Energetyka Zakładu Materiałów Ogniotrwałych Huty im. Lenina, a następnie od 1955 r. do przejścia na emeryturę w 2000 r. związany był zawodowo z PKP Biurem Projektów Kolejowych w Krakowie, gdzie pracował kolejno na stanowiskach projektanta, starszego projektanta i kierownika zespołu. Przez 12 lat pełnił funkcję kierownika Pracowni Elektrotechnicznej.

Równoległe z pracą zawodową w Biurze Projektów Kolejowych podjął studia na Wydziale Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa Akademii Górniczo – Hutniczej, gdzie w 1956 r. uzyskał dyplom inżyniera elektryka w zakresie Elektrotechniki przemysłowej a w 1966 r. dyplom magistra inżyniera elektryka w zakresie automatyki przemysłowej.

W roku 1972 ukończył studia podyplomowe na AGH w zakresie automatyki mechanicznej.

Od 1963 r. mgr inż. T. Stasicki posiadał uprawnienia budowlane w specjalności instalacji i urządzeń elektrycznych do sporządzania projektów i kierowania robotami budowlanymi w zakresie wszelkiego rodzaju instalacji i urządzeń elektrycznych wchodzących do zakresu budownictwa powszechnego.

W Jego niezwykle bogatym dorobku zawodowym znajdują się między innymi:

- Projekty zabudowy i konstrukcje układów automatyzacji hamulców torowych w Polsce i na Węgrzech,
- Kierowanie projektami i kontraktami na projektowanie dla MAV (Węgry),
- Projekty oświetlenia stacji rozrządowych,
- Opracowanie systemów zasilania SN dużych stacji rozrządowych,
- Projekty urządzeń rozdzielczych SN i transformatorowo-rozdzielczych,
- Projekty linii kablowych SN (między innymi zasilanie kolejki linowej na Kasprowy Wierch),
- Opracowanie kotłowni elektryczno-hydrauliczno-akumulacyjnej na Myślenickich Turniach,
- Opracowanie automatyzacji procesu zgrzewalni szyn w Skarżysku Kamiennym,
- Projekty instalacji siły, światła, napędów elektrycznych i automatyki w obiektach przemysłowych,
- Projekty instalacji elektrycznych na stacjach i przystankach kolejowych,
- Projekty i rozwiązania konstrukcyjne urządzeń do ogrzewania zwrotnic kolejowych,
- Projekty instalacji elektrycznych w obiektach budownictwa powszechnego jak biurowce, budynki stacyjne, hotelowe, przychodnie lekarskie, budynki mieszkalne itp.

Mgr inż. Tadeusz Stasicki był też niezwykle aktywnym wynalazcą i racjonalizatorem. W Jego bogatym dorobku znajdują się patenty zarejestrowane na:

- Urządzenie do napędu hydraulicznego hamulców torowych, współtwórca, (1965),
- Układ otwarty zdalnego sterowania nadążnego ze wzmocnieniem i krótkim czasem odwzorowania zwłaszcza do sterowania szczękowymi hamulcami torowymi za górkach rozrządowych, główny twórca, (1967),
- Sposób kontroli ruchu pojazdów w warunkach złej widoczności zwłaszcza wagonów na kolejowych górkach rozrządowych, główny twórca, (1968),
- Układ zamknięty zdalnej nadążnej regulacji położenia elementu wykonawczego ze wzmocnieniem, główny twórca, (1969),
- Układ do automatycznego rozruchu silnika indukcyjnego pierścieniowego prądu zmiennego w funkcji czasu, współtwórca, (1970),
- Urządzenie do wymiany wózków w kolejowych wagonach osobowych z ludźmi w komunikacji międzynarodowej, współtwórca, (1971),
- Układ elektroniczny wagi do ważenia wagonów w ruchu zwłaszcza dla automatyzacji hamulców torowych na górkach rozrządowych, główny twórca, (1971),

- Układ elektroniczny do sterowania sygnalizatorem prędkości pojazdów w szczególności dla myjni taboru kolejowego, współtwórca, (1972),
- Elektryczny układ bezstykowy sygnalizacji optycznej i akustycznej awarii odbiorników przyłączonych do obwodów trójfazowych, współtwórca, (1972),
- Układ cyfrowego miernika prędkości, zwłaszcza dla mechanizacji i automatyzacji procesów rozrządzenia lub mycia taboru kolejowego, główny twórca, (1972),
- Elektroniczny układ do pomiaru jednostkowych oporów ruchu wagonów, zwłaszcza do automatyzacji hamulców torowych na górkach rozrządowych, główny twórca, (1972),
- Elektroniczny układ do kontroli zajęcia odcinka toru, główny twórca, (1972),
- Hydrauliczny układ napędowy, zwłaszcza do hamulców torowych, współtwórca (1970),
- Układ do kontroli ilości wolnych odcinków toru kolejowego, współtwórca, (1973),
- Elektroniczny układ sygnalizacji ruchowej, zwłaszcza w urządzeniach do ogrzewania zwrotnic kolejowych, główny twórca, (1973),
- Układ do sygnalizacji uszkodzeń w urządzeniach elektrycznego ogrzewania zwrotnic kolejowych, samodzielny twórca, (1973),
- Latarnia do oświetlania urządzeń w warunkach złej widoczności, główny twórca, (1975),
- Zawór przelewowy sterowany elektromagnetycznie, współtwórca, (1977),
- Układ sterujący dla myjni taboru kolejowego, współtwórca, (1978),
- Układ napędu i regulacji hamulców torowych, główny twórca, (1977),
- Układ elektryczny do automatycznej regulacji stałej czasowej hydromechanicznych hamulców torowych, samodzielny twórca, (1980),
- Elektroniczny układ sterowania podnośników pionowych, podnoszących równomiernie dowolny przedmiot, zwłaszcza pudło wagonowe, współtwórca, (1984).

W dorobku mgr inż. T. Stasickiego można znaleźć wiele publikacji technicznych, w tym:

- Studium nad sposobem oświetlenia przeciwmgielnego odcinków energetycznych górów rozrządowych, *BPKol*, 1967,
- Studium nad technologią układów hydraulicznych urządzeń do regulacji ciśnienia oraz sterowaniem w napędach hydraulicznych hamulców torowych. Propozycja nowego układu zdalnej regulacji ciśnienia oraz metoda obliczeń, *BPKol*, 1969,
- Pomocnicze materiały do projektowania. Symbole graficzne w schematach automatyki napędu elektrycznego, *BPKol*, 1970,

- Album rysunków powtarzalnych do projektowania elektrycznego ogrzewania zwrotnic kolejowych: tom W – Wstęp; tom P – Projektowanie, tom K – Konstrukcja, to M – Montaż urządzeń, *BPKol*, 1972,
- Oświetlenie górnek rozrządowych wyposażonych w hamulce torowe, *Przeгляд Elektrotechniczny Kolejowy*, 12 (1972),
- Oświetlenie stacji rozrządowych, *Trakcja i wagony*, 3 (1979),
- Systemy sterowania i sygnalizacji elektrycznego ogrzewania zwrotnic, *Drogi Kolejowe*, 9 (1980).

Mgr inż. Tadeusz Stasicki był aktywnym, długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1955 roku. W latach 60-tych pełnił funkcję członka Zarządu Koła SEP nr 15 przy Biurze Projektów Kolejowych w Krakowie, a następnie przez cztery kolejne czteroletnie kadencje, aż do 1988 r. prezesa Zarządu tego Koła. W latach 1981-83 mgr inż. T. Stasicki pełnił funkcję zastępcy członka Oddziałowej Komisji Rewizyjnej, następnie w latach 1984-86 członka Oddziałowego Sądu Koleżeńskiego i następnie sekretarza Oddziałowego Sądu Koleżeńskiego w latach 1987-1990. W latach 1976-2011 był aktywnym członkiem Oddziałowego Kolegium Sekcji Instalacji i Urządzeń Elektrycznych. Był współorganizatorem ogólnopolskich konferencji poświęconych problematyce projektowania, montażu i eksploatacji instalacji i urządzeń elektrycznych w strefach zagrożonych wybuchem i konferencji oświetleniowych.

Był niezwykle zaangażowany w organizację imprez naukowo – technicznych oraz spotkań koleżeńskich Sekcji Instalacji i Urządzeń Elektrycznych. Przez ponad 20 lat z poświęceniem zajmował się coroczną organizacją seminariów wyjazdowych Sekcji połączonych z tradycyjną imprezą ogniskową, początkowo w Bukowinie, a później w Zawoi.

Od 1983 r. był rzeczoznawcą SEP w zakresie instalacji i urządzeń elektrycznych. W latach 80-tych był też przez kilka lat członkiem Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji.

Za długoletnie zaangażowanie w działalność stowarzyszeniową w ramach SEP kol. T. Stasicki został wyróżniony Srebrną (1981 r.) i Złotą (1986 r.) Odznaką Honorową SEP, Srebrną (1975 r.) i Złotą (1994 r.) Odznaką Honorową NOT, Medalem Pamiątkowym im. prof. R. Podoskiego (1990 r.), Godnością Zasłużonego Seniora SEP (1999 r.), Medalem Pamiątkowym im. prof. Janusza Groszkowskiego (2007 r.) oraz Medalem im. prof. K. Szpotańskiego (2010 r.).

Mgr inż. T. Stasicki był też wyróżniony Srebrną (1975 r.) i Złotą (1980 r.) Odznaką Racjonalizatora Produkcji, Srebrną (1976 r.) i Złotą (1987 r.) Odznaką „Przodujący Kolejarz” oraz Srebrną Odznaką „Za pracę społeczną dla Miasta Krakowa” (1979 r.) oraz Srebrną Odznaką „Za Zasługi dla Ziemi Krakowskiej” (1984 r.).

W 2002 r. uzyskał Medal 50-lecia Wydziału EAIiE AGH. Przez długi czas walczył z chorobą, ale starał się być czynnym do końca. Zmarł w Krakowie w wieku 80 lat po długiej i ciężkiej chorobie 16 lipca 2011 r.

Pozostawił żonę Zofię profesora chemii Uniwersytetu Jagiellońskiego, córkę Iwonę z zięciem Andrzejem oraz dwoje wnuków.

Pochowany został żegnany przez rodzinę oraz licznie przybyłych współpracowników i kolegów w grobowcu rodzinnym na Cmentarzu Rakowickim.

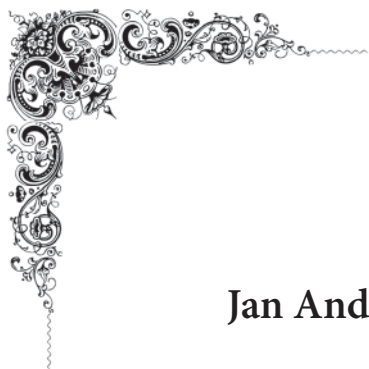
Był wybitnym projektantem – elektrykiem o niezwykle bogatym dorobku i osiągnięciach, zasłużonym w działalności stowarzyszeniowej. Pozostał w naszej pamięci jako serdeczny przyjaciel i kolega.

Jan Strzałka, Andrzej Wybrański

Źródła:

1. Materiały archiwalne Oddziału Krakowskiego SEP.
2. Materiały z archiwum rodzinnego.

Jan Andrzej STROJNY (1933 – 2017)

Doc. dr inż. Jan Andrzej Strojny urodził się 21 czerwca 1933 r. we Lwowie. Jego rodzice to Tadeusz Strojny i Mieczysława Kamila z domu Mildner. Ojciec był nauczycielem fizyki (przed wojną we Lwowie, a po wojnie w Krakowie, m.in. w I Liceum Ogólnokształcącym im. Nowodworskiego), a matka nauczycielką szkoły podstawowej, a następnie poświęciła się prowadzeniu domu.

Po ukończeniu szkoły podstawowej i liceum ogólnokształcącego kol. Jan Andrzej Strojny rozpoczął studia wyższe w 1951 roku na Politechnice Wrocławskiej, ukończył w roku 1956 na Wydziale Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa Akademii Górniczo Hutniczej w Krakowie. W roku 1956 rozpoczął pracę w AGH w Katedrze Urządzeń Sieci Elektrycznych pod kierunkiem profesora Stanisława Bładowskiego. W roku 1965 uzyskał tytuł doktora nauk technicznych, w roku 1971 został mianowany docentem.

W latach 1972-1989 był kierownikiem Zakładu Technologii Urządzeń Elektroenergetycznych. W kadencji 1975-1978 był prodziekanem Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH. W latach 1978-1982 był zastępcą dyrektora, a w latach 1982-84 dyrektorem Instytutu Elektroenergetyki AGH. Był promotorem czterech prac doktorskich oraz recenzentem kilkunastu.

Jest autorem wielu prac naukowych i publikacji z zakresu elektroenergetyki, głównie w dziedzinie kondensatorów kompensacji mocy biernej i elektryczności statycznej opublikowanych w kraju i za granicą. Jest autorem lub współautorem wielu książek i szeregu skryptów uczelnianych w kraju i za granicą. Do najbardziej znanych wydawnictw książkowych doc. Jana Strojnego należy zaliczyć opracowania wydane przez WNT „Montaż i eksploatacja kondensatorów elektrycznych” (1968 r.) i „Kondensatory w sieci zakładu przemysłowego”(1976 r.).

Doc. Jan. A. Strojny jest też współautorem dwóch rozdziałów Poradnika Inżyniera Elektryka wydanej przez WNT oraz inicjatorem wydania, redak-

torem naczelnym i autorem dwóch rozdziałów Vademecum Elektryka wydanego w 2003 r. przez COSiW SEP. W latach siedemdziesiątych prowadził wykłady na Politechnice Telewizyjnej. Pracował jako konsultant i doradca Biura Projektów Biprostal (1972-80) i Kombinatoru Huta im. Lenina (1980-1984). W latach 1976-1989 był organizatorem i kierownikiem Studium podyplomowego AGH z zakresu Sieci i Urządzeń Elektroenergetycznych. Jest wychowawcą i nauczycielem bardzo licznej rzeszy inżynierów elektryków nie tylko w AGH w Krakowie, gdzie był promotorem ponad 250 prac dyplomowych, lecz również w WSI w Rzeszowie, na WSI w Kielcach a także za granicą.

Doc. Jan A. Strojny był kierownikiem zespołów, które realizowały szereg prac badawczych na zlecenie przemysłu. Za osiągnięcia w zakresie działalności naukowej i badawczej był wielokrotnie wyróżniany nagrodami Rektora AGH. Za długoletnią zaangażowaną działalność zawodową doc. Jan A. Strojny był odznaczony Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Wyróżniony też był Złotą Odznaką za zasługi dla AGH, Krzyżem za zasługi dla ZHP oraz tytułem Dyrektora Energetyki I stopnia.

W latach 1984-85 był Visiting Profesorem na University of Ife w Ile-Ife w Nigerii (obecnie Obafemi Awolowo University). W latach 1989-1993 był profesorem i kierownikiem Zakładu (Power Section) na University of Dar es Salaam w Tanzanii. W roku 1994 pracował w Jordanii jako inspektor nadzoru, a następnie zastępca kierownika budowy odlewni stali w Irbid. Po powrocie do kraju pracował ponownie w AGH na stanowisku docenta w Zakładzie Elektroenergetyki. W roku 1998 przeszedł na emeryturę, ale nie przerwał pracy na uczelni. Wykorzystując swoje doświadczenie w pracy w przemyśle wykładał i prowadził prace dyplomowe na specjalności Elektroenergetyka Studium Zaocznego oraz wykładał w języku angielskim na studiach indywidualnych. W latach 2000-2013 pracował na stanowisku profesora w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Tarnowie. Działał również w Centrum Promocji Jakości Energetycznej AGH i prowadził wykłady w trakcie Seminariów Jakości Energii Elektrycznej organizowanych w ramach Targów Elektro-Energy w Krakowie.

Kol. Jan A. Strojny od 1960 r. przebywał w związku małżeńskim z Marią Ludwiką z d. Ertel, z którą ma dwóch synów: Wojciecha (ur. 1964, lekarz) i Macieja (ur. 1967, architekt).

Doc. Jan A. Strojny należał do niezwykle aktywnych członków i działaczy Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1961 r. Początkowo w Oddziale Krakowskim SEP przewodniczył Komisji Odczytowej oraz pełnił funkcję przewodniczącego Oddziałowej Komisji Młodzieży i Studentów. Był inicjatorem utworzenia w 1964 r. Centralnej Komisji Młodzieży i Studentów przy ZG SEP.

Przez piętnaście lat, w latach 1969-1984, był prezesem Oddziału Krakowskiego Stowarzyszenia Elektryków Polskich. W tym okresie Oddział Krakowski osiągnął rekordową liczbę ponad 3500 członków indywidualnych i 100 kół zakładowych. W krakowskim Oddziale NOT kol. J. Strojny przewodniczył przez kilka kadencji Komitetowi N.T. do spraw Energetyki, a w latach 1985-89 pełnił funkcję wiceprezesa Oddziału Krakowskiego NOT. Uczestniczył czynnie w pracach związanych z organizacją IV, V i VI Kongresu Techników Polskich. Przez prawie 30 lat (do 2015 r.) był przewodniczącym Komitetu Okręgowego Olimpiady Wiedzy Technicznej w Krakowie. Kol. Jan Strojny był inicjatorem utworzenia i pierwszym przewodniczącym Polskiego Komitetu Elektrostatyki SEP w latach 1977-83.

Kol. Jan Strojny był przez szereg lat członkiem Zarządu Głównego SEP, a w latach 1981-84 członkiem prezydium ZG SEP. Pracował kolejno w Komisji Młodzieży i Studentów, Doskonalenia Zawodowego, Współpracy z Zagranicą, był członkiem Rady Programowej „Energetyki, Rady Nadzorczej COSiW (przewodniczącym) i pełnił szereg innych funkcji w Stowarzyszeniu m. in. organizacji Kongresów Techniki i Zjazdów SEP.

W latach 1997-2006 przewodniczył CK Współpracy z Zagranicą SEP. W latach 2005-2006 pełnił z ramienia SEP funkcję Prezydenta Europejskiej Konwencji Narodowych Stowarzyszeń Elektryków-EUREL. W kadencji 2010-2014 pełnił funkcję przewodniczącego Głównego Sądu Koleżeńkiego SEP. W latach 2004-2016 pełnił obowiązki z-cy redaktora naczelnego Wydawnictwa INPE odpowiedzialnego za przygotowanie i wydawanie Zeszytów monograficznych – Podręczników INPE dla elektryków, w podanym okresie do rąk zainteresowanych tym wydawnictwem trafiło 54 Zeszytów.

Za długoletnią niezwykle aktywną działalność stowarzyszeniową doc. Jan A. Strojny był wielokrotnie wyróżniany szeregiem odznaczeń stowarzyszeniowych resortowych oraz regionalnych.

Otrzymał m. in. Srebrną (1969 r.), Złotą (1975 r.) i Szafirową (2016 r.) Odznakę Honorową SEP, Srebrną (1969 r.) i Złotą (1972 r.) Odznakę Honorową NOT, Medal Pamiątkowy im. M. Pożaryskiego (1978 r.), Medal Pamiątkowy im. St. Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP”, Medal Pamiątkowy im. J. Groszkowskiego(1995), Medal Pamiątkowy im. J. Obrąpalskiego (2005 r.), Medal 90-lecia SEP (2009 r.).

W 2002 r. doc. J. Strojny otrzymał Godność Zasłużonego Seniora SEP, w 2006 r. XXXIV WZD SEP w Łodzi nadał Mu Godność Członka Honorowego SEP.

Kol. Jan A. Strojny był jednym z pierwszych laureatów Konkursu Wyróżniającego się nauczyciela, opiekuna i sojusznika młodzieży i długoletnim członkiem Kapituły tego Wyróżnienia. Na wniosek Oddziału Krakowskiego

SEP doc. Jan Strojny został też uhonorowany Złotymi Odznakami dla Miasta Krakowa, Ziemi Krakowskiej, Województwa Katowickiego i Województwa Nowosądeckiego, Złotą Odznaką Zasłużonego dla Energetyki oraz Odznaką HONORIS GRATIA nadaną w 2017 r. przez Prezydenta Miasta Krakowa.

W ostatnich dwóch latach pojawiły się problemy zdrowotne, co znacznie utrudniało aktywność, ale doc. Jan Strojny nadal był czynny uczestnicząc w spotkaniach organizowanych przez Oddział Krakowski SEP i przygotowując kolejne publikacje do druku. Stan jego zdrowia uległ drastycznemu pogorszeniu w końcu 2017 r. i na niewiele zdały się starania rodziny i działania lekarzy.

Doc. Jan Strojny zmarł w wigilię Świąt Bożego Narodzenia 24 grudnia 2017 r., pogrążając w ogromnym smutku żonę Marię, synów Wojciecha i Macieja z synowymi i czwórkę wnucząt, współpracowników z AGH oraz liczne grono przyjaciół ze Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Pochowany został 29 grudnia 2017 r. w grobowcu rodzinnym na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie, w asyście poczty sztandarowej SEP, rodziny i licznie zgromadzonych współpracowników, wychowanków i przyjaciół z Akademii Górniczo-Hutniczej oraz Oddziału Krakowskiego SEP i szeregu Oddziałów SEP z całej Polski. W imieniu Prezesa SEP słowa pożegnania nad trumną zmarłego przekazał wiceprezes Stowarzyszenia, który podkreślił dokonania w działalności stowarzyszeniowej na szczeblu centralnym.

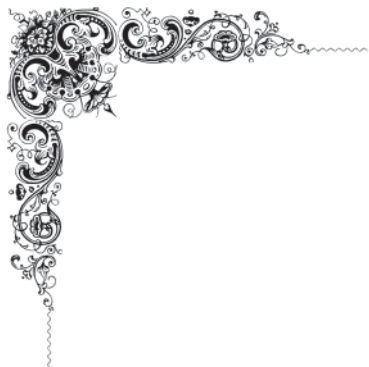
Pozostał w naszej Pamięci jako wybitny elektroenergetyk, wychowawca wielu pokoleń inżynierów, autor licznych wydawnictw książkowych i poradnikowych, niezmiernie zaangażowany działacz stowarzyszeniowy, którego z pewnością można określić mianem lidera SEP w skali ogólnopolskiej.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Jan Andrzej Strojny, Historia AGH.
2. J. Strzałka: Doc. dr inż. Jan Andrzej Strojny, Wiadomości Elektrotechniczne, nr 5, 2018, str. 60-61.
3. Materiały archiwalne O/Kr SEP.
4. Who is Who Wydziału EAIiE AGH, Kraków 2002 r.

Zdzisław TOCHOWICZ

(1935 – 2010)

Mgr inż. Zdzisław Tochowicz urodził się 26 stycznia 1935 r. w Słomnikach. Po ukończeniu szkoły podstawowej i średniej w 1955 r. podjął studia na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH, gdzie w 1960 r. uzyskał dyplom mgr inż. elektrotechniki.

Bezpośrednio po studiach od 1 czerwca 1960 r. mgr inż. Zdzisław Tochowicz rozpoczął pracę w Przedsiębiorstwie Robót Elektrycznych „Elektromontaż” przemianowanym później na Przedsiębiorstwo Produkcji i Montażu Urządzeń Elektrycznych Budownictwa „Elektromontaż” nr 1 w Krakowie, w którym przepracował aż do przejścia na emeryturę 30 czerwca 2000 r.

W „Elektromontażu” Kraków mgr inż. Zdzisław Tochowicz zajmował kolejno stanowiska: stażysty (lata 1960-1961), elektromontera (1961-1962), Inżyniera Rozruchu, Kierownika Zespołu Rozruchowego, Kierownika Grupy Regulacyjno-Rozruchowej (1962-1987), Z-cy Kierownika KGR 1 (1987-1995) oraz Kierownika Sekcji BHP i Ppoż (1996-2000).

Posiadał uprawnienia budowlane do kierowania robotami w zakresie instalacji i urządzeń elektroenergetycznych nadane w 1970 r. przez Wydział Budownictwa, Urbanistyki i Architektury Rady Narodowej Miasta Krakowa.

Jako członek lub kierownik Zespołu oraz Grupy Regulacyjno-Rozruchowej realizował prace związane z rozruchem na kilkudziesięciu przemysłowych obiektach budowlanych głównie w Polsce Południowej. Do bardziej znaczących zrealizowanych budów należy zaliczyć: Krośnieńskie Huty Szkła, Zakłady Azotowe w Tarnowie, Zakłady Chemiczne w Alwernii, Rafinerię Nafty w Jaśle, WSK Mielec, Walcownię Huty Zawiercie, Zakłady Metali Lekkich w Kętach i Hutę Katowice.

W latach 1982-1986 mgr inż. Z. Tochowicz pracował również w grupie rozruchowej w Cementowni Derna w Libii.

Za długoletnią działalność zawodową mgr inż. Zdzisław Tochowicz był wielokrotnie odznaczany, m. in.: Srebrnym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką

„Zasłużony dla Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych”, Odznaką „Zasłużony Pracownik Elektromontażu”, Odznaką „Budowniczy Huty Katowice” oraz Odznaką „Zasłużony w Rozwoju Województwa Katowickiego”.

Mgr inż. Zdzisław Tochowicz był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1987 r. Był zaangażowany w prace Koła SEP nr 6 przy Elektromontażu-Kraków. Przez kilka kadencji aż do 2005 r. był członkiem Komisji Kwalifikacyjnej nr 123 działającej przy Oddziale Krakowskim SEP.

Mgr inż. Zdzisław Tochowicz zmarł w Krakowie 30 maja 2010 r. w wieku 75 lat, pozostawiając pograżonych w smutku żonę i dwóch synów.

Pozostał w naszej pamięci jako doświadczony elektryk, specjalizujący się w pracach rozruchowych na obiektach przemysłowych o istotnym znaczeniu dla gospodarki a jednocześnie aktywny działacz stowarzyszeniowy.

Jolanta Piech, Jan Strzałka

Źródła:

1. Materiały archiwalne Elektromontażu-Kraków S.A.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Maciej Stanisław TONDOS (1945 – 2014)

Maciej Stanisław Tondos urodził się 24 lutego 1945 roku w Miechowie, w rodzinie Franciszka i Anieli z domu Górczyńskiej (rodzice jego posiadali jednohektarowe gospodarstwo rolne).

W latach 1951-1957 Maciej Tondos uczęszczał do Szkoły Podstawowej Nr 2 w Miechowie, a po jej ukończeniu dalszą naukę kontynuował w Liceum Ogólnokształcącym im. Tadeusza Kościuszki w Miechowie, gdzie zdał egzamin maturalny w roku 1962.

W tym samym roku, po zdaniu egzaminu wstępnego, rozpoczął studia na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej Akademii Górniczo-Hutniczej (AGH) w Krakowie. Studiował na specjalności Elektrotechnika Hutnicza, a studia ukończył w 1968 r. uzyskując dyplom magistra inżyniera elektryka na podstawie pracy „Nieziemniczość napędu przekształtnikowego” (jego promotorem był prof. Ryszard Koziół).

Zaraz po ukończeniu studiów odbył 3-miesięczną praktykę w koncernie elektrotechnicznym ASEA (obecnie ABB) w Vasteras w Szwecji, a po zakończeniu praktyki rozpoczął pracę w Katedrze Elektrotechniki Hutniczej AGH, początkowo jako asystent stażysta, później jako asystent i starszy asystent.

W okresie pracy w Katedrze Elektrotechniki Hutniczej zajmował się głównie badaniem, projektowaniem i wdrażaniem nowoczesnych przekształtnikowych napędów walcowniczych.

Za całokształt działalności naukowo-badawczej i wdrożeniowej dotyczącej tej tematyki w roku 1976 otrzymał Zespołową Nagrodę Państwową II stopnia, a w roku 1977 Nagrodę Ministra Przemysłu Maszynowego.

Ponadto również w roku 1977 obronił pracę doktorską pt. „Zagadnienia wrażliwości i dokładności napędu pozycyjnego sterowanego optymalnie”, której promotorem był prof. Jan Manitius. Wówczas też został zatrudniony na stanowisku adiunkta na AGH.

W roku 1984 dr inż. Tondos odbył trzymiesięczny staż w University of Missouri w USA, a w 1988 r. – miesięczny staż naukowy w Instytucie Energetycznym w Moskwie.

W grudniu 1991 r. po pomyślnym zakończeniu przewodu habilitacyjnego Rada Wydziału Elektrotechniki Automatyki i Elektroniki AGH w Krakowie, nadała mu stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych (temat rozprawy: „Odtwarzanie momentu obciążenia w napędach hutniczych”). Decyzja Rady Wydziału została zatwierdzona przez Centralną Komisję w dniu 25.05.1992 roku.

Dr hab. inż. Maciej Tondos uczestniczył w wielu konferencjach i seminariach naukowych zarówno w kraju jak i za granicą, wygłaszając tam 64 referaty. Był też członkiem 10 Komitetów Programowych konferencji zagranicznych, między innymi w Japonii w 1995 r., w 1996 r. w Budapeszcie, w 1998 r. w Seulu i także w 1998 r. w Pradze.

Z dniem 1 lipca roku 1998, Rektor AGH powołał go na stanowisko profesora nadzwyczajnego AGH, a z dniem 1 listopada 1999 r., powierzył mu funkcję kierownika Katedry Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych, którą pełnił do roku 2011.

W dniu 1 lutego 1999 r. został członkiem Komisji Elektrotechniki, Automatyki i Informatyki Krakowskiego Oddziału Polskiej Akademii Nauk.

Ponadto w roku 1999 został członkiem sekcji T10A Komitetu Badań Naukowych, a w latach 1999-2002 był też członkiem Rektorskiej Komisji ds. Badań Naukowych na AGH, a w latach 2002-2005 był przewodniczącym Zespołu III teŹże Komisji. Dr hab. inż. Maciej Tondos był też promotorem Trzech zakończonych przewodów doktorskich, a ponadto był też recenzentem dwóch rozpraw habilitacyjnych i trzech rozpraw doktorskich.

Dr hab. inż. Maciej Tondos był też czynnym działaczem w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich (SEP). Z dniem 30 czerwca 1972 r. został członkiem tegoż Stowarzyszenia i wówczas przyjęto go do Koła Nr 16 Krakowskiego Oddziału SEP. Prowadził działalność nie tylko na szczeblu Oddziału, ale również na szczeblu ogólnopolskim. W latach 1987-1989 był członkiem Prezydium Komitetu Energoelektroniki przy Zarządzie Głównym SEP, a od roku 1989 przez dwie kadencje pełnił funkcję wiceprzewodniczącego tegoż Komitetu Energoelektroniki. Za swoją działalność w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich dr hab. inż. Maciej Tondos w roku 1997 został odznaczony Srebrną Odznaką Honorową SEP.

W roku 2011 dr hab. inż. Maciej Tondos przeszedł na emeryturę, ale nadal prowadził działalność naukową, jak również zajęcia dydaktyczne na AGH.

Zmarł w Krakowie 3 marca 2014 r. po długiej chorobie i został pochowany na cmentarzu parafialnym w Raciborowicach.

Od roku 1974 był żonaty z Joanną Marią Leśniak (absolwentką Wydz. Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH), lecz ich małżeństwo było bezdzietne.

Dr hab. inż. Maciej Tondos prof. AGH był nagodzony nie tylko wieloma odznaczeniami i nagrodami resortowymi, ale także posiadał odznaczenia państwowe, w tym Srebrny (1976) i Złoty Krzyż Zasługi (2002).

Zbigniew Porada

Źródła:

1. Who is Who Wydziału EAIiE AGH, Kraków 2002 r.
2. Archiwum AGH.
3. Archiwum O/Kr SEP.

Józef TWARDOSZ (1930 – 2017)

Inż. Józef Twardosz urodził się 15 listopada 1930 r. w Krakowie, gdzie spędził swoje młode lata aż do wybuchu II-giej wojny światowej. W czasie okupacji niemieckiej był cały czas w otoczeniu i atmosferze panującej w Dzielnicy Kazimierz, jako że tam właśnie znajdowało się mieszkanie P.P. Twardoszków.

Warunki te miały niewątpliwie wpływ na późniejszy charakter Józefa Twardosza, który cechował się m.in. życzliwym stosunkiem do każdego człowieka, pogodnym nastrojem, pracowitością i uczciwością w postępowaniu.

Ustabilizowanie się Jego warunków życiowych nastąpiło dopiero w latach powojennych, po powrocie z Ziemi Odzyskanych do Krakowa. Tutaj znalazł się w klimacie swojego zainteresowania tj. w Energetyce, z którą związał się na całe swoje życie.

W 1955 r. został zatrudniony w Zakładzie Energetycznym Kraków jako elektromonter nastawni i rozdzielni w Luboczy, a następnie jako dyżurny w Rejonowej Dyspozycji Ruchu w Nowej Hucie. Pracę w Zakładzie łączył z nauką, najpierw w Technikum Energetycznym przy ul. Loretańskiej w Krakowie, a po jego ukończeniu podjął studia na AGH, gdzie w 1966 r. otrzymał dyplom inżyniera elektryka.

W Zakładzie Energetycznym powołany został na stanowisko zastępcy kierownika ds. technicznych kolejno w Rejonie Energetycznym Nowa Huta i w Rejonie Wysokich Napięć. W 1985 r. ukończył Studium Podyplomowe AGH o specjalności sieci i urządzenia elektroenergetyczne. Kolejnym stanowiskiem w karierze zawodowej to Kierownik Rejonu Energetycznego w Nowej Hucie, a następnie Dyrektor tego Rejonu. Do osiągnięć zawodowych Józefa Twardosza należy zaliczyć m.in.:

- organizację pierwszej Rejonowej Dyspozycji Ruchu,
- wzorowo wykonaną i przeizolowaną linię 110kV Rożnów – Biegonice
- nadzór nad budową i uruchomienie stacji 220/110 kV „Wanda”

- wybudowanie GPZ wraz z pętlą kablową 15kV i stacjami trafo na terenie miasta Niepołomice,
- zorganizowanie i uruchomienie Posterunku Energetycznego w Kłaju,
- zorganizowanie na wzór francuski, uruchomienie i komputeryzacja „Sali Obsługi Klientów” w Zakładzie Energetycznym Kraków.

Inż. J. Twardosz związał z Energetyką swoje życie zawodowe i swoje ambicje w tym zakresie i godnie służył jej sprawom. Od 1966 r. był czynnym członkiem SEP w Zakładzie Energetycznym Kraków, a jako emeryt przez pewien czas pełnił funkcję sekretarza Koła Seniorów SEP nr 7. W dowód uznania Jego zasług w pracy zawodowej i społecznej został uhonorowany licznymi odznaczeniami państwowymi, resortowymi, regionalnymi, stowarzyszeniowymi m.in.: Srebrną Odznaką Honorową SEP (2002), Złotą Odznaką Honorową SEP (2007), Medalem im. A. Hoffmanna (2010), dyplomami, nagrodami m.in. Brązowym Krzyżem Zasługi(1980), Złotym Krzyżem Zasługi(1990), Złotą Odznaką Zasłużony dla Energetyki(1978), Odznaką Budowniczy Nowej Huty, Zasłużony dla Ziemi Krakowskiej (1982)i inne.

Zmarł 19 września 2017 r. Urna z Jego prochami została złożona w rodzinnym grobowcu na Cmentarzu Komunalnym w Grębałowie odprowadzana przez liczną rzeszę dawnych i obecnych pracowników Zakładu Energetycznego, koleżanek i kolegów z SEP-u oraz krewnych i znajomych.

Władysław Baracz

Źródła:

1. Archiwum O/Kr SEP.
2. Archiwum TAURON Dystrybucja S.A.

Maksymilian TWORZYDŁO

(1921 – 1987)

Maksymilian Tworzydło urodził się 24 grudnia 1921 r. w Nowym Wiśniczu (ziemia bocheńska). Uczęszczał do szkół średnich w Nowym Brzesku i Bochni. Maturę zdał w 1945 r. w Liceum Ogólnokształcącym im. H. Sienkiewicza w Krakowie.

Po studiach w latach 1945-1949 na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach, uzyskał dyplom mgr inż. elektryka w specjalności sieci elektroenergetyczne.

W maju 1950 r. podjął pierwszą (po dyplomie) pracę w BsiPE” Energo-projekt” w Krakowie i tu pracował do końca życia.

W biurze przeszedł kolejne szczeble hierarchii służbowej od projektowania do kierownika zespołu. W latach 1950-1962 pracował bezpośrednio w produkcji (w Dziale Stacyjnym) a następnie, ze względu na stan zdrowia (zagrożenie oczu), przeszedł do pracy w Zakładowym Ośrodku Informacji Technicznej i Ekonomicznej (ZOITE). Pracował na stanowisku inżyniera do spraw łączności z przemysłem i starszego specjalisty w tym zakresie.

Na stanowiskach tych okazał się nieoceniony, pełniąc przez przeszło 25 lat bardzo odpowiedzialną i niewdzięczną, a pozornie niewidoczną rolę znakomitego łącznika dużego biura projektów z ponad 100 zakładami przemysłowymi, produkującymi aparaty i urządzenia stanowiące elementy składowe i wyposażenie energetycznych obiektów sieciowych projektowanych przez biuro.

Dzięki swojej aktywności, mgr inż. Maksymilian Tworzydło potrafił przez całe lata zapewniać bezcenne nieraz informacje, często takie, których brakowało lub ukazywały się z dużym opóźnieniem w katalogach firmowych, kartach katalogowych, ofertach i cennikach.

Domeną działalności mgr inż. Maksymiliana Tworzydło było również opracowywanie i wydawanie materiałów informacyjnych, dobrze znanych energetykom sieciowcom takich jak : „Informacje z przemysłu”, „Informator

sieciowy”, wykazy opracowań typizacyjnych (przy współpracy z Zespołową Pracownią Studiów Postępu Technicznego i Typizacji) oraz „Instrukcje Projektowe”.

Skromnym wyrazem oceny działalności mgr inż. Maksymiliana Tworzydło w biurze było między innymi przyznanie Mu odznaczeń: Srebrnego Krzyża Zasługi (1972 r.) i Srebrnej Odznaki „Zasłużony dla Energetyki” (1979 r.).

W swojej działalności i codziennej pracy mgr inż. Maksymilian Tworzydło pozostawał zawsze niezmiernie pracowity, sumienny, skromny i cichy. Jednocześnie uprzejmy, życzliwy i cierpliwy dla swoich niezliczonych klientów. Takim pozostał w naszej pamięci.

Piotr Molski

Źródła:

1. Biuletyn Techniczny „Sieci Elektroenergetyczne” nr 1, 1987.

Andrzej WENDORFF (1909 – 2011)

Mgr inż. Andrzej Wendorff urodził się 1 grudnia 1909 r. w Szczucinie powiat Tarnów. Ukończył gimnazjum maturalne w Stanisławowie.

Po zdaniu egzaminu wstępnego w 1928 r. został przyjęty na Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej. Studia na Oddziale Elektromechanicznym ukończył w listopadzie 1933 r., uzyskując tytuł magistra inżyniera elektryka. Jednym z Jego wykładowców był prof. Stanisław Fryze.

W latach 1933-34 odbył roczny staż w Kopalni Ropy Naftowej „Jaszcze” k. Jedlicza a następnie pracował do roku 1936 w szkolnictwie zawodowym, najpierw w Państwowej Szkole Przemysłowej w Kołomyi (1934-35), a następnie w Państwowej Szkole Rzemiosła w Kamionce Strumiłowej (1935-36). Po długoletniej pracy w szkolnictwie mgr inż. A. Wendorff w maju 1935 r. został przyjęty do pracy w Elektrowni Miejskiej w Krakowie, przemianowanej później na Zakład Energetyczny, gdzie był zatrudniony aż do przejścia na emeryturę w 1975 r.

Pracę rozpoczął we Wzorcowni Liczników, gdzie wdrożył pomysł ruchomej przystawki dla stanowiska pomiarowego zwiększający dwukrotnie wydajność Wzorcowni. W okresie okupacji hitlerowskiej pracował w Oddziale Liczników a bezpośrednio po wojnie od 1945 r. w Oddziale Sieci.

Po wyzwoleniu Krakowa brał udział w usuwaniu uszkodzeń Elektrowni spowodowanych wysadzeniem mostu na Wiśle i uruchamianiu Elektrowni Miejskiej. Bardzo ważnym zadaniem, jakie powierzono mgr inż. A. Wendorffowi było kierowanie odbudową linii 60 kV, łączącej krakowską elektrownię z nieuszkodzoną elektrownią w Jaworznie. Sprawę usunięcia uszkodzeń na tej linii traktowane jako zadanie priorytetowe ze względu na potrzebę zniesienia ograniczeń w dostawie energii elektrycznej dla mieszkańców Krakowa. Po zrealizowaniu tego zadania mgr inż. A. Wendorff został zatrudniony w Oddziale Sieci Średnich Napięć, gdzie zajął się organizacją służb automatyki i zabezpie-

czeń oraz przekazywaniem do eksploatacji obwodów wtórnych i oceną projektów inwestycyjnych.

W 1950 r. mgr inż. A. Wendorff zaprojektował całość obwodów wtórnych generatora o mocy 4,2 MVA oraz sprawował nadzór nad realizacją projektu przez pracowników działu elektrycznego Zakładów Sodowych w Borku Fałęckim.

W tym samym roku mgr inż. A. Wendorff objął stanowisko kierownika Służby Przekątnikowej, które pełnił przez 20 lat, wykorzystując posiadane umiejętności i doświadczenie.

W 1953 r. otrzymał propozycję prowadzenia wykładów z automatyki zabezpieczeniowej na Studium Wieczorowym Wydziału Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa AGH w wymiarze trzech godzin tygodniowo. Opracował tematykę wykładów, z których powstał skrypt uczelniany pt. „Zabezpieczenia przekątnikowe” wydany w 1957 r. przez AGH. Był to skrypt nr 5 wydany przez wydawnictwo uczelniane, który był wykorzystywany również przez studentów studiów dziennych AGH. Skrypt stanowił również cenny materiał szkoleniowy dla pracowników służb automatyki i dyżurnych Zakładu Energetycznego.

W latach 50-tych mgr inż. A. Wendorff brał udział w realizacji zasilania placu budowy a następnie obiektów Huty im. Lenina.

W latach 1956-59 mgr inż. A. Wendorff pracował na pół etatu w Biurze Projektów „Energoprojekt” w Krakowie, gdzie pełnił funkcję doradcy i konsultanta przy projektowaniu obwodów wtórnych i automatyki zabezpieczeniowej. Z tego okresu pochodzi wykonany bez usterek i zrealizowany projekt centralnej nastawni dla Fabryki Papieru „Skalwin”, dla której mgr inż. A. Wendorff opracował dodatkowo instrukcję obsługi urządzeń sygnalizujących zakłócenia w pracy obwodów wtórnych i automatyki zabezpieczeniowej.

Jednym z najważniejszych osiągnięć zawodowych mgr inż. Andrzeja Wendorffa było współautorstwo koncepcji przełączenia krakowskiej sieci rozdzielczej z 5 kV na napięcie 15 kV a w szczególności zastosowanie oryginalnego układu sieci 15 kV, jako układu z izolowanym punktem gniazdowym, który w latach 60-tych był wyjątkiem, jeśli chodzi o krajowe sieci wielkomiejskie. Propozycja izolowanego układu sieci 15 kV, dla której dobrano nowoczesne zabezpieczenia ziemnozwarciowe została zaakceptowana i wdrożona. Wyniki eksperymentu mgr inż. A. Wendorff opublikował w kilku artykułach w krajowej prasie technicznej, głównie w Czasopiśmie „Energetyka”. Publikacje na temat oceny eksploatacji zabezpieczeń i automatyki sieci kablowej Miasta Krakowa autorstwa mgr inż. A. Wendorffa znalazły się również na łamach „Przeglądu Elektrotechnicznego” oraz Prac Naukowych Instytutu Energoelektryki Politechniki Wrocławskiej z serii „Automatyka zabezpieczeniowa”.

Mgr inż. A. Wendorff był nieustannie zainteresowany podnoszeniem swojej wiedzy i kwalifikacji. W tym też celu w latach 1967-69 ukończył 2-letnie studium w zakresie Socjologii i Psychologii. Pomimo, że w 1975 r. mgr inż. A. Wendorff formalnie przeszedł na emeryturę nadal interesował się problematyką doświadczeń eksploatacji sieci izolowanych i publikował artykuły z tego zakresu w latach 80-tych i 90-tych. Był praktycznie czynny niemal do końca swego długiego życia. Wystarczy wskazać, że ostatnią publikację na temat „Oceny celowości i zakresu modernizacji elektroenergetycznych sieci rozdzielczych średniego napięcia”, jaka ukazała się w „Energetyce” w nrze 7 z 2005 r. mgr inż. A. Wendorff opracował w wieku 96 lat!

Za zaangażowanie w działalności zawodowej w energetyce mgr inż. Andrzej Wendorff został wyróżniony Złotym Krzyżem Zasługi (1963 r.), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1975 r.) oraz Medalem 40-lecia Polski Ludowej. Wyróżniony też został Złotą Odznaką „Za pracę społeczną dla Miasta Krakowa” (1975 r.), tytułem „Zasłużonego Pracownika ZEK – Miasto” a za aktywną działalność racjonalizatorską Odznaką „Zasłużonego Racjonalizatora”.

Mgr inż. Andrzej Wendorff był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1945 r.

Za zaangażowanie w działalność stowarzyszeniową został wyróżniony: Srebrną (1985 r.) i Złotą (1992 r.) Odznaką Honorową SEP, Godnością Zasłużonego Seniora SEP (1999 r.) oraz Medalem 90-lecia SEP (2009 r.).

Mgr inż. Andrzej Wendorff zmarł w Krakowie 5 grudnia 2011 r. w wieku 102 lat! Pożegnany został przez rodzinę, współpracowników, wychowanków i kolegów z Koła Seniorów SEP na Cmentarzu Rakowickim. Pozostawił żonę Krystynę Marię z domu Górską-Bednarską, dwie córki Annę i Marię oraz czworo wnuków.

Pozostał w naszej pamięci jako wybitny elektroenergetyk, człowiek o dużej wiedzy teoretycznej i praktycznej, który wniósł istotny wkład w rozwój energetyki krakowskiej.

Czesław Kapołka, Jan Strzałka

Źródła:

1. Wspomnienia A. Wendorffa. Energetyka Krakowska 1905-2005, Kraków 2005, str. 165-167.
2. Cz. Kapołka, J. Strzałka: Andrzej Wendorff (1909-2011), Energetyka, maj 2012, str. 263-264.
3. Materiały archiwalne Oddziału Krakowskiego SEP.

Józefa WOJCIESZAK-POPRAWA
(1934 – 2014)

Józefa Wojcieszak urodziła się w dniu 24 czerwca 1934 r. w miejscowości Sypów w województwie kieleckim, jako drugie z czworga dzieci małżeństwa Stefanii i Antoniego Wojcieszak.

Po ukończeniu szkoły podstawowej i Technikum Łączności od 1953 r. związała się zawodowo z telekomunikacją krakowską, której poświęciła 43 lata aktywności.

Pracowała na różnych stanowiskach technicznych, w tym pełniąc różne funkcje kierownicze, zdobywając doświadczenie, jako wysokiej klasy specjalista w dziedzinie central i sieci telekomunikacyjnych.

Pracując zawodowo w drugiej połowie lat 60-tych podjęła studia wieczorowe na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH w Krakowie, gdzie w 1971 r. uzyskała tytuł inżyniera telekomunikacji.

Józefa Wojcieszak zawarła związek małżeński ze Stefanem Poprawą, również pracownikiem telekomunikacji.

Inż. J. Wojcieszak-Poprawa przez około 40 lat łączyła pracę zawodową w telekomunikacji z pracą nauczyciela elektrotechniki i elektroniki w Technikum Łączności w Krakowie.

W latach 80-tych po utworzeniu przez prof. dr hab. inż. Antoniego Pacha Kierunku Telekomunikacja na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH ze względu na brak bazy laboratoryjnej dla studentów, inż. Józefa Wojcieszak-Poprawa przez wiele lat prowadziła zajęcia praktyczne w zakresie teletransmisji i komutacji na czynnych urządzeniach telekomunikacyjnych ze studentami III i IV roku studiów.

Inż. Józefa Wojcieszak-Poprawa wdrażała do eksploatacji pierwsze centrale abonenckie w ruchu automatycznym w Urzędzie M. Krakowa i w Urzędzie Wojewódzkim oraz w wielu innych instytucjach na terenie Okręgu Krakowskiego, pełniąc funkcję inspektora nadzoru.

Zajmowała się uzgadnianiem projektów i nadzorowaniem budowy sieci teletechnicznych na terenie Krakowa i Okręgu Krakowskiego.

Była zaangażowana w obsłudze technicznej kolejnych wizyt Papieża Jana Pawła II w Krakowie, jako jedna z odpowiedzialnych za nagłośnienie miejsc spotkań z wiernymi. Jako doświadczony specjalista w dziedzinie central i sieci telekomunikacyjnych wniosła duży wkład w budowę i rozbudowę krakowskiego węzła telekomunikacyjnego.

Za zaangażowanie i wkład w rozwój telekomunikacji Krakowa i Okręgu Krakowskiego inż. Józefa Wojcieszak-Poprawa była wyróżniona Złotą Odznaką „Zasłużony Pracownik Łączności”, Medalem „35 lat w służbie Łączności”, Złotą Odznaką „Za pracę społeczną dla M. Krakowa i Złotym Krzyżem Zasługi.

Józefa Wojcieszak-Poprawa była aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpiła w 1972 r. W latach 1983-1989 pełniła funkcję członka Zarządu Koła SEP nr 20 przy Telekomunikacji Polskiej S.A. w Krakowie, a następnie w latach 1989-1997 funkcję Prezesa Zarządu tego Koła.

Przez szereg kadencji w latach 1974-1997 była aktywnym członkiem Oddziałowego Kolegium Sekcji Telekomunikacyjnej i współorganizatorem obchodów Dnia Telekomunikacji.

W latach 70 i 80-tych pełniła funkcję członka Komisji Egzaminacyjnej funkcjonującej przy TP S.A. W okresie od 1984 do 1990 pełniła funkcję członka i sekretarza Rady Nadzorczej ds. Komisji Egzaminacyjnych. W latach 1990-2010 przez kolejne pięć kadencji była wybierana na Członka Zarządu Oddziału Krakowskiego SEP, w którym przez cztery kadencje w latach 1994-2010 pełniła funkcję Sekretarza i członka Prezydium. W kadencji 1990-1994 jako członek Zarządu Oddziału pełniła funkcję przewodniczącej Komisji Historycznej.

W okresie tym jako delegat Oddziału Krakowskiego SEP pełniła funkcję członka Rady Krakowskiej FSNT NOT oraz członka Centralnej Komisji Organizacyjnej i Centralnej Komisji Kół działających przy Zarządzie Głównym. Reprezentowała Oddział Krakowski SEP na kolejnych Walnych Zjazdach Delegatów SEP, na których była zaangażowana w prace Komisji Zjazdowych.

W 1998 r. była jednym z organizatorów XXIX Walnego Zjazdu Delegatów SEP zorganizowanego przez O/Kr SEP w obiektach Centrum Kongresowego AWF-u w Krakowie oraz imprez towarzyszących Zjazdowi.

W ramach prac w Zarządzie Oddziału przez szereg lat kierowała Komisją ds. Odznaczeń i Wyróżnień, w ramach której przygotowywała wnioski o przyznanie wyróżnień stowarzyszeniowych dla aktywistów Oddziału Krakowskiego SEP.

Reprezentowała też O/Kr SEP w składach delegacji udających się do Egeru i Lwowa w ramach Umów o Współpracy O/Kr SEP z Oddziałem MEE w Egerze (Węgry) i z Oddziałem Lwowskim Stowarzyszenia Inżynierów Elektryków Ukrainy.

Po przejściu na emeryturę w 1996 r. na ponad 10 lat związała się jeszcze mocniej z Oddziałem, pełniąc na części etatu funkcję kierownika i organizatora pracy biura O/Kr SEP.

W tym okresie Oddział Krakowski SEP w 2007 r. uzyskał osobowość prawną oraz rozpoczął wdrażanie Systemu Zarządzania Jakością. W działania te istotny wkład wniosła Józefa Wojcieszak-Poprawa, jako Sekretarz Zarządu Oddziału SEP i pracownik biura O/Kr SEP. Należy również podkreślić wieloletnie zaangażowanie Józefy Wojcieszak-Poprawy w organizację imprez naukowo-technicznych oraz spotkań integracyjnych, w tym wycieczek zagranicznych organizowanych corocznie przez O/Kr SEP od końca lat 90-tych. Była również aktywna w ramach współpracy O/Kr SEP z Oddziałem Nowohuckim SEP oraz z Oddziałem Zagłębia Węglowego. Wniosła też istotny wkład w dokumentowanie historii O/Kr SEP, przygotowując materiały z życia Oddziału do Kroniki i na stronę internetową oraz opracowując biogramy zasłużonych aktywistów Oddziału.

Za długoletnią, niezwykle aktywną i pełną zaangażowania działalność stowarzyszeniową w ramach SEP i NOT inż. Józefa Wojcieszak -Poprawa była wielokrotnie wyróżniana i odznaczana. Na wniosek Zarządu O/Kr SEP była uhonorowana m.in.: Srebrnym Krzyżem Zasługi (1991 r.), Srebrną (1984 r.) i Złotą (1989 r.) Odznaką Honorową SEP, Srebrną (1992 r.) i Złotą (1996 r.) Odznaką Honorową NOT, Medalem Pamiątkowym im. St. Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP” (1992 r.), Medalem Pamiątkowym SEP im. prof. M. Pożaryskiego (1998 r.), Złotą Odznaką „Zasłużony dla Łączności” (2003 r.), Medalem Pamiątkowym SEP im. prof. J. Groszkowskiego (2005 r.) oraz Odznaką „Honoris Gritatia” (2009 r.) nadaną przez Prezydenta Miasta Krakowa.

Należy wskazać, że w 2007 r. Józefa Wojcieszak-Poprawa została uhonorowana przyznaniem Godności „Zasłużonego Seniora SEP”, jednej z najwyższych w Stowarzyszeniu.

Po 2010 r. kontakty inż. J. Wojcieszak-Poprawy z Oddziałem Krakowskim SEP były rzadsze, głównie ze względu na problemy zdrowotne jakich doświadczyła i częste pobytu w szpitalu.

Zmarła w wieku 79 lat po długiej i ciężkiej chorobie 1 stycznia 2014 r. Pochowana została na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie, żegnana przez rodzinę i liczne grono koleżanek i kolegów ze Stowarzyszenia, któremu poświęciła wiele lat swojego życia.

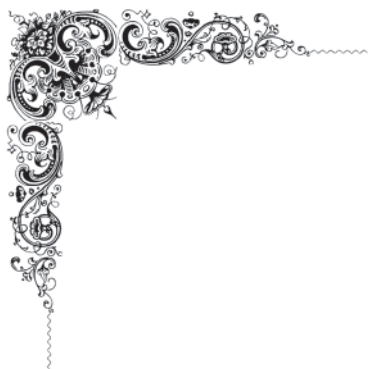
Pozostała w naszej pamięci jako wysokiej klasy specjalista w dziedzinie central i sieci telekomunikacyjnych zasłużona dla budowy krakowskiego węzła telekomunikacyjnego, niezwykle zaangażowana w działalność stowarzyszeniową, serdeczna i uczynna koleżanka i przyjaciel.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Materiały archiwalne O/Kr SEP

Marian WOJTAK (1937 – 2011)

Marian Wojtak urodził się 25 czerwca 1937 r. w Oleszycach w powiecie lubaczowskim. Po ukończeniu Szkoły Podstawowej rozpoczął edukację w Technikum Elektrycznym, po ukończeniu którego w 1956 r. uzyskał tytuł technika elektryka.

Bezpośrednio po szkole średniej w sierpniu 1956 r. rozpoczął pracę w ówczesnym Krakowskim Przedsiębiorstwie Elektryfikacji Rolnictwa, późniejszym ELTORZE – Kraków. W latach 1956-1958 zatrudniony był kolejno na stanowisku: elektromontera, majstra montażowego, technika budowy i kierownika budowy. W latach 1958-1960 Marian Wojtak odbył obowiązkową służbę wojskową, po której zakończeniu powrócił do KPERoln. na stanowisko kierownika budowy, które zajmował do 1966 r. Od lutego 1966 r. aż do przejścia na emeryturę w październiku 1994 r. Marian Wojtak związał się z Pracownią Projektową tego przedsiębiorstwa, w której zajmował kolejno stanowiska: projektanta, starszego projektanta i w latach 1983-1994 kierownika zespołu projektowego.

Marian Wojtak wniósł bardzo duży wkład w elektryfikację oraz w reelektryfikację wsi, PGR-ów, państwowych ośrodków maszynowych, głównie na terenie Polski południowej. Za działalność zawodową związaną z elektryfikacją Prezydium Woj. Rady Narodowej w Tarnowie, nadało kol. Marianowi Wojtakowi Odznakę „Za zasługi dla województwa tarnowskiego”. Za wybitne zasługi dla elektryfikacji rolnictwa Marian Wojtak otrzymał też odznakę „Zasłużonego Pracownika Rolnictwa”.

Marian Wojtak był aktywnym długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1962 r. Początkowo należał do Koła SEP nr 10 przy ELTORZE, w którym na przełomie lat 70-tych i 80-tych ubiegłego wieku pełnił funkcję członka Zarządu Koła, a po przejściu na emeryturę, był członkiem Koła Seniorów nr 7 funkcjonującego przy Oddziale Krakow-

skim SEP. Za aktywną działalność stowarzyszeniową M. Wojtak w 1986 r. został uhonorowany Srebrną Odznaką Honorową SEP.

Kol. Marian Wojtak zmarł w Krakowie w dniu 03 czerwca 2011 r., w wieku 74 lat, pozostawiając żonę Zofię oraz syna Piotra i córkę Elżbietę.

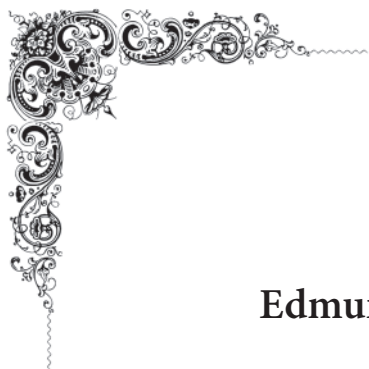
Był to technik elektryk o dużym doświadczeniu i dorobku w zakresie elektryfikacji wsi i rolnictwa, a jednocześnie zaangażowany działacz stowarzyszeniowy.

Jan Strzałka, Władysław Waga

Źródła:

1. Materiały z archiwum ELTOR-Kraków.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Edmund WOŹNIAK (1931 – 2012)

Inż. Edmund Woźniak urodził się w dniu 10 września 1931 r. we Florentynowie, w powiecie gnieźnieńskim. Był jedenastym dzieckiem wielodzietnej rodziny Andrzeja i Katarzyny utrzymujących się z prowadzenia gospodarstwa rolnego. Ukończył szkołę powszechną w Janowcu Wielkopolskim i Gimnazjum w Gnieźnie. Studia ukończył w 1954 r. w Szkole Inżynierskiej w Poznaniu, gdzie uzyskał tytuł inżyniera elektryka.

Na podstawie nakazu pracy, w 1954 r. inż. E. Woźniak został skierowany do ówczesnego Zakładu Sieci Elektrycznych Kraków – Teren, który obejmował teren byłego Zakładu Energetycznego Okręgu Jaworznickiego i Zakładu Energetycznego Okręgu Krakowskiego bez Miasta Krakowa i Nowej Huty, przekształconego w Zakład Energetyczny Kraków – Teren. W Rejonie Energetycznym Siersza, objął funkcję kierownika Sekcji Stacji Transformatorowych. W czerwcu 1956 r. został powołany na stanowisko kierownika Rejonu Energetycznego Siersza.

Jako młody inżynier aktywnie uczestniczył w elektryfikacji wsi powiatu Chrzanowskiego i Suchej Beskidzkiej, natomiast jako kierownik Rejonu przyczynił się do rozwoju infrastruktury elektroenergetycznej REn Siersza. W latach sześćdziesiątych był nauczycielem w Technikum Mechaniczno-Elektrycznym w Chrzanowie na specjalności elektroenergetycznej. W uznaniu zasług w kierowaniu Rejonem Energetycznym inż. E. Woźniak w lipcu 1971 r. otrzymał nominację na stanowisko dyrektora naczelnego Zakładu Energetycznego Kraków – Teren, które piastował do 1976 r. Na początek lat siedemdziesiątych przypada istotny przyrost ilości odbiorców i sprzedaży energii oraz rozbudowa linii i stacji transformatorowych.

Dla sprostania zadaniom inwestycyjnym w 1973 r. przy Zakładzie Energetycznym Kraków – Teren utworzono samodzielny Oddział Wykonawstwa Elektroenergetycznego.

W ramach przeprowadzonej w połowie lat siedemdziesiątych ubiegłego wieku reformie administracyjnej kraju i reorganizacji energetyki zawodowej decyzją dyrekcji ówczesnego Zjednoczenia Energetyki z dniem 1 stycznia 1976 r. został utworzony Zakład Wykonawstwa Sieci Elektrycznych Kraków. Inż. Edmund Woźniak był organizatorem Zakładu, w którym objął funkcję dyrektora. W skład ZWSE Kraków weszły Samodzielne Oddziały Wykonawstwa Inwestycyjnego przy Zakładach Energetycznych Kraków – Teren, Kraków – Miasto, Będzin, Bielsko – Biała i Tarnów. W pionie wykonawstwa utworzone zostały Regiony Wykonawstwa Sieci Elektrycznych: Kraków – Teren, Kraków – Miasto, Tarnów, Bielsko – Biała, Sosnowiec i Limanowa. W lipcu 1976 r. do ZWSE włączono Kierownictwo Grupy Skawina realizujące usługi remontowe dla tej elektrowni.

Dla realizacji zadań inwestycyjnych i remontowych ZWSE uruchomił własne wytwórnie rozdzielnic, stacji transformatorowych, złączy kablowych, tablic sterowniczych oraz konstrukcji stalowych i betonowych.

Inż. Edmund Woźniak kieruje ZWSE Kraków do czasu przejścia na emeryturę w 1982 r. Na lata te przypada istotny rozwój bazy technicznej Zakładu oraz znaczący rozwój mechanizacji prac w zakresie budownictwa elektroenergetycznego.

W uznaniu zasług dla rozwoju Zakładu Energetycznego Kraków – Teren i Zakładu Wykonawstwa Sieci Elektrycznych oraz dla rozbudowy obiektów elektroenergetycznych w Polsce południowej inż. Edmund Woźniak był wielokrotnie wyróżniony odznaczeniami państwowymi, resortowymi i regionalnymi. M.in. w 1976 r. otrzymał Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski. Został też wyróżniony Złotą Odznaką „Za Zasługi dla rozwoju przemysłu maszynowego”.

Edmund Woźniak był długoletnim aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1955 r.

W latach 1972-1977 pełnił funkcje członka Zarządu Oddziału Krakowskiego SEP, a w latach 1978-1980 funkcję członka Prezydium Zarządu Oddziału Krakowskiego SEP i przewodniczącego Komisji Finansowej.

W latach 1984-1989 po przejściu na emeryturę inż. E. Woźniak pełnił funkcję członka Komisji Rewizyjnej O/Kr SEP, a następnie w latach 1989-1994 funkcję członka Oddziałowego Sądu Koleżeńskiego.

Za zaangażowanie w działalność stowarzyszeniową w ramach SEP kol. inż. E. Woźniak był wyróżniony: Srebrną (1972 r.) i Złotą (1978 r.) Odznaką Honorową SEP, Srebrną (1975 r.) i Złotą (1979 r.) Odznaką Honorową NOT, Medalem Pamiątkowym im. Prof. M. Pożaryskiego (1989 r.), Medalem Pamiątkowym im. Stanisława Bielińskiego „Za wkład w rozwój Oddziału Krakowskiego SEP” (1992 r.), Medalem im. K. Szpotańskiego (1994 r.), Medalem im. A. Hoffmanna (2009 r.) i Medalem im. J. Groszkowskiego (2010 r.).

W 1994 r. na wniosek O/Kr SEP inż. Edmund Woźniak otrzymał godność Zasłużonego Seniora SEP.

Był aktywny niemal do ostatnich chwil swojego życia, uczestnicząc w spotkaniach, zebraniach i imprezach Koła Seniorów SEP, którego był członkiem po przejściu na emeryturę.

Kol. inż. Edmund Woźniak zmarł w wieku 81 lat w dniu 14.10.2012 r. w Krakowie, Pozostawił żonę Gertrudę, córkę Barbarę i syna Grzegorza oraz dwóch wnuków. Pochowany został w dniu 23 października 2012 r. na Cmentarzu Salwatorskim, żegnany przez rodzinę, współpracowników, kolegów i przyjaciół.

Pozostał w naszej Pamięci jako wybitny elektroenergetyk, aktywny działacz Stowarzyszenia Elektryków Polskich, serdeczny kolega i przyjaciel.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Energetyka krakowska 1905-2005. Kraków 2005 r.
2. J. Strzałka: Edmund Woźniak (1931-2012), Energetyka, czerwiec 2013, str.515-516.
3. Materiały archiwalne Oddziału Krakowskiego SEP.

Tadeusz WURST (1934 – 2015)

Tadeusz Wurst urodził się 30 września 1934 r. w Dobrzyniu n. Wisłą. W 1966 r. ukończył studia na Wydziale Elektrotechniki Górniczo-Hutniczej AGH uzyskując tytuł inżyniera elektryka w specjalności elektrotechnika przemysłowa. Następnie kontynuował studia w zakresie nauk elektrycznych w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie, gdzie uzyskał dyplom magistra elektrotechniki.

Od 1953 r. jest związany z krakowską oświatą. Najpierw został skierowany przez Kuratorium do Szkoły Zawodowej w Krakowie-Podgórzu, a od 1956 r. został zatrudniony w Szkole Rzemiosł Budowlanych w Krakowie-Nowej Hucie i od tej pory na stałe związał się z tą najmłodszą dzielnicą Krakowa i jej propagowaniem w swojej działalności. W 1958 r. przeszedł do pracy w dzisiejszym Zespole Szkół Elektrycznych nr 2 w Krakowie – Nowej Hucie, gdzie przez wiele lat pełnił funkcję z-cy dyrektora, a następnie powierzoną Mu przez Radę Pedagogiczną funkcję dyrektora ZSZE nr 2. W latach 90-tych prowadził prywatne Policealne Studium Techniczno-Ekonomiczne oraz Centrum Szkoleniowe. W długoletniej pracy zawodowej mgr inż. Tadeusz Wurst dał się poznać jako doskonały organizator i inicjator wielu działań dydaktyczno-wychowawczych.

Istotne znaczenie w Jego szeroko pojętej działalności pedagogicznej zawsze odgrywały zajęcia pozalekcyjne z młodzieżą i praca społeczna w środowisku nauczycieli. Jako jeden z pierwszych pomysłodawców tworzenia klasopracowni do nauczania przedmiotów zawodowych, mgr inż. T. Wurst zajmował się projektowaniem i urządzaniem klasopracowni do przedmiotów elektrycznych oraz opracowywaniem szeregu pomocy dydaktycznych do przedmiotów zawodowych. Był inicjatorem wykorzystania telewizji w obwodzie zamkniętym w systemie prowadzenia zajęć lekcyjnych.

Wiele satysfakcji dla siebie i szkoły czerpał T. Wurst z organizowanych przez szereg lat Konkursów na Najlepszą Pracę Dyplomową technika elektry-

ka i elektronika, które przekształciły się w organizowane przez kilkanaście lat Konkursy ogólnopolskie oraz Wystawy najlepszych prac dyplomowych.

Mgr inż. T. Wurst jest autorem licznych publikacji zamieszczanych w prasie nauczycielskiej i technicznej oraz opracowań związanych z jego pracą i działalnością społeczną. Był pomysłodawcą i organizatorem Ogólnopolskiej Olimpiady Elektrycznej i Elektronicznej, którą po raz pierwszy zorganizował w 1972 r., natomiast jubileuszowa XXV Olimpiada odbyła się w mieście Kopernika – Toruniu. Olimpiada ta jest organizowana do dzisiaj. Uczestniczył w pilotażowych pracach Ministerstwa Edukacji i Instytutu Kształcenia Zawodowego, mających na celu opracowanie programów kształcenia w zawodach szerokokoprowalowych technika elektryka i elektronika. Przez kilka lat wchodził w skład Komitetu Redakcyjnego miesięcznika „Szkoła Zawodowa”.

Od zarania jako nauczyciel i wychowawca działał społecznie w szczególności na rzecz sportu szkolnego. W latach sześćdziesiątych był wiceprzewodniczącym Międzyszkolnego Klubu Sportowego „Krakus” Nowa Huta, 20 lat prezesował Zarządowi Dzielnicowemu Szkolnego Związku Sportowego Kraków – Nowa Huta, a jednocześnie w latach 1968-88 był wiceprezesem Wojewódzkiego Szkolnego Związku Sportowego w Krakowie. Pod koniec lat osiemdziesiątych mgr inż. Tadeusz Wurst pełnił funkcję wiceprezesa, a następnie Prezesa Wojewódzkiej Komisji Polskiego Komitetu Olimpijskiego w Krakowie, a w latach 1970-1982 był Członkiem Zarządu i Wiceprezesem Zarządu „Wanda” Nowa Huta. Był także członkiem Zarządu Głównego Budowlanego Klubu Sportowego Zrzeszenia Sportu, Turystyki i Rekreacji „Budowlani” w Warszawie.

Zorganizował i urządził w Nowej Hucie Salę Tradycji Sportu Szkolnego, w której były eksponowane sukcesy polskich olimpijczyków, osiągnięcia nowohuckiego sportu szkolnego, działalność ZD SZS Nowa Huta i klubów sportowych z tej części Krakowa.

W roku 1996 kol. T. Wurst uczestniczył w zespole trzyosobowym w tworzeniu Szkoły Mistrzostwa Sportowego Piłki Nożnej, która mieściła się w Krakowie – Bronowicach, a w roku 2008 w zespole organizacyjnym Szkoły Sportowej Piłki Nożnej – Gimnazjum i Liceum – w Krakowie Nowej Hucie.

Przez ponad 15 lat pełnił funkcję prezesa w Ognisku Związku Nauczycielstwa Polskiego w ZSE nr 2. Przez ćwierć wieku był też przewodniczącym Nowohuckiej Międzyzakładowej Pracowniczej Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej Pracowników Oświaty w Krakowie Nowej Hucie.

Mgr inż. Tadeusz Wurst był też członkiem Rady Seniora Miejskiego Związku Piłki Nożnej w Krakowie oraz członkiem Zarządu MZPN.

Tadeusz Wurst był inicjatorem i organizatorem wielu imprez i konkursów między innymi: Ogólnopolskie Biennale Fotografii Sportowej, Ogólnopolski

oraz Międzynarodowy Konkurs Plastyczny o tematyce sportowej dla młodzieży szkół średnich i podstawowych.

Mgr inż. Tadeusz Wurst był aktywnym długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1953 r. W latach 1955-1961 pełnił funkcję wiceprezesa Koła Grodzkiego SEP nr 100, a w latach 1961-2013, a więc przez ponad 50 lat funkcję prezesa i organizatora pracy tego Koła SEP.

W latach 1994-2010 był członkiem Oddziałowej Komisji Młodzieży i Studentów.

Po zakończeniu działalności pedagogicznej w szkolnictwie średnim był nadal zainteresowany stanem szkolnictwa zawodowego w kraju, występował z propozycjami i inicjatywami w zakresie odbudowy tego szkolnictwa.

Za długoletnią działalność stowarzyszeniową mgr inż. T. Wurst był wyróżniony Złotą Honorową Odznaką SEP (2011 r.), Medalem im. M. Pożaryskiego (2013 r.), Dyplomem Okolicznościowym 60-lecia aktywnej działalności w SEP oraz Odznaką „HONORIS GRATIA” nadaną przez Prezydenta Miasta Krakowa.

Za wyróżniającą się działalność zawodową w zakresie kształcenia kadr elektryków oraz różnorodną działalność społeczną mgr inż. Tadeusz Wurst był wyróżniony Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1981 r.) Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1987 r.), Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką Związku Nauczycielstwa Polskiego, Złotą Odznaką Za Zasługi dla Miasta Krakowa, Dyplomem Honorowym Polskiego Komitetu Olimpijskiego „Fair Play” oraz Srebrnym i Złotym medalem „Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej”, Medalem za zasługi dla Nowej Huty (2014 r.).

Tadeusz Wurst zmarł w Krakowie 16 lutego 2015 r. Pozostawił córkę Elżbietę i syna Edwarda oraz dwóch wnuków Sebastiana i Tomasza.

Pozostał w naszej Pamięci, jako szczególnie zasłużony dla rozwoju szkolnictwa zawodowego w zakresie elektryki oraz w działaniach na rzecz aktywizacji młodzieży i rozwoju Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Who is Who Wydziału EAIiE AGH Kraków, 2002.
2. Materiały archiwalne O/Krakowskiego SEP.

Tadeusz WYBRAŃSKI (1928 – 1989)

Tadeusz Wybrański urodził się 20 grudnia 1928 r. w Słupii, powiat Jędrzejów, woj. kieleckie. W 1942 r. ukończył szkołę podstawową i rozpoczął naukę w tajnych kompletach gimnazjalnych. W czerwcu 1946 r. ukończył 4-tą klasę w Gimnazjum Ogólnokształcącym w Szczekocinach. Od września 1946 r. rozpoczął naukę w Liceum Elektrycznym w Śląskich Technicznych Zakładach Naukowych w Katowicach, które ukończył w maju 1949 r., uzyskując dyplom technika elektryka. Od 1 czerwca 1949 podjął pracę w BPH Biprohut w Zabrze, a jednocześnie złożył egzamin i został przyjęty na pierwszy rok studiów na Politechnice Śląskiej w Gliwicach. Mimo złożonego egzaminu został powołany 1.10.1949 r. do odbycia służby wojskowej. Po jej ukończeniu rozpoczął studia. Ukończył studia na Politechnice Śląskiej w Gliwicach, na Wydziale Elektrycznym, gdzie uzyskał w lutym 1954 r. tytuł mgr inż. elektryka. Był słuchaczem prof. Stanisława Fryzego, członka rzeczywistego PAN i późniejszego Członka Honorowego SEP.

Bezpośrednio po studiach w 1954 r. związał się z energetyką krakowska. Pracę zawodową rozpoczął w Zakładzie Energetycznym Kraków – Teren, gdzie wkrótce objął funkcję kierownika Rejonu Energetycznego. W latach 1955-1973 pracował jako kierownik działu inwestycji Zakładu Energetycznego Kraków – Teren, a następnie w 1973 r. został powołany na stanowisko zastępcy dyrektora ZEKT ds. inwestycji. Od 1976 r. pracował w Zakładzie Wykonawstwa Sieci Elektrycznych Kraków, najpierw jako główny inżynier – I zastępca dyrektora, a od stycznia 1983 r. jako dyrektor ZWSE.

W czasie wieloletniej pracy zawodowej brał udział w realizacji szeregu niezwykle ważnych obiektów elektroenergetycznych, z których do najważniejszych należy zaliczyć linię napowietrzną 400 kV relacji Tarnów – Skawina – Buczyna. Za działalność zawodową dla rozwoju energetyki mgr inż. Tadeusz Wybrański był wyróżniony Złotą Odznaką „Zasłużony dla Energetyki” oraz

licznymi odznaczeniami państwowymi, w tym Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Srebrnym Krzyżem Zasługi.

W 1988 r. otrzymał tytuł „ Honorowy Zasłużony Pracownik Zakładu Energetycznego Kraków”.

Mgr inż. Tadeusz Wybrański był aktywnym długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1961 r. (leg. Nr 7255). Początkowo był członkiem Koła SEP przy Zakładzie Energetycznym, a od 1976 r. członkiem Koła SEP nr 14 przy ZWSE, w którym przez dwie kadencje pełnił funkcję członka Zarządu Koła. Za działalność odznaczony Złotą i Srebrną Odznaką Honorową SEP.

Tadeusz Wybrański zginął tragicznie w wypadku samochodowym w drodze do pracy w 1989 r. w wieku zaledwie 61 lat. Pozostawił żonę Zofię oraz synów Krzysztofa i Andrzeja. Andrzej oraz jego syn Krzysztof jr kontynuują tradycje Ojca i Dziadka jako absolwenci WEAiE AGH.

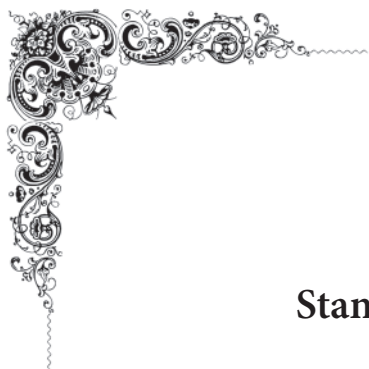
Pozostanie w naszej pamięci jako doświadczony elektroenergetyk, posiadający istotny wkład w rozwój elektroenergetyki Polski południowej, a jednocześnie dobry organizator, człowiek prawy i uczciwy.

Jan Strzałka, Andrzej Wybrański

Źródła:

1. Energetyka krakowska, 1905 -2005, Kraków 2005.
2. Materiały z archiwum rodziny Wybrańskich.
3. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Stanisław ZBROJA (1924 – 2013)

Stanisław Andrzej Zbroja urodził się 3 września 1924 r. w Krakowie w rodzinie Stanisława, pracownika poczty i Józefy z Rajtarów. Po ukończeniu szkoły powszechnej w 1936 r., dalszą naukę kontynuował w Państwowym Gimnazjum i Liceum im. Jana III Sobieskiego w Krakowie, aż do września 1939 r., lecz musiał ją przerwać na skutek wybuchu II wojny światowej i związanej z tym okupacji niemieckiej.

W roku 1941 podjął naukę w Państwowej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki, którą ukończył w czerwcu 1943 r. uzyskując dyplom technika. Następnie przez dwa lata pracował jako technik w kolejnictwie, a po wyzwoleniu Krakowa, od 21 stycznia 1945 r. przy odbudowie polskiej kolei, równocześnie uczęszczając do Państwowego Liceum im. Henryka Sienkiewicza w Krakowie, gdzie w tymże roku zdał egzamin maturalny.

Jesienią 1945 r. po złożeniu egzaminu wstępnego rozpoczął studia w zakresie Lotnictwa na Wydziale Komunikacji Akademii Górniczej w Krakowie (Wydziały Politechniczne), które ukończył w roku 1950 uzyskując tytuł inżyniera–mechanika i magistra nauk technicznych (Dyplom Nr 155/K).

W trakcie studiów odbył trzy praktyki (łącznie 6 miesięcy): w Kopalni Węgla Kamiennego „Szombierki”, w Jeleniogórskiej Fabryce Maszyn, w Państwowych Zakładach Lotniczych w Rzeszowie i w Warsztatach Szybowcowych w Jeżowie.

Będąc jeszcze studentem od listopada 1948 roku został zatrudniony jako młodszy asystent na swym Wydziale, a po uzyskaniu dyplomu, już jako starszy asystent.

W roku 1951 przez 6 miesięcy pracował ponadto w charakterze starszego projektanta w Biurze Projektów „Energoprojekt” w Krakowie.

W roku 1954 po odłączeniu się Wydziałów Politechnicznych od Akademii Górniczo-Hutniczej i powstaniu osobnej uczelni – Politechniki Krakowskiej,

Stanisław Zbroja został pracownikiem tej nowej Uczelni, nadal jako starszy asystent, ale na Wydziale Mechanicznym, gdyż Wydział Komunikacji przyjął właśnie taką nazwę.

Ponadto w latach 1951-1969 pracował dodatkowo jako nauczyciel w Technikum Energetycznym w Krakowie.

W roku 1962 na podstawie rozprawy doktorskiej zatytułowanej: „Magnetyczne badania zmęczenia przy skręcaniu węglowych stali konstrukcyjnych”, której promotorem był prof. Stefan Ziemba, uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych i został zatrudniony na stanowisku adiunkta.

Stanisław Zbroja nadal kontynuował swoją działalność naukową i na podstawie monografii pt. „Nowe metody badań zmęczenia oraz wskaźniki zmęczenia niektórych tworzyw sztucznych” uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego, a w roku 1970 przeszedł na stanowisko docenta.

W roku 1991 został zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego i na tym stanowisku pracował do 30 września 1994 r., kiedy to przeszedł na emeryturę.

Prof. Stanisława Zbroja był autorem i współautorem kilkudziesięciu publikacji naukowych wydrukowanych w czasopismach naukowych i materiałach konferencyjnych. Ponadto był współautorem skryptu pt. „Elektrotechnika w przykładach. Skrypt dla studentów wyższych szkół technicznych” wydanego w roku 1989.

Prof. Stanisława Zbroja pełnił też liczne funkcje administracyjne i organizacyjne na Politechnice Krakowskiej. W latach 1975-1981 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Transportu, a następnie prodziekana Wydziału Inżynierii Transportowej i Elektrycznej. Był również zastępcą dyrektora Instytutu Elektrotechniki i Elektroniki oraz kierownikiem Zakładu Teorii Obwodów i Pomiarów Elektrycznych, potem Zakładu Metrologii Elektrycznej, a później Zakładu Trakcji Elektrycznej.

Za swoją działalność naukową dwukrotnie otrzymał nagrody Rektora Politechniki Krakowskiej (1980 i 1981 r.) i podobnie dwukrotnie został nagrodzony przez Rektora PK za działalność dydaktyczną (1980 i 1981 r.).

Ponadto prof. Zbroja działał również społecznie, przez wiele lat będąc wiceprezesem Stowarzyszenia Wychowanków Politechniki Krakowskiej. Był też aktywnym członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, najpierw w latach 1974-1981 jako przewodniczący Koła SEP Nr. 75 przy Politechnice Krakowskiej, a następnie jako członek Komisji Rewizyjnej Oddziału Krakowskiego SEP.

Zmarł 26 września 2013 r. w Krakowie i został pochowany 4 października tegoż roku na Cmentarzu Batowickim.

Od roku 1952 był żonaty i ze swoją żoną Anną miał dwoje dzieci: córkę Różę (ur. w 1952 r.) i syna Stanisława (ur. w 1955 r.).

Był odznaczony między innymi Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, także Honorową Odznaką Politechniki Krakowskiej oraz licznymi odznaczeniami resortowymi.

Zbigniew Porada

Źródła:

1. Teczka osobowa St. Zbroi z archiwum PK.
2. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

Leonard ZGLIŃSKI (1881 – 1966)

Leonard Zgliński (wcześniej nosił nazwisko Freudensohn) urodził się 5 lutego 1881 r. w Warszawie, w rodzinie Daniela Freudensohna (później zmienił nazwisko na Zgliński) i Hanchen z domu Guranowskiej.

Po zdaniu egzaminu maturalnego podjął studia techniczne, zdobywając tytuł inżyniera elektryka.

Jako młody inżynier związał się z Krakowską Elektrownią Miejską i ze środowiskiem krakowskich elektryków. W roku 1912, doceniając jego zdolności organizacyjne, powierzono mu funkcję sekretarza Komitetu Organizacyjnego II Zjazdu Elektrotechników Polskich, który w tymże roku odbył się w Krakowie.

W kwietniu 1914 r., w ramach Krakowskiego Towarzystwa Technicznego (KTT) powstała Sekcja Elektrotechniczna, a w gronie jej założycieli był też inż. Zgliński, któremu wówczas powierzono funkcję sekretarza tej Sekcji.

W czerwcu 1919 r. w Warszawie odbył się ogólnopolski Zjazd na którym utworzono Stowarzyszenie Elektrotechników Polskich. Wśród delegatów na ten Zjazd był również Leonard Zgliński jako przedstawiciel Sekcji Elektrotechnicznej KTT. Inż. Zgliński miał tam dwa wystąpienia – jedno pt. „Sprawa otwarcia szkoły majstrów fabrycznych dla elektrotechniki i szkoły elektrotechnicznej w Krakowie” oraz drugie pt. „Sprawa ujednostajnienia w Państwie Polskim napięć i częstotliwości”.

Ponadto w latach 1920-1921 inż. Zgliński był redaktorem naczelnym „Czasopisma Krakowskiego Towarzystwa Technicznego”.

Od roku 1920 prowadził on działalność jako członek Koła, a następnie Oddziału Krakowskiego Stowarzyszenia Elektryków Polskich, później jako członek Zarządu Oddziału. Między innymi w latach 1921-1926 był sekretarzem Zarządu, w 1927 r. – wiceprezesem, w latach 1928-1931 był członkiem komisji rewizyjnej, a w latach 1935-1938 pełnił funkcję prezesa Oddziału.

W latach 30. XX wieku inż. Zgliński pracował na stanowisku profesora w Szkole Przemysłowej w Krakowie. Po zakończeniu II wojny światowej nie pełnił on już żadnych odpowiedzialnych funkcji w Oddziale Krakowskim SEP.

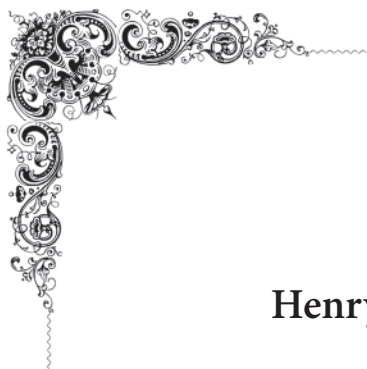
Leonard Zgliński zmarł w Krakowie 11 kwietnia 1966 r. i został pochowany na krakowskim Cmentarzu Rakowickim (kwatery XXIB, rząd 10, miejsce 22).

Zbigniew Porada

Źródła:

1. Z. Porada, J. Strzałka, Elektrycy krakowscy i krakowskie elektrownie do roku 1939, *Maszyny Elektryczne – Zeszyty Problemowe* Nr. 116; 4/2017, str. 217-225.
2. *Przegląd Elektrotechniczny*, 1939, nr. 12.

Henryk ZYGMUNT (1929 – 2015)

Dr hab. inż. Henryk Zygmunt prof. AGH, urodził się 6 stycznia 1929 r. w Wojniczu pow. Brzesko. Studia wyższe ukończył w 1951 r. na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Pracę zawodową rozpoczął w 1952 r. w Centralnym Zarządzie Budowy Zakładów Chemicznych w Gliwicach na stanowisku inspektora montażu, a następnie w latach 1955-1956, jako inżynier rozruchu napędów walcowni w Przedsiębiorstwie Robót Elektrycznych Elektromontaż nr 2 Kraków – Nowa Huta. W latach 1956-1958 był aspirantem w Polskiej Akademii Nauk.

Od 1958 r. związał się zawodowo z Akademią Górniczo-Hutniczą w Krakowie, gdzie rozpoczął pracę w Katedrze Elektrotechniki Hutniczej, przemianowanej w 1972 r. w Katedrę Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych a w 1992 r. w Instytut Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych AGH, kolejno na stanowiskach asystenta i starszego asystenta. Po obronie pracy doktorskiej w 1959 r. był zatrudniony na stanowisku adiunkta, następnie docenta, a od 1994 r. po obronie habilitacji, na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

W latach 1972-92 doc. H. Zygmunt był kierownikiem Zakładu Energoelektroniki IANiUP, a w latach 1981-92 zastępcą dyrektora Instytutu. Zawodowo zajmował się problematyką energoelektroniki oraz zastosowań techniki cyfrowej do sterowania zespołami napędów i urządzeń technologicznych. Uznawany był za twórcę Polskiej Szkoły Energoelektronicznej.

Dr hab. inż. Henryk Zygmunt był w latach 1974-94 kierownikiem i wykładowcą Studium Podyplomowego z Energoelektroniki i Automatyki Napędu na Wydziale EAIe AGH.

Przez szereg lat był opiekunem studentów zagranicznych na Wydziale EAIe AGH. W 1988 r. prowadził wykłady gościnne z przekształtnikowych napędów górniczych maszyn wyciągowych w Indian School of Mines w Dhanbad w Indiach.

Był inicjatorem i współorganizatorem dwóch laboratoriów dydaktycznych i badawczych: Laboratorium Energoelektroniki i Laboratorium Techniki Mikrokomputerowej, gdzie prowadzone są zajęcia z energoelektroniki, z układów energoelektronicznych oraz z inżynierii komputerowej czasu rzeczywistego. Przez wiele lat prowadził wykłady z energoelektroniki oraz układów elektronicznych na studiach dziennych, wieczorowych i zaocznych.

Był współorganizatorem nowej specjalności: „Inżynieria komputerowa w przemyśle” na kierunku Elektrotechnika, na Wydziale EAIiE AGH.

Wyniki prowadzonych przez dr hab. inż. H. Zygmunta prac badawczych znalazły liczne zastosowania w praktyce przemysłowej. Prof. Henryk Zygmunt był autorem i współautorem licznych systemów sterowania i automatycznej regulacji przekształtnikowych napędów z silnikami prądu stałego o mocach od 100 kW do 2x3,6 MW dla walcowni oraz górniczych maszyn wyciągowych, współtwórcą pierwszego w krajach byłego bloku wschodniego napędu maszyny wyciągowej z silnikiem synchronicznym (o mocy 1MW), zasilanym przez bezpośredni przemiennik częstotliwości (cyklokonwerter), współtwórcą specjalizowanych cyfrowych układów sekwentnej regulacji prędkości dla napędów głównych walcowni ciągłych, zastosowanych w kilkunastu walcowniach ciągłych, współtwórcą programowalnych systemów sterowania procesami technologicznymi, zastosowanych na 5 wielkich piecach na Słowacji i w Polsce oraz innych dużych obiektach przemysłowych, współtwórcą systemów automatyzacji budynków w oparciu o technologię LonWorks.

Jednymi z ostatnich osiągnięć prof. H. Zygmunta było zrealizowanie i oddanie do eksploatacji w kwietniu 1997 r. systemu sterowania wielkim piecem nr 5 w Hucie im. T. Sendzimira S.A. w Krakowie, a w roku 1999 r. – automatycznego systemu sterowania załadunkiem wielkiego pieca nr 3 w tejże Hucie oraz w latach 1998-2001 zintegrowanego systemu zarządzania i sterowania zużyciem energii w pomieszczeniach parteru i I piętra pawilonu B1 AGH w oparciu o technologię LonWorks. Po przejściu na emeryturę prowadził wykłady w Wyższej Szkole Biznesu (WSB) w Dąbrowie Górniczej i uczestniczył we wdrożeniach przemysłowych między innymi wzbudnic dwóch silników synchronicznych o mocach 4,2 MW napędzających tłokowe sprężarki gazu ziemnego w Podziemnym Magazynie Gazu w Husowie koło Łańcuta.

Dr hab. inż. H. Zygmunt wypromował ponad stu dyplomantów, którzy świetnie się sprawdzali w praktyce inżynierskiej. Był promotorem czterech przewodów doktorskich. Opracował recenzje siedmiu rozpraw doktorskich, jednego wniosku o powołanie na stanowisko profesora i jednej dysertacji. W latach 1989-90, był kierownikiem indywidualnego studium doktoranckiego doktoranta z Algierii, zakończonego w 1993 r. uzyskaniem stopnia doktora nauk technicznych na Wydziale EAiE AGH.

W latach 1989-1999 był członkiem Komitetu Organizacyjnego i Programowego konferencji International Conference on Electrical Drives and Power Electronics (EDPE)) organizowanych przez Uniwersytet Techniczny w Koszycach na Słowacji oraz Przewodniczącym Sekcji Zastosowań Automatyki w Hutnictwie w Komitecie Organizacyjnym i Programowym Krajowych Konferencji Automatyki.

Dr hab. inż. Henryk Zygmunt był autorem lub współautorem 74 publikacji (w tym 18 w językach obcych), 4 monografii, 105 patentów i 70 opracowań niepublikowanych, zawierających wyniki prac naukowo-badawczych wdrożonych do praktyki przemysłowej.

Dr hab. inż. H. Zygmunt był aktywnym długoletnim członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, do którego wstąpił w 1959 r. W latach 1978-85 był przewodniczącym Komisji Energoelektroniki przy Krakowskim Oddziale SEP, a w latach 1982-85 członkiem Prezydium Komitetu Energoelektroniki SEP. W latach 1975 do 1989 był członkiem Zespołu Kwalifikacyjnego ds. Specjalizacji Zawodowej Inżynierów przy Oddziale Krakowskim SEP. W latach 1999-2006 był członkiem Zarządu Koła SEP nr 16 przy Wydziale EAIiE AGH.

Za długoletnie zaangażowanie w działalność stowarzyszeniową w ramach SEP dr hab. inż. Henryk Zygmunt był wyróżniony: Srebrną (1986 r.) i Złotą (1999 r.) Odznaką Honorową SEP oraz Medalem Pamiątkowym im. Prof. M. Pożaryskiego (2002 r.).

Dr hab. inż. H. Zygmunt od 1960 r. był czynnym członkiem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, od 1974 r. członkiem Polskiego Stowarzyszenia Pracowników Automatyki i Robotyki POLSPAR, a w latach 1978-1996 pełnił funkcję przewodniczącego Sekcji Automatyki Hutniczej.

Za osiągnięcia zawodowe w zakresie prac naukowo-badawczych na rzecz przemysłu metalurgicznego i chemicznego dr hab. inż. Henryk Zygmunt był wielokrotnie wyróżniony odznaczeniami państwowymi oraz odznakami regionalnymi i branżowymi, w tym: Srebrnym (1954 r.) i Złotym (1958 r.) Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim (1973 r.) i Oficerskim (1999 r.) Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznaką Zasłużony dla Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (1974 r.), Srebrną Odznaką Za Zasługi dla Ziemi Krakowskiej (1989 r.) i Złotą Odznaką Zasłużonego dla Kombinat Metalurgicznego Huta im. Lenina (1989 r.). Był też laureatem dwóch Zespołowych Nagród Państwowych (w 1966 r. i w 1976 r.) oraz licznych Nagród Rektora AGH za prace naukowo-badawcze oraz działalność dydaktyczną.

Dr hab. inż. Henryk Zygmunt w miarę wolnego czasu starał się zajmować żeglarstwem i szybownictwem oraz narciarstwem i turystyką.

Henryk Zygmunt, prof. AGH zmarł 22 kwietnia 2015 r. w wieku 85 lat. Pochowany został na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie, żegnany przez liczne grono współpracowników i wychowanków.

Pozostał w naszej pamięci jako wybitny energoelektronik i automatyk napędów, o bardzo dużym dorobku w zakresie działalności naukowo-badawczej, wdrożeniowej oraz w kształceniu kadr dla elektryki, jak również w działalności społecznej w ramach SEP.

Jan Strzałka

Źródła:

1. Wielka Księga 85 lecia AGH, Kraków 2014.
2. Historia AGH http://historia.agh.edu.pl/wiki/Henryk_Józef_Zygmunt (dostęp 27.03.2017).
3. Nafta&Gaz Biznes, nr 10 (76), październik 2003, ISSN 1428-6564, str.16-20.
4. Materiały archiwalne O/Kr SEP.

ISBN 978-83-61702-13-9